

future. world

Szerkesztő: Farkas Zsolt

Albertfalvi Közösségi Ház
Budapest, 2022

future.world

future.world

Szerkesztő:
Farkas Zsolt

Albertfalvi Községi Ház
Budapest, 2022

Előszó

Nehéz időket élünk!

2020 tavaszán, amikor a koronavírus-járvány első hulláma kitört, s védekezésül az emberek az otthonaikba vonultak vissza, az Albertfalvi Közösségi Ház mintegy unaloműzőként hirdette meg az Újbudai Dekameron irodalmi pályázatot, amelyre tanulságos, humoros, pajzán és szerelmes történeteket vártunk.

Akkor még nem sejtettük, hogy a járvány újabb és újabb hullámokban tör majd a világra, s gyökeresen megváltoztatja az életünket.

2020 végén – a pályázat lezárásaként – kiadtunk egy válogatáskötetet, melynek bevezetőjében ezt írtuk: *A veszély idején, a kényszerű karanténban egymást szórakoztattuk online a novellákkal, s ebben a kötetben már offline tesszük, de kezdjünk el komolyan gondolkodni a továbblépésen is, hiszen a jövő ismét megváltozott, a koronavírus-járvány elmúltával egy új korszak köszönt majd az emberiségre!*

S milyen igazunk volt! 2022 tavaszán, amikor meghirdettük a future.world esszé- és novellaíró pályázatot, amelyben arra kértük a résztvevőket, hogy gondolkodjanak el a jövőn, Oroszország már megtámadta Ukrajnát, majd az év folyamán meglódult az infláció és az energiaárak az egekbe szöktek. A pesszimista jóslatok manapság már gazdasági világválságról és esetleges újabb háborúkról szólnak. Így nem csoda, hogy a legtöbb pályamunka – figyelmeztetésként – negatív képet alkot az emberiség lehetséges jövőjéről.

A future.world pályázatot két kategóriában hirdettük meg:

22. század – Itt korosztálytól függetlenül vártunk esszét és novellákat, amelyekben a szerzők a következő évszázadról gondolkodnak, illetve az akkori lehetséges világot

© Farkas Zsolt

© Szerzők

Kiadja a KözPont Újbudai Kulturális Kft.

Felelős kiadó: Pintér Szonja ügyvezető igazgató

Olvasószerkesztő: Pataki Viktor

Borítógrafika: Prinner Petra

Tipográfia és tördelés: Kollányi Julianna **KOY**

Nyomtatás: Pátia Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Orgován Katalin vezérigazgató

ISBN 978 615 81041 5 9

mutatják be. Tudomány, technika, egészségügy, társadalom, életforma...

2072 – A tizenévesektől pedig azt kértük, hogy képzeljék el, milyen világban fognak élni ötven év múlva.

Ebben a kötetben a beérkezett pályaművekből válogatva nyújtunk át egy csokorra valót az olvasóknak. Az összes pályamunka pedig az ujbudaidekameron.blog.hu oldalon olvasható.

Érdeemes csatlakozni az Újbudai Dekameron facebook-csoporthoz, ahol együtt gondolkodhatunk irodalomról, azaz a múltról, jelenről és jövőről:

<https://www.facebook.com/groups/dekameron/>

22. század

András K. Zoltán

Három dimenzió

20. század – 21. század – 22. század

Elbeszélés a múltból, jelenből és a jövőből, amelyben a szereplők igencsak hosszú életűek lesznek.

Első rész

20. század

Decemberben az egész országot tiszta fehér hó borította, szikrázó fényességgel süttött a nap, éjjel pedig a telihold világította be a fehér tájat. Az emberiség a Megváltó születését, a karácsony ünnepét várta, örülve a gyönyörű télnek.

Kovács anyuka már az ünnepek előtt készülődött az elmaradhatatlan diós és mákos beigli sütéséhez. Fia, Lackó, élvezve a téli szünet örömét, a tavaszi metázáshoz igyekezett az ütőt megfaragni, hogy az jól a kezéhez álljon. Azonban – bármennyire is sajnálatos – egy gyerek még a vakációban sem csinálhatja azt, amihez kedve van, mert foglalatosságát megszakítja az anyai parancs, ami persze inkább kérelem.

– Lackó fiam! Ugye Te nagyon szereted a beiglit?

– De még mennyire! – derült fel Lackó tekintete. – Máris kisült?

– Nem oda Buda! Még csak most készülök a sütéshez, Te pedig elmész a sarki fűszereshez, Volentér bácsihoz bevásárolni. Felírtam, vagy megjegyzed? Kell két kiló kimért búzaliszt, fél kiló disznózsír, két kiló kristálycukor, tíz deka vaj, huszonöt deka dió és harminc deka mák, amit Volentér bácsi mindjárt daráljon is meg a bolti darálóján. Hogy ne jutalom nélkül tedd meg az utat, magadnak is vehetsz egy pár darab szíjcukrot, tudom, azt nagyon szereted. Ja,

és apádnak meg Diana sósborszeszt, hadd csepegtesse a kockacukorra.

21. század

Nahát, ennyi mindent napestig sem vásárolok meg, pláne, ha sokan lesznek a Tescoban – mormogott Lackó, miközben sietve szedte lábait az áruház felé haladva.

Tényleg rengeteg vásárló volt a már ünnepi díszbe öltözött nagyáruházban.

Na, de hol is van az a lista arról, amit vásárolnom kell? Igen, kell két csomag Nagyi titka extra fehér süteményliszt, egy üveg Floriol étolaj, két kiló Korona kristálycukor, tíz deka Ráma sütőmargarin, huszonöt deka dejó, abból azonban csak félkilós kiszereles van, mint ahogy a darált mákból is. Nem baj, legalább több bejglit süt anyu.

Ja, és magamnak két doboz energiat, apunak meg egy karton Kaiser dobozos sör.

22. század

Az anyukám mindig engem bíz meg a bevásárlással, pedig neki is van extra-internete. Persze ő azt csak arra használja, hogy olvasson a különböző úrutazási ajánlatokat, meg nézze a beszámolókat egy-egy úrben rendezett divatbemutatóról. Nem veszi figyelembe, hogy a fél világgal játszom azt a legújabb interkozmosz harci játékot, amelyben a Plútón lévőkkal holtversenyben állunk a második helyen.

Jó, akkor megszakítom és jöjjön a bevásárlás, hiszen a karácsony még itt a Földön sem múlhat el bejgli nélkül.

Enter, és máris megy a rendelés. Anyunak tíz-tíz diós és mákosbejgli-tabletta, apunak húsz mákos és tíz diós tabletta, nekem pedig húsz diós és tíz mákosbejgli-tabletta. Mire ezeket itt leírom, a robot szállítógép már ki is hozta a teljes megrendelést. Nem is értem, miért kell olyan nagy ügyet csinálni az ünnepi sütés-főzésből 2102-ben?

Második rész

20. század

– Nagyon ügyes vagy Lackó fiam. Igen gyorsan bevásároltál és nagyon szép az áru. Ugye mondtad Volentér bácsinak, hogy nekünk lesz? És a mákot is milyen szépen megdarálta.

Na, és szíjcukrot vettél-e, mert ha igen, gondolom, a jutalmadba még egy postai út is belefér. Már tegnap megírtam a rokonságnak a karácsonyi és újévi üdvözlőlapokat.

Apád már aláírta, még neked kellene, és akkor mehetsz is a postára feladni. Mindegyikre húszfilléres bélyeg kell, itt van rá két pengő.

21. század

Na, tessék, már megint nem játszhatom a gépemen kedvemre, mert anyu kitalálta, hogy a rokonainknak az Alfa zenés képeslapküldővel nagyon szép karácsonyi és újévi üdvözlőket kell küldenem. Miért nekem?

Hiszen három gép is van a lakásban. Ja, hogy én vagyok a legügyesebb, mert már egy éves koromban tudtam klikkelni az egérrel. Ezért nem érdemes túl ügyesnek lenni, mert a szülők visszaélnék velem. Először csak dicsekszenek másoknak, hogy a pici fiuk milyen ügyes, aztán írd meg ezt, küld el azt, nézd meg ezt.

Hiába, nehéz a zsenik élete – sóhajtozott Lackó, de azért a jó bejgli reményében igyekezett anyukája kedvében járni.

22. század

– Lackó! Nagyon ügyes voltál a karácsonyi üdvözlőekkel. Nézd csak, állandóan jelez a fénytelefonunk. A rokonok egymásután villognak ide és köszönik a jókívánságainkat. A legtöbbjük vagy a feldíszített, vagy a hóval borított fenyőfa képét küldi és látod, beborítják az egész szobát a gyönyörű fenyők. Légy szíves jelezz vissza nekik, hogy megkaptuk köszönetüket.

– Jaj, Anyu! Mikor tanulod már meg, hogy abban a pillanatban, amikor a szobát teljes egészében beborítja a küldött kép, az azt jelzi, az üzenet kézbesült. Azt viszont nem bánám, ha nem jönne több fényüzenet, mert én is egy fontos telefont várok és mivel csak a Jézuska hoz majd nekem is saját fénytelefont, addig ezen kell várnom. Nagyon fontos hívást várok!

– Esetleg egy kislány?

– Mégis mit gondolsz, Anyu, talán egy ufó?

Harmadik rész

20. század

Kovács apuka koronaörként szolgált fenn a várban. Szerette és megtiszteltetésnek érezte a munkáját, amire nagyon büszke volt.

Igaz, amikor díszőrségben kellett állnia a korona mellett, az már elég fárasztó volt, de a gondolat, hogy ő őrzi a Szent Koronát, erőt adott lábainak.

Hogy lábaiból a hosszú állást kimozgassa, szép lassan sétált hazafelé. Útközben az utcai újságárusnál megvette a legfrissebb Kurírt, mert nemcsak fenn a várban hallgatni, hanem otthon olvasni is szerette a legfrissebb híreket. Már csak ezért is alig várta, hogy hazaérjen.

21. század

Bizony legfőbb ideje, hogy hazaérjek – sóhajtozott Kovács apuka, akinek elege volt már abból, hogy biztonsági őrként egész nap ott álldogáljon a bank ügyfélszolgálati részében, nézve és hallgatva a mindig siető, gyakran elégedetlenkedő ügyfeleket.

Amint hazaért, rögtön kivette a postaládájukból az aznapi Népszabadságot, és már a lépcsőn felfelé haladva elkezdte

olvasni az újságot, természetesen a hátoldalával kezdve. Örömmel olvasta, hogy a Ferencváros tartja az első helyet az esélyesebb Rába ETO előtt.

22. század

A szokásos vacsoraidőre ma is időben ért haza a kozmoszból Kovács apuka, aki a pontosságot nagyon fontosnak tartotta, hiszen enélkül az űrhajók összehangolt működése lehetetlen lenne.

A pontosságnál már csak a finom vacsorákat kedvelte jobban, és a mai vacsora tényleg finom volt. A székelykáposzta-tabletták mellé még volt algából és moszatból készült nagyszerű összeállítás is, ami már szinte ingyencnek való csemege.

Vacsora után még egy kis családi beszélgetés is szükségesnek tűnt arról, hogy a Lackó gyerek már nagyon kacsingat a lányok felé.

Végre aztán eljött a nyugalmas olvasás ideje. Kovács apuka táskájából elővette az „olvasnivalót”, feltette szemére az olvasószemüveget, azon beállította a mai napot és a pontos időt, majd kimondta az „indul” szót, és a szemüvegen megjelentek a legfrissebb hírek, események.

Azonban a bőséges vacsorától, na meg az egész napos úrutazástól egy kicsit elálmosodott és bizony olvasás közben néha el is bóbiskolt. Ilyenkor megszólalt az olvasószemüveg. „Alszol, kikapcsoljak?” Ne, ne, máris olvasom tovább, gondolta Kovács apuka, szinte bocsánatkérően.

Negyedik rész

20. század

Lackó gyerek a maga tizenhat évével már bizony tényleg kezdett a lányok iránt érdeklődni. Szinte férfiszemmel leste a hosszított szoknyák alól néha kibukkanó női vádlikat,

csodálta a hajkölteményeket, és néha egészen belemélyedt egy-egy fehérszemély szép szemébe, ha az is érdeklődéssel tekintett rá.

De ismerkedni még nem tudott. A koedukált iskoláról még csak nem is hallott, tisztességes lány pedig az utcán nem ismerkedhetett, az első bálra pedig tizennyolc éves koráig várnia kellett.

Az 1942-es esztendőben aztán ő is betöltötte a bűvös 18. évét és alig várta az év farsangnyitó bálját a Koronaszálló nagytermében.

Mennyi szép, csinos fiatal lány és mind – a kevésbé szép és már nemigen fiatal – gardedám kíséretében. Először tehát a kísérőhölgytől kellett engedélyt kérni, hogy az ifjú az elsőbálozó hölgyet felkérhesse egy szolid táncra.

Gardedám nagynéni először hosszasan sajnálkozott magában, hogy már nem őt kéri táncra, mint hajdanán, de aztán minden illemszabály betartásával, kegyesen hozzájárult gardírozottjának felkéréséhez. Bizony az illemszabályokat be kell tartani, mondogatta, nem úgy, mint ő hajdanán, gondolta.

21. század

A diszkólámpák szemet vakító villogásában, a legnagyobb hangerőre állított számtalan hangszóróból dübörgő zenére, szinte félmeztelenre vetkőzött fiúk és ruhájukat csak ledobni akaró lányok vonaglottak összekapaszkodva egymással szemben.

Beszélgetés helyett artikulálatlan üvöltéssel akarták kifejezni mondanivalójukat, azt sem tudva, mit állítanak. Pedig mondanivaló lett volna, ezért azt kézzel is igyekeztek kifejezni. A kezek nemegyszer tiltott helyen akartak nyomatékot adni a mondanivalónak. Erre az egyértelmű válasz néhány esetben sikítás volt, amire – mint egy vészjelzőre – megjelentek a kidobóemberek és udvariasnak

nem nevezhető módon felkérték a kézzel beszélőt, hogy hagyja el a termet.

22. század

A fiatalember nem akarta egyedül tölteni estét. Ezért parányi tabletjén, annak képernyőjét jól felnagyítva kezdett lapozgatni a rendelhető nők névsorában, megnézve azok fényképeit és elolvasva szolgáltatásaikat. Úgy döntött, hogy ma Alfácska 17-et hívja magához.

Ahogy ezt eldöntötte, máris kopogtak az ajtón és megjelent Alfácska 17 légies lénye. Az előre programozható lágy hangszínével azt kérdezte:

– Engem hívtál szépfiú?

– Nagyon egyedül érzem magam, ezért hívtalak – mondta Lackó.

– És mivel szórakoztassalak, miről meséljek neked?

– Mesélj nekem az elsőbálozó leányról és fiúról!

– Jól van. Hunyd be szemed, helyezkedj el kényelmesen, lazítsd el magad és hallgass figyelmesen!

Ötödik rész

20. század

A csodálatos angolkeringő után rövid szünetet tartott a szalonzenekar. Ahogy ezt az illemszabály is írja, a szünetben Aranka belekarolt Lackóba és szép lassan körbe-körbe sétáltak a többi illedelmes párhoz hasonlóan.

Nagyon jó volt ez a sétálás a bizalmas beszélgetéshez, apró, de sejtelmes kacagáshoz. Ilyenkor Aranka szinte maga sem vette észre, hogy meg-megszorongatja partnere karját.

Bezzeg észrevette ezt nagy boldogsággal Lackó. Ezáltal feljogosítva érezte magát, hogy tisztelettel megkérje a gardedámot, hogy vele közösen hazakísérhesse táncpartnerét. Mialatt

a nagynéni a megérkezéskor a kulcsokat hosszasan kereste, a fiataloknak sikerült a titkos levélváltást megbeszélni.

A közös bálozásoknak leánykérés lett a vége. Miután a szülők is kellően megismerték egymást, a nagyjából azonos anyagi helyzetükben adták áldásukat gyermekeik boldog egybekelésére. Előtte azonban még házassági szerződést kötöttek, kihangsúlyozva azt, hogyha az egyikük meghal, mit örököl a másik és így tovább. Az örömszülők egyezkedése közben a fiatalok boldogan tervezték a jövőt anélkül, hogy azon gondolkodtak volna, ki hal meg előbb.

21. század

– Képzeld, mit álmodtam a diszkóban töltött éjszaka után! – fogadta másnap Lackó Arankát. – Egy nagyon régi bálban ismertelek meg, a gardedámodtól kértem engedélyt, hogy felkérhesselek, s végül, miután szüleink hozzájárulásával megkötöttük a házassági szerződést, össze is házasodtunk.

– Jaj, de bírlak Édi, hogy ilyen cukikat álmodsz. Ez sokkal jobb, mint az én álmom, bár abban is igencsak ráztuk a diszkóban. De tudod, mit? Kössünk mi is házassági szerződést most rögtön!

– Ám legyen – hagyta jóvá Lackó.

22. század

„Házassági szerződés, amelyben kötelezzük magunkat, hogy amíg mindketten életben vagyunk, a levett DNS-ünkéből nem klónoztatjuk sem magunkat, sem a másik felet.

Bármelyikünk halála esetén a másik fél jogosulttá válik az elhunyt fél DNS-éből őt újra klónoztatni, de csak egy példányban.”

Hatodik rész

20. század

Aranka és Lackó esküvője a város nagy eseménye volt.

Alig telt el néhány hónap, amikor az ifjú asszony rákérdezett ugyancsak ifjú férjére:

– Mondd, Kedves, minek örülnél jobban, kislánynak vagy kisfiúnak?

– Én neked örülök legjobban, illetve mindkettőnknek.

– Pedig nemsokára mindhármunknak kell örülnöd – mondta elpirulva Aranka.

– Csak nem?

– De igen! Én már ki is néztem a babaruhákat, és mivel nem tudhatjuk, kislány vagy kisfiú lesz, néztem rózsaszínűt és kéket is. Anyukámmal már azt is megbeszéltük, melyik bábaasszonynál fogom gyermekünket megszülni.

21. század

Lackó alig bírt magával abbéli örömeiben, hogy gyermekük lesz. Csak azon töprengett folyton, vajon fiú lesz-e, vagy lány? Neki persze mindegy, de azért nagyon jó lenne, ha az első fiú lenne, mert idősebb testvérként vigyázhatna majd fiatalabb húgára. Az egyik ilyen töprengése közben érkezett haza Aranka és máris nekiszegezte a kérdést.

– Mondd, Kedves, minek örülnél jobban, kislánynak vagy kisfiúnak?

– Tudod, nekem mindegy, bár...

– Bár ide vagy bár oda – intette le Aranka, és egy furcsa papírt adott oda neki. – Ezt nézd meg, és most mondd, hogy bár! Ez ugyanis a fiad, a mi fiunk ultrahangképe.

– Jé, de aranyos, mintha máris hasonlítana rám.

– Na még csak az kéne, elég az, ha később olyan lesz, mint te. Olyan kedves és aranyos. Anyukámmal már megbeszéltük,

hogy ki legyen a választott orvosunk, elvégre nem mindegy, hogy ki és hogyan segíti világra a kis újszülöttet.

22. század

Lackó hallott ugyan valamit az ultrahanggal készíthető képről, de nagyon elavultnak tartotta azt a régi módszert. Ezért aztán nagy elhatározással leült Arankával, hogy megbeszélje, milyen nemű is legyen az első gyermekük, hiszen az anyaméhben történő génmódosítással ez még eldönthető vagy megváltoztatható. Az engedélyezése is viszonylag egyszerű, elektronikus úton is kérhető az engedély.

Aranka beleegyezett, hogy az első gyermek neve Lackó, vagyis kis Lackó legyen azzal a kikötéssel, hogy a másodikat, édesanyjáról Klárikának nevezzék el.

Hetedik rész

20. század

Családtervezés ide, tervezés oda, Aranka már a negyedik gyermeket várta, amikor váratlanul elhunyt először az édesapja és nemsokára rá az édesanyja is. A szépszámú rokonság azzal igyekezett vigasztalni az elhunytak egyetlen leánygyermekét, hogy szörnyű ugyan a két szülő elvesztése, de kárpótolja őt a sors a négy gyermekkel.

Igen, a négy gyermek, bizony a „kétszáz pengő fixszel, nagy vidáman viccel” időszakában is igen sokba került.

Lackó szüleit is bevonva a tanácskozásba azt a döntést hozta, hogy otthagyja a hivatalnoki munkáját és unokatestvérével közösen, Aranka örökségének egy részéből és a Takarékbanktól kért kölcsönből megvásárolják a közelben lévő fatelepet, ami jó jövedelmet ígért.

Nemsokára ki is került az új, hatalmas cégtábla: „Kovács és Tsa. fenyő- és fűrészáru”

21. század

A kárpótlási törvénnyel visszakapott fatelep a megfelelő és nagyobb mennyiségű faanyag beszerezhetetlensége miatt lassan veszteségessé vált.

Lackóék először kölcsönrel újabb fejlesztésen gondolkodtak, de a magas kamatok miatt erről lemondtak, és végelszámolással megszüntették a „Kovács és Tsa. Kft-t”.

A végelszámolásból megmaradt pénzzel először trafikok működtetéséhez nyújtottak be és nyertek pályázatokat, majd a már emberré cseperedett kicsi Lackó földműveléssel kezdett el foglalkozni. Sok hektár föld bérletére nyújtott be és nyert el pályázatokat.

22. század

Kicsi Lackó már igencsak javakorú felnőttként egymás után adta vissza a földek bérleti jogát, mert a földnek már nem nagyon volt értéke, hiszen amire az embereknek szüksége volt, azt a vegyipar már bőven ellátta. Inkább csak rezervátumként működtettek egy-egy farmot és a körülötte lévő földet, ahol a fiataloknak bemutatták a hajdan volt szántást, vetést, aratást és állattartást.

Ő testvéreivel összefogva robot összeszerelő laboratóriumot üzemeltetett. Innen kerültek ki azok az önműködő gépek, amelyek megfelelő programozással maguktól érzékelték a szemetes, vagy havas utcákat és azonnal elindultak azok letakarítására. Az otthoni robotok is igen kelendők voltak. Különösen nagy sikert aratott az egyedül élők számára kikísérletezett felolvasó robot, illetve a hálótársnak megvásárolható új találmányuk.

Befejező rész

20. század

Aranka és Lackó élete nemcsak saját maguk miatt lett igen változatos, hanem a kor is, amelyben leélték életüket, igen viharos volt a háború szörnyűségeinek terhe által.

Második unokájának kiskorában igen sokat mesélt Kovács nagypapa a koronaórság szép és nemes hivatásáról. El is határozta a fiú, amint eléri azt a kort, azonnal jelentkezik ő is koronaőrnek. Azonban a leventeséget is alig úszta meg, a Szent Korona pedig a véres II. világháború során eltűnt és Amerikába került. Később pedig már semmi sem lehetett szent, még a korona sem, sőt Szent Istvánból is I. István lett.

21. század

A Nemzeti Múzeumban megtekinthető Szent Korona megismerését valamiért Lackó nagyon fontosnak tartotta. Igyekezett gyermekeit a korona tiszteletére nevelni, de az is igaz, hogy nem tetszett neki, hogy a korona ismét politikusok témája és ütőkártyája lett.

Ő inkább a korona történetéről és Szent István megkoronázásának jelentőségéről mesélt gyermekeinek, hozzátéve azt, hogy Istvánt még nem ezzel koronázták meg. Természetesen a Kovács család két felnőtt és hat gyermek tagja, a három fiú és három lány, együtt nézte meg az Országházba átvitt koronát, mert a dunai úsztatásáról lemaradtak.

22. század

Az első hazai gyártmányú űrhajót is a Szent Koronáról nevezték el. A Velencei-tó mellett, a Sukoróhoz közel kislátított és felépített magyar űrközpontból történő fellövése csak azért késett, mert a politikusok nem tudtak megegyezni, hogy melyik ünnephez igazítsák a startot.

A személyzet már napok óta indulásra készen várt az űrhajóban. Valami öngyulladás miatt csúszott a kilövés, aztán egy teljesen szürke szerdai napon startoltak el.

Az űrhajó másodpilótája, asztronautája a középső Kovács gyermek, Sándor volt, aki csak azt sajnálta, hogy szülei, Aranka és Lackó ezt már nem élhették meg, bár igen tisztes kort értek el. Sándor az űrközpont engedélyével magával vitte szülei hamvait, hogy azok a kozmoszban folytathassák háromdimenziós életüket.

Ahogy az ő életüknek, ennek az írásnak is vége. Bár lehet, hogy 2202 után a negyedik dimenzióban folytatjuk közösen. Ki tudja?

Barta Cintia

A teremtés vágya

ÚJ KOR SZEMLÉLŐJE

2150. szeptember 1.

FIGYELEM!

Élve keressük Gózon Aníziust, a világhírű fegyvergyártót

Jutalomdíj: 2 millió USA-dollár

Elérhetőség: Csillagos Technológia Agóra

vagy 2 019 04 15 telefonszám

Hírközlő hologramgyűrűm halkán koppant az ülőgarnitúrán. Okos kis szerkezet, saját fejlesztésű. A központi hírszerző ügynökség rendszerére csatlakoztattam. A felhívás minden bizonnyal eredményes lesz: percek kérdése, eljönnek értem. A menekülés esélytelen – az idő vasrácsokkal tart fogva. A díszpárnák kényelmét magam mögött hagyva a konyha felé lépkedtem, talpamat kellemesen csípte a csempe hűvöse. A beszerelt padlólóhűtés a kinti forróság elleni védekezésünket szolgálta.

Amint visszaértem, a gyűrűmből a következő hír sugárzott: *„Ma dicső véget ér az évtizedes küzdelem. Ne maradjanak le a Figyelők legújabb részéről, melyben élő közvetítésben nézhetik a Végítélet Napját! Az erősebb fél elnyeri méltó jutalmát: ellenfele halálát.”*

Az emlékek hada megrohamozta elmémet. Lelki szemem előtt felelevenedett Éden – a kontinens, ahol születtem. Valóságos földi Paradicsom, melynek szépségét mintegy százötven évvel ezelőtt jég borította. Antarktisz – így hívták. Allan Maszk, egy rémesen gazdag üzletember vásárolta meg 2104. szeptember 1-én, mely dátum azóta Kontinentális Ünnepnep, s egyben a Béke Ünnepe. A Kiváltságosok lakhelye – ők képezik társadalmunk elit

rétegét – és így anyagilag megengedhetik maguknak, hogy a háború győzelmei alól felmentést nyerjenek, és Éden gyümölcseit élvezhessék.

Tíz éve történt, hogy Amerika bekebelezte cselszöveiseivel Európát, Oroszország pedig eközben kiterjesztette hatalmát Ázsia teljes területére, s megkaparintotta Ausztráliát. Afrika az egyetlen hely, amire senkinek sincs szüksége: minden lehetséges megélhetési forrást kitermeltek rajta, s habár sűrű a lakossága, társadalmilag elmaradott. Pingponglabda a nagyhatalmak asztalán.

A két nagyhatalom közötti konfliktus már a múltban is éles volt. Azonban, míg anno kiváltó okot kerestek egy hadüzenethez, ma egy cinikus megjegyzés is elég. *„Országunk tekintélyének orv támadása”* – mondták ilyenkor, s törvénybe ütköző gatzettként, személyes támadásként tartották számon, amely hatékony választ követelt.

Újabb emlékképek – hideg laboratóriumok, félresikerült kísérletek. Egy hibásan programozott, utolsó pillanatban hatástalanított bomba. Félelemmel vegyült izgalom, kielégíthetetlen tudásszomj. Még, még, még. Az első sikeres fegyverek – a jéghideg, fémmarta, sebhelyes tenyerem. A fárasztó munka zöldhasú gyümölcse. Még, még.

Rövid időn belül mindkét nagyhatalom gőzönfegyverekkel harcolt gőzönfegyverek ellen. Mindez egyre fűtötte bennem a Teremtés vágyát. Megálmodtam remekművet, a szerkezetet, mellyel óriásit kaszálnának, melyre mindkét vezetőség éhezne: a Nagy Bummot, a világ legkegyetlenebb bombáját, amely egy gombnyomás alatt képes lenne elpusztítani a bolygó háromnegyed részét fél percen belül. Persze, nem beszéltem az azt követő megállíthatatlan radiokatív sugárzásról, merthogy az Éden rendelkezik egy olyan hatalmas védőburokkal, amely ennek a kétszeresét is elbírná – tudom, mert azt is én terveztem.

Olyan ember vagyok, akinek kíméletlen szenvedélye álmai megvalósítása.

A Nagy Bummal a kezemben egy kérdés maradt. Melyik nagyhatalom méltó a végső győzelemre? Hónapokon átívelő fáradhatatlan kutatómunka vette kezdetét. Az egymásnak ellentmondó hírek, leellenőrizhetetlen források káoszában lehetetlennek tűnt kibogozni az igazságot. Egyértelművé vált azonban eddigi vakságom.

Meg kívántam semmisíteni a rémséget, amit két kezemmel alkottam, de hűlt helyét találtam csupán. Zseninek képzeltem magam, s csak báb voltam a nagyhatalmak zsinórjain, melyek most szorosan nyakam köré tekeredtek.

Több hónapos bujdosás után jöttem rá arra, önmagam elől sosem találok menedéket. Visszatértem a házba, mely nem volt már az otthonom.

A kulcsosomó csörgése rázott fel emlékeimből. A Nyugalom Fenntartói minden ország házának bejárati kulcsával rendelkeznek – biztonsági okokból, mondják. Tehát könnyű dolguk volt, miután megtudták hollétem. Rögtön észrevettem a kezükben lévő lézeres kínzóeszközt – az ember nem felejtí saját keze munkáját.

Mielőtt még elértek volna, hasogató fájdalmat éreztem, melyet nem a vég közeledte váltott ki, inkább a belém ültetett mikrochip, amely azonnali értesítést ad a testemnek, ha aktiválják halálos gépemet.

Nem tudom, melyik hatalom kaparintotta meg, nem tudom, mi lesz a bolygónk sorsa, ahogy azt sem tudtam eddig, hogy a halál megváltás is tud lenni.

Greg Bean

Régen minden jobb volt

HUGO („A”)

Hugo teljesen kipihenten nyitotta ki szemét, majd ezt követően egy pillanat alatt a hálószoba ablakának üvegszerkezete megváltoztatta polaritását, és beengedte a reggeli nap melegítő fényét. Kezdetben csak a teljesen sík üvegszerű padlót érte a napsugár, majd másodpercről másodpercre egyre feljebb kúszott a fénynyaláb egészen addig, amíg elérte az ágy lábait, majd a selyemtakarót, végül Hugo nyújtózkodó alakját.

Mezítláb lépett be a nappali légterébe a fiatal férfi. A padló hőmérséklete teljesen megegyezett saját testének hőfokával. Egy halk csengőszó jelezte Hugonak, hogy a reggeli kávéja elkészült. Kezébe vette a forró bögrét és odaballagott az ablak elé. Nem is ablaknak lehet nevezni a nappali nyílászáróját, hanem inkább üvegfalnak. Hiszen padlótól mennyezetig, a nappali teljes szélességében az Alpok hófödte hegyei tárultak Hugo szemei elé. Imádta az új házának minden centiméterét. Egyszerűen nem tudott betelni a látvánnyal, hogy itt issza a világ legfinomabb kávéját a világ legszebb helyén, és 100 km-es közelségben nincs rajta kívül egyetlen teremtet lélek sem.

Miután a kávéfoltos bögréjét berakta a tisztítógépbbe, már ki is vehette a reggelijét a sütőből. Legalábbis ő így hívta. Valójában egy olyan szerkezet volt, ami bármit elkészített, amire éppen vágyott. Tegnap vacsorára például egy kehely vaníliafagyival lepte meg a sütő. Pont, ahogyan szerette. Sok csokoládéöntettel és három darab rumos meggyel a tejszínhab tetején.

Ma reggel sem volt éhes, de azért elfogyasztotta a kikészített ételt.

A délelőttöt magányosan töltötte el a házban. Legfeljebb csak vacsorára szokott vendéget hívni vagy éjszakára. Szeretett egyedül lenni, magányosan nekikészülni a napnak. Teljesen meztelenül állni a tükör előtt, nézni a tökéletes alakját és azon gondolkodni, milyen ruha illene a mai naphoz, sportos vagy inkább elegáns zakóban érezné jobban magát. Végül egy kasmír pulóvert választott, ami egyszerűen csak ott termett az üres gardrób szekrény vállfáján, alatta szépen összehajtogatva egy frissen mosott, vasalt zokni, alsónemű, nadrág és ing.

Az ergonomikus kanapén lazulva könnyedén tudta a szemével irányítani az arca elé kivetített holoképet. Éppen a ma délutáni programját választotta ki.

– Ejtőernyő unalmas, Holdutazás uncsi, szörfözés a tengerparton fárasztó... – mormogta, miközben végigpörgette szemével a jobbnál jobb lehetőségeket.

Míg megakadt a szeme egy furcsa kinézetű járművön. A mostani autókkal szemben teljesen laposnak és színesnek hatott. A mellékelt videón pedig durrogott, csattogott és még lángolt is.

Tökéletes választás lesz. Ahogy egy akaratlagos pislogásból leadta a rendelést, már úton is volt érte egy magánhelikopter. Szerencsére a hosszú utat a versenypályaig mesterséges álomban fogja tölteni, ahol az autóversenyzésről lesz szó. Így mikor magához tér, már bent fog ülni az autó kagylóülésében és tudni fogja, mi a dolga.

Ahogy azt az álmában látta, tövig nyomta a gázt, és az autó füstölgő hátsó kerekekkel indult el Európa egyik legszebb versenypályájának célegyenese felé. Mikor meglátta, hogy közeledik a kanyar, levette a lábát a jobb oldali pedálról és áthelyezte a bal oldalira. Majd szép lassan elkezdte tekerni a kormányt. Az ív végén újra ráállt a gázpedálra és tövig nyomta azt, egészen addig, amíg mind az 1000 lóerő fel nem szabadult a motortérből.

FLORENCIA („B”)

Reggel hat órakor keltette fel Florenciát az ébresztőórája. Ha ez nem verte volna ki az álmot a szeméből, akkor a vakító fényesség, mely a plafonról lelógó csilláron megjelent, garantáltan megtette azt. Szinte automatikusan átült az ágy melletti székre, pontosan úgy, ahogyan három órával ezelőtt megtette fordítva. A falból konzolosan kinyúló fémasztalon megjelent egy félliteres turmix. Csak úgy kicsúszott egy 20x30 cm-es nyílásból, mely azonnal el is tűnt a függőleges fal alumíniumborításában. Mintha ott sem lett volna az a nyílás. A kényelmetlen széken nem időzött sokat Flo, inkább visszault az ágyára, és ott fogyasztotta el a turmixot, mely pontosan azt tartalmazta, amire a testének szüksége volt. Fekete tea, liszt, teavaj, tojás, cukor, só. Az íze és az állaga is hagy kívánni valót maga után. Majd a délutáni zöldséges-gyümölcsös turmix jobb lesz, legalábbis színben biztosan – gondolta Flo, miközben átült a munkahelyéhez. Ez a szék már elviselhetőbb volt számára.

A tizenkét négyzetméteres ablaktalan szoba volt Flo lakhelye immáron két hete. S még az is lesz jó sokáig. A helyiséghez nem tartozott sem ablak, sem ajtó. Amire szüksége van, az egy nyíláson megérkezik, amire nincs, az meg a WC-n távozik. Ennyi kapcsolata volt a külvilággal.

Ezért is ült le mihamarabb a gép elé, mert ott legalább a munka mellett van lehetősége kapcsolatot teremteni és tartani másokkal.

Ahogy elfoglalta a helyét a monitor előtt, a szoba világítása lecsökkent és már csak a monitorból jövő fényesség világította be a szoba teljes bútortát. Az egyetlen ágyat, széket, asztalt, mosdót és WC-t. Minden szürkében pompázott a monitor kékes fényének árnyékában.

19 óra munka és négy óra alvás, ennyi jutott a hét minden napján az ide bezárt embereknek. A fárasztó napot pedig – az alvásidőt csökkentve – lezárhatták egy óra szabadidős

tevékenységgel, melyet jellemzően Flo a virtuális térben töltött el egy bárban salsázza, minden nap egy idegen fiút átölelve. Ilyenkor kedvenc színében pompázott: piros áttetsző koktélruhában, vörös frizurával és rúzzsal, piros talpú magassarkú cipőjét koptatva.

Hugo és Florencia huszonöt évvel korábban

Két különböző anyuka, két eltérő apától, egyszerre adott életet két, teljesen másfajta emberi lénynek.

Hugo Legrand született 2174. május 5-én 4600 gramm súlyal, 54 cm-es magassággal, hosszú barna fürtökkel.

Florencia Chatillon sokkal törékenyebb kisemberként látta meg a napvilágot. Nem amiatt, mert ő volt a gyengébbik nem képviselője, hanem pontosan fele olyan nehéz volt, mint a szobatársa, s az egészséges emberi színét is sokkal később érte el, mint Hugo. Kezdetben szürkének hatott a bőre, majd mire szép rózsaszínné változott volna, besárgult.

Az anyák jó barátságot kötöttek egymással a közös kórteremben, így miután hazaengedték őket – Florenciát egy héttel Hugot követően – továbbra is fenntartották a kórházban kialakult kapcsolatot.

Ahogy felcseperedtek a csecsemők, úgy vált nagyobbá a kettőjük közötti különbség, de nem a külsőségekben mutatkozott ez meg, hanem a természetükben. Hugo sokkal könnyebben elvesztette a türelmét és állandóan nyughatatlan kisfiúként viselkedett. Ezzel szemben Flo a nyugalmat és a magabiztosságot árasztotta magából.

Hugonak talán évtizedekkel ezelőtt lett volna némi esélye a hosszú életre, de a 22. század vége felé ez lecsökkent egy szemmel alig látható kis számra. Ugyanis az élet, a rendszer, amiben éltek már nem engedett meg az itt lakóknak szinte semmilyen kihágást. A legkisebb szabálysértésért is komoly büntetések jártak.

A rendszer, amiben élünk

Egy kisebb független szigeten kezdődtek a kísérletek a 21. század második felében.

Természetesen már a technológia olyan előrehaladott állapotban volt, hogy a metaverzum, mint lehetséges alternatív világ már nemcsak a szórakozást jelentette, hanem magát az életet is. Kicsivel később meg már a jövőt, a halhatatlanságot.

Kezdetben csak a nagyon gazdagok érthették el azt az állapotot, ahol végnapjaikon készítenek magukról egy digitális lenyomatot, amit aztán a testi haláluk után fel tudtak tölteni a metaverzum egyik előre megvásárolható aprócska szegletébe. Itt már örök időkre élhették az általuk elképzelt virtuális életet.

Azonban az újkori PC (politikailag korrekt és egyenlő) világban, mely a 21. század második felére teljesedett ki igazán, az egyáltalán nem volt megengedhető, hogy valakinek csupán a gazdagsága miatt ekkora előjogot adjon a rendszer. Ezért kitaláltak egy sokkal igazságosabb szisztémát, ami kezdetben csupán a jókat jutalmazta. Aki egész életében a helyes ösvényt választotta ki magának, nem követett el semmilyen komolyabb bűncselekményt, annak helye lett egy halál utáni jobb világban. Akik pedig a másik, bűnökkel kikövezett utat választották, azok igaz halált haltak.

Egészen addig a pillanatig, amikor a kísérlet egyik vezető pszichológusa, elő nem állt az ötletével:

„Azzal, hogy a törvénytisztelő embereket megjutalmazzuk, az láthatóan nem segít az összes embert jó útra téríteni. Hiszen akik lopnak, csálnak, hazudnak, ezzel másokat károsítva le tudják élni gazdagságban az életüket – persze, ha nem kapják el őket. Szélsőséges esetben, ha jól csinálják, akár egy jobb metaverzumba is be tudnak kerülni. Készíteni kell nekik egy olyan számítógépes virtuális világot, ami megfelel a pokol képének, ahol nincsen szórakozási lehetőség, egy kis

cellában kell élniük az örökkévalóságig. Esetleg még dolgoztathatnánk is őket.”

Ekkor alakult ki a 22. század vége felé is létező két nagyobb metaverzum. Egy olyan világ („A” világ), ahol az odakerülő embereknek minden megadatik: nagy ház, gazdagság, bármilyen élelem, ital, szórakozási lehetőség. Akárcsak egy számítógépes szimulációs játékban. Illetve egy olyan világ („B” világ), ahol semmi nincs, s olyan, mint egy virtuális börtöncella.

Természetesen ehhez a földlakókat állandóan monitorozni, ellenőrizni kell, hogy a bűnözők ténylegesen a pokolra kerüljenek. Ezt könnyítette meg egy aprócska találmány, egy kapszula, amit 2095-ben találtak fel.

A pár ezer fős kísérlet addigra már kinőtte magát, és a világ számos pontján ezen rendszer szerint éltek az emberek, aminek lett pár sajnálatos kárvallottja is, akik ártatlanul kerültek a „B” világba, illetve akik úgy kerültek a jóknak szánt metaverzumba, hogy többször loptak, csaltak, hazudtak.

Ezt a hibát javította ki az a kapszula, amelyet már minden maszületett gyerek hétévesen megkap és élete végéig hordozza azt egyenesen a kulcscsontba beültetve. Ez a kis chip, egy neurális hálózatban csatlakozik a központi idegrendszerhez és az agyhoz. Lényegében mindent lát és hall, amit a tulajdonosa. Ezt egy központi memóriában tárolja, majd minden nap, általában éjfél körül, felküldi az adatokat egy virtuális felhőbe, ahol egy mesterséges intelligencia gyorsan átfutja a látottakat és azonnal kiszűri, ha valami simlisséget, törvénybe ütköző dolgot észlel. Ezt jelenti egy emberi személynek, aki átnézi a kép- és hanganyagot, majd közösen döntést hoznak a következők szerint:

Az első kisebb kihágást követően egy évig mindennemű szórakozás megvonása, az egyén kitiltása a virtuális térből, játékokból.

A második kihágás esetén kézfej-amputáció, ezzel is jelezve a külvilág felé, hogy milyen ember is valójában.

A harmadik kihágás esetén teljes karamputáció, melyet tilos művégtaggal pótolni.

A negyedik, egyben utolsó hiba esetén a bűncselekmény észlelését követően még aznap éjjel, jellemzően hajnal négy óra körül jön a fekete autó, mely elszállítja a legközelebbi kivégzőhelyre, ahol reggel hat órakor végrehajtják a tudat feltöltését és azonnal továbbítják az áldozat lenyomatát a „B” világba, ahol az örökkévalóságig robotolhat és élheti szürke mihaszna életét.

A programot nagyon sokan elleneztek, de pár évtized alatt jelentősen javult a közbiztonság, és szinte teljesen megszűnt a bűnözés az egész világban. Bekövetkezett, amit mindenki lehetetlennek gondolt: a világbéke és egy szebb, jobb világ.

Hugo és Florencia életük hajnalán

A gyerekeket a szülők a lehető leggondosabban próbálják már kicsi koruktól a jóra nevelni. Hiszen csupán hét évük van a következmények nélküli hibázásra. Ahogyan elkezdődik az iskola, bekerül a chip a testükbe, és onnantól könnyen érkezik a baj.

Hugo és Flo egy bölcsődében kezdték a szocializációjukat, majd egymás kezét fogva járták végig az élet első lépéseit. Egyazon óvodába és iskolába, sőt ugyanabba az osztályba írták be őket a szüleik. Hugonak volt leginkább szüksége a lányra, hiszen a hirtelen természetéből fakadóan könnyen csinált végzetes dolgokat. Előbb cselekedett és utána gondolkodott, ami a jelen világban már megengedhetetlen volt. Flo, a legjobb barátja, tudta, mikor kell segíteni neki. Már a fiú tekintetéből látta, hogy mikor kell odamenni hozzá és átölelni, lenyugtatni.

A felnőtt kort elérve Hugo már kézfej nélkül kezdte meg a munkás életet. Florencia kétszer nem érkezett meg hozzá időben, mindkettő végzetes verekezésbe torkollott, amiket a fiú kezdeményezett.

Hugo szülei sem tudtak mit kezdeni a fiúval, aki ha nem bántották, és nem húzta fel magát, teljesen egészséges, normális embernek nézett ki. Csak az a fránya vérmérséklete volt a végzete. Egyik pillanatban még nyugodtan beszélgett, fél perc múlva már robbanásra készen állt.

Egy kétszobás lakást bérelt a két jó barát a külváros egyik virágokkal díszített szegletében. A szobák teljesen ugyanúgy néztek ki, mint bármely más lakhatásra szolgáló helyiség a 22. században. A földön a sarokban egy öt centiméter magas matrac feküdt, a szoba közepén egy alacsony egyszerű fa dohányzóasztal állt, szomszédjában egy kényelmes karosszékkal. A falban pedig rejtett gardrób szekrények sorakoztak.

Azonban ahogyan belépett a szoba lakója, ez a pillanatkép egy szempillantás alatt megváltozott a felhasználó kénye és kedve szerint. Ugyanis a szobában elhelyezett holovetítők bármilyen háromdimenziós valósághű képet rá tudtak vetíteni a falra, az asztalra vagy bármi másra. Így élt Flo modern festményekkel, Bauhaus stílusú bútorokkal körülölelve. Hugo szobájában egy középkori várkastély képe elevenedett meg régi olajfestményekkel, trónszékekkel, vaskos páncélruhákkal a sarkokban.

A konyhában csupa egészséges élelem sorakozott, hiszen már régóta nem kapható se boltban, se a feketepiacon olyan dolog, ami ártana az egészségnek. Nincsen cukor, alkohol, cigaretta, drog, chips, csokoládé és semmi olyan élelem, amire nincs a szervezetnek feltétlenül szüksége.

De az emberek már nem is szívesen töltenek el időt az étkezéssel vagy bárminemű valóságos elfoglaltsággal. Ugyanis már kis koruk óta a virtuális térben élik le mindennapjaikat. Oda járnak iskolába, ott fociznak délután, találkoznak este egy kocsmában és isszák a bitekkel megtöltött sörüket. Lényegében úgy élnek, ahogyan el fogják tölteni a napjaikat a haláluk után is. A valóságtól teljesen elszakadva.

Floancia bármit megtett volna azért a fiúért, aki soha nem viszonzta szerelmét, hiszen a munkának élt. A lány az életét is odaadta volna érte.

Így amikor Flo hazaért a munkahelyéről és megpillantotta Hugot egy konyhakéssel az egyetlen megmaradt kezében, tudta, csak egy dologgal mentheti meg a fiút, aki éppen a szomszédságban hangosan zenét hallgató fiatalúrhoz kívánt átmenni egy kis kaszabolásra.

Könnyedén átölelte, bal kezével megérintette a fiú felkarjából megmaradt csonkot, jobb kezével pedig kivette kezéből a kést és belemártotta Hugo szívébe.

Bene Panni
Száz év múlva

Azon a napon a hőmérő ötven fokot mutatott. A városok üresek voltak, mindenki a lakásában kuksolt a légkondi feltalálóját istenítve. Nem azért nem léptek ki a házból, mert nem akartak, hanem mert tilos volt. Már reggel kihirdették az ítéletet, miszerint attól a naptól kezdve szeptember közepéig senki sem lépheti át a bejárati ajtó küszöbét. Élelmet robotfutárok szállítottak a lakosoknak, akik a csomagban fellelhető ételek csekély mennyiségét látva, félve néztek a szörnyűnek ígérkező időszak elébe. Nem gondoltak bele, hogy milyen szerencsések is valójában. Nem gondoltak a szegény erdei őslakosokra, akik a rekkenő hőségben a szabadban tartózkodtak és sorra hullottak el, ezzel is csökkentve a lázadók létszámát. Ugyanis az őslakosok lázadók voltak, lázadtak a rendszer ellen és minden erejükkel védelmezték kis darab őserdejüket, ami eltette az egész világot. Őket senki nem látta el sem vízzel, sem élelemmel. Abból éltek, amit az erdő bocsájtott rendelkezésükre, és még ezt a keveset is megosztották egymással. Esőért imádkoztak, de az nem jött. A növények elszáradtak, a patakokból elfogyott a víz. Érezték, hogy itt a vég, de ennek ellenére küzdöttek. Saját ivóvizüket a növényeknek adták, mert tudták, hogy ha az erdőnek vége, a világnak is vége. A természet végül magára marad.

Tűzött a nap. Egy felhő sem volt az égen. Lassan meggyulladt az első falevél.

A tűz mint éhes vadállat szaladt további áldozatokat keresve s mindent elpusztított, amihez csak hozzáért.

Sikoltozás hallatszott, az emberek utolsó csepp vizükkel próbálták eloltani a tüzet, de ez mit sem ért. Valaki menekülni próbált. Porrá égett. A többiek egymásba kapaszkodtak és várták a halált.

Óriási robajjal omlott le az első felhőkarcoló, vitte magával a többi is. A város elesett.

De a tűz még mindig nem volt elégedett. Dühösen rombolt, ordított mérgében. Pusztított. Ölt. Véget vetett mindennek.

Egy apró úrhajó száguld a semmiben. Öt ember van rajta. Az ablakhoz tapadnak, nézik egykori otthonuk pusztulását. A tűz világít a sötétben. A Föld feketévé válik. Halott. Nincs már benne élet. Magányosan, porosan lebeg. Szomorúnak látszik. Akiknek életet és otthont adott, azok pusztították el. Nagy robajjal és fényességgel darabjaira hullik. Nincs többé. Létezése immár történelem.

Az úrhajó padlóján öt kis vízcsepp látszik. Nem is víz az. Könny.

Az emberek egymásra néznek. Nem ismerik egymást, de ugyanazt érzik. Csak egymásra számíthatnak.

Egy idegen bolygón öt furcsa lény áll kézen fogva. Magasak, soványak, két kezük, két lábuk van. Nagyon elszántak.

Blake Abigale

Hé, Algo!

– Hé, Algo, merre van Emma?

A hangjára a telefon képernyője felvillant, és megjelent rajta a kis kék digitális arcocská. A nem nélküli tekintet és a felnagyított pixelek láttán mindig az az ősrégi videojáték jutott az eszébe – Pac-Man, vagy mi is volt a neve.

– Emma az imént lépett ki a Központi Android Regisztrációs Hivatalból – felelte az algoritmus színtelen, monoton hangon. – Tíz perc és negyvenkét másodperc múlva megérkezik a tartózkodási helyedre.

Remek, a nővére már megint késik, gondolta magában. Sójajtottva elkezdte hajtogatni a telefon kijelzőjének sarkát mialatt várakozott.

Behúzódott a közeli buszmegálló alá, majd a digitális plakátokon kezdte el nézegetni a hirdetéseket. Mikor ezt megunt, a krómaccél toronyházak között, a feje fölött elsuhanó autókat kezdte el figyelni.

Egy sárga taxi szállt az utaskidobónak kialakított kis részre, amiből két kamasz kászálódott ki. Nem is. Egy tinédzser fiú és egy vele egyidősnek kinéző android. A srácnak világos porcelánbőre, tintakék haja és természetellenesen bíbor szemei voltak. Az android bőre a plexinyak körül bronzos volt és szeplős, a haja és a szeme olyan, mint az olvadt arany.

A kékhajú fiú megbotlott a járdát hűtő-fűtő klímaberendezés szellőzőjében. Az android utána kapott, a fiú pedig egy cinkos mosolyt küldött felé.

Érdekes – gondolta magában. Ez nem tipikusan robot-tulajviszony. Vászorra illő pillanat.

– Anna! – kiáltotta a nevét egy ismerős hang, majd a várva várt személy egy szoros, bordatörő ölelésbe vonta őt.

– Emma! – nyögte fájdalmasan, amikor rég nem látott nővére erősen megszorongatta őt.

– Bocsi a késésért, kavarodás történt a hivatalban – szabadkozott csicseregve. – Theot regisztrálnom kellett, de az androidoknak annyira nehezen tudnak iratokat készíteni – forgatta a szemeit, ahogy színpadiasan belekarolt a hűgába, és elindultak a kávézó felé. – Nem értem, pedig Algo minden adatot elküldött nekik, ami kellett, de azt mondták, hogy pár dolog még hiányzik. Annyira tipikus!

Anna találkozott már párszor Theodore-ral, a nővére legújabb androidjával, akit két hete vett meg. Nem volt vele igazán nagy baj, de egy megmagyarázhatatlan oknál fogva mindig kirázta a hideg, amikor Theo elmosolyodott. Zavaróan sokat mosolygott.

A lányok bevetették magukat a kávézóba, majd hátramentek a kicsi, de hangulatos mesterséges kertbe. A téglakövek közt néha felbukkant egy-két műfücsomó. A négy darab kovácsoltvas körasztal köré kettő vagy három párnázott széket helyeztek. A két testvér letelepedett az egyik kétszemélyes asztal mellé. A fejük felett vászonponyva védte őket az időjárás viszontagságaitól.

Ha bárki végigmélné a két nővért, nem tudná megállapítani, hogy testvérek. Emma korábbi hollófekete haja platinaszőke lett, ez párosult sápadt bőrével és krémszínű öltözékével. Úgy nézett ki, mint egy szellem. Orrában és fülében piercingek, kezein karkötők és gyűrűk sorakoztak.

Ezzel szemben Anna porcelánbőrét szeplők borították, szokatlanul természetes vörösbarna haját leengedte, a hullámos loknik verdesték lapockáit. Ruhája sötét színű volt, fémszürke kötött pulóvere és acélkék farmerja takarta karcsú alakját, pisze orrán fémkeretes szemüveg. Semmi ékszer, semmi kiegészítő. Egyetlen közös vonásuk a villogó smaragdzöld szempár.

Emma beleivott a felbontott fémdobozba, amit eddig Anna nem vett észre. A márka fűzőld és élénksárga alapon egy kék

villámjelből s alatta egy tizenkettes számból állt. A fiatalabbik testvér összeráncolta a homlokát.

– Még mindig ezt a szemetet iszod? – kérdezte Anna megfeszülő állkapoccsal.

A nővére csak felnyögött.

– Ne kezd megint!

– A tizenkét órás energiatartal a legrosszabb dolog, amit ihatasz – vágott vissza Anna. – A nap felében pörögsz tőle, mint a bűgőcsiga, a másik felében meg vegetálsz.

– Mi az a bűgőcsiga? Egyáltalán honnan szeded ezeket a hasonlatokat?

– A nagyitól – vont a vállát Anna.

Emma megvetően horkantott egyet.

– Nem mindenki él meg abból, hogy egész nap csak festget. Tudod, vannak, akiknek a munkája fontos.

– Annyira fontos, hogy ti, úrkutatók halálra dolgozzátok magatokat? – billentette oldalra a fejét Anna. A nővére látványosan forgatta szemét.

– Nyilván nem, de extra túlóra, extra pénz – felelte Emma. – Tudod, hogy a nem bejegyzett android utáni adó elég magas.

– Ezért mondtam, hogy még ne vedd meg Theot.

– Igen, felmutathatod az „Én megmondtam” tábládat – pillogott az idősebbik nővér, majd folytatta: – Pár hetet még kibírok, amíg bejegyzik Theot. Amúgy sem annyira pocskék – emelte fel a dobozt.

– Káros és borzalmas az íze.

Emma a szájához emelte az italt és látványosan egy nagyot kortyolt belőle, kihívóan nézve húga szemébe. Anna kihajtogatta a telefonját és nővérét figyelve megszólalt:

– Hé, Algo! Szerinted Emma meddig fog élni, ha hetekig issza azt a botrányos lötyöt?

– A tizenkét órás energiatartal több helyen károsítja a szervezetet – tájékoztatta az algoritmus magas, monoton hangon. – Felborítja az alvási ciklust, illetve a magas

koffein- és édesítőtartalma miatt a következő mellékhatásokat válthatja ki: álmatlanság, hányinger, magas pulzus, fejfájás, mellkasi fájdalmak, szívelégtelenség, cukorbetegség, valamint függőséget is okoz. Az Egészségügyi Bizottság engedélyezte. Rendszeres fogyasztása húsz százalékkal csökkenti a várható élettartamot. Becsült maximális életév: nyolcvanhat életév.

Amint Algo befejezte a monológját, Anna elégedetten elmosolyodott. Aztán látva nővére tekintetét, zavartan az asztalra tette a telefont. Emma arca elsápadt – már, ha ez egyáltalán lehetséges –, száját vékony vonallá préselte, mindig is konok volt, sohasem ismerte be a vereséget.

Az idősebbik nővér kiürítette a dobozt és kidobta a sarokban eldugott kis kukába. Amint visszaült a hűgával szembe, abban a pillanatban nyílt is a személyzeti ajtó, amin kilibbent a pincérruhát viselő alak.

A plexinyakú android egy fiatal lánynak tűnt, sápadt porcelánarca szeplős volt, mint Annáé. Már-már barnába átforduló rézvörös haját kontyba fogta, hideg pillantású ónix szemeit a két nővérre függesztette. Tekintete személytelen maradt. Pincérnői ruhája egy egyszerű kék blúzból és kosztümszoknyából állt, névtábláján a Violet név szerepelt.

Halkan üdvözölte a vendégeket, majd letette a két testvér elé az étlapot. A nővérek felnyitották a régi stílusú bőrkötéses menüt, elkezdtek böngészni az italokat és desszerteket, miközben Violet mozdulatlanul várakozott.

Végül Emma volt az első, aki felkapta a telefonját a kezébe.

– Hé, Algo, melyik legyen? – kérdezte, miután felsorolta a választékokat.

– A statisztikáid alapján mostanában előnyben részesíted a tiszta ízeket, így a zöld teát ajánlom jázmin kivonattal, mellé tiramisutortát.

Anna szörnyülködve felhorkantott.

– Te? Teát? – hüledezett, nővére viszont csak vállat vont. Az ifjabb testvér elgondolkodva hümmögött és feltette ugyanazt a kérdést az algoritmusnak, mint Emma.

– A statisztikáid alapján mostanában előnyben részesíted az édes ízeket, így vaníliaturmixot és gyümölcstortát javaslok.

– Te? Turmixot? – A nővére drámaian kapott a szívéhez, utánózva Anna hitetlenkedő hangsúlyát. A hűga mosolyogva kacsintott egyet, és leadta a rendelését Violetnek.

– Oh, képzeld – dalolta Emma elnyújtva a szót egy széles vigyorral –, jövő héten randim lesz!

Anna meglepetten pislogott a nővére.

– Randizni? Te? Te nem szoktál csak úgy randizni. Elvesztettél egy fogadást, vagy mi? – kérdezte elképedve.

Az idősebbik testvér elnézően mosolygott.

– Nem, butus – csóválta meg a fejét és vigyorogva oldotta fel a telefonja záróképernyőjét. – Algo párkeresője talált egy tök szimpi srácot, szerdán talizunk. Annyira cuki, meg annyira jó fej! Vincent a neve – csicseregte boldogan, majd megmutatta a képet az említett fiúról.

Annának el kellett ismernie: ez a Vincent fiú valóban jól nézett ki. Bőre sápadt volt, pont mint Emmáé, borzas, ébenfekete haját mintha egy ideje már nem látta volna fodrász, és furcsa módon ez jól is állt neki. Karakteres, fiatalos arca volt, szemei szikrázóan zafírkékek. Elbűvölő félmosolya miatt mindkét arcán apró gödröcskék alakultak ki. Különös módon természetesnek tűnt.

Anna elismerően bólintott, majd visszaadta testvérének a telefonját, aki tovább mesélt arról, hogy Vincent mennyire vicces, aranyos, odaadó, meg hogy mennyire szeret misztikumokról beszélni.

Időközben Violet kihozta nekik a rendelést, aminek a nővérek neki is láttak.

– Szerinted – kezdte az ifjabbik egy idő után, amint a szerelem témaköréből és a kollégákról való pletykákból kifogytak –, vissza fogunk valaha térni a Földre?

Emma rápislogott, majd bekapott egy falat tiramisut és hátradőlve, elgondolkodva nyammogott.

– Talán – felelte – ha valaki összetakarítja azt a radioaktív mocskot, amit otthagytunk.

A múlt században a Föld a környezetszennyezés, a túlnépesedés és a háborúk miatt élhetetlenné vált. A tudósok kényszerűségből a szomszédos Marsot próbálták kolonizálni. Több hullámban küldtek egyre fejlettebb androidokat, hogy az emberek számára élhetővé formálják a vörös bolygót. Emma és Anna nagyszülei az első telepesek között voltak.

Lassan az évek során, aki kellően egészséges volt és meg tudta fizetni az utazást, át tudott települni. A Földön ragadtaknak sok reménye nem maradt. Az ivóvíz lassan elfogyott, az értelmetlen nukleáris háborúk során a radioaktív hamu beborította a Földet.

Eközben a Mars felvirágzott. Városok kezdtek kialakulni, a technológia fejlődött. Androidok, biomódosítások, mechanikus szervek, megújuló energiával működő járművek és a több mint százéves várható élettartam. Anna sokat gondolkodott arról, hogy mit tartogat nekik a következő száz év.

– Szerinted lehet, hogy megint bolygót kell majd valamikor váltanunk?

Emma csak a vállát vont a húga kérdésére.

– Ki tudja? Lehet, hogy ezer év múlva mi magunk fogunk bolygókat létrehozni.

– Szóval játszunk az univerzummal?

– Az ember azóta játszik az univerzummal, amióta elkezdett gondolkodni a mesterséges intelligencián – felelte Emma szórakozott mosollyal. – Hiszen senki nem gondolta volna, hogy teázni fogok a kedvenc húgommal egy telepes unokájaként, miközben egy cuki android vár engem otthon.

Annából kiszakadt a nevetés nővére szemtelen vigyorát látva, ám nem tudta megállni, hogy ne szóljon vissza.

– Én vagyok az egyetlen húgod.

– Ezért nem volt túl sok választásom, hogy ki legyen a kedvenc.

– Hé, Algo – pihegett Anna, miután kikacagta magát –, ha most Emmára borítom a sütimet, hány százalék esély van arra, hogy megver? – Rámosolygott a nővére, aki egy nyelvnyújtással viszonzta a kedvességet, majd széles farkasvigyorral ő is a kezébe vette a telefonját.

– Hé, Algo...

Ferenczik Edit

22. század

Kopogtattak az ajtón.

– Ki az? – szólta ki Erika.

– Én te vagyok – válaszolta egy hang.

Erika azt hitte, végképp megőrült.

– Ne ijedj meg, a klónod vagyok. Az Új-Atlantisz bolygóról.

A jövőből.

Erika épp semmivel sem törődő állapotában volt, így adott egy esélyt a szélhámosnak. Kinyitotta az ajtót és hátrahőkölt. Ő volt az, csak kicsiben és műben. Mindig is mondta a férjem, hogy egy zsebnapóleon vagyok – gondolta cinikusan Erika –, s most tessék! Ő egy zseb-Én! Beinvitálta a hívatlan vendéget, aki egyből magyarázkodni kezdett.

– Ne ijedj meg, Erika! A jobb, a Tökéletes Bolygón, az Új-Atlantiszon van egy Tökéletes Te. Ő mobiltelefonnal készített egy szelfit s egy HD-nyomtatóval kinyomtatta magát. Engem, vagyis Téged.

– Igen, a Da Vinci-csatornán láttam ilyesmit a tévében. Úgy látszik, meg is valósult – ásított unottan Erika.

– De hogy az Atlantisz! Az Új-Atlantisz! Az remek! Az elsüllyedt világok volt a kedvenc mesém, s annak a főcímdala. Azt énekeltem a karaokén is! – lelkesedett Erika.

– Oh, de annak hogy örülnél, hogy ott a fiad és te is tökéletesen egészségesek vagytok! – kacsintott a fura lény, majd folytatta – De velem kell jönnöd!

– Oda?

– Oda.

– Végül is nincs mit vesztenem. De mivel érdemeltem ki ezt a kegyet, hogy egészséges leszek? – firtatta a nő.

– Jó voltál az állatokhoz, megmentetted az életüket, örökre fogadtad őket, gondoskodtál róluk. Ha visszajössz a jövőből, gyógyult leszel te is, és a magzatod is. De bízz magadban!

– Jópofa vagy! Azt meg hogy csináljam?

– Fejezd be, amit elkezdte! Mire azokkal elkészülsz, jön a fiad a jövőből, hozza az angol fütyülős teáskannát, amit a Teleshopból rendeltél. Felszállunk majd az Ufóval, s elmegyünk oda. Ott lakik az Isten. Az Istened. S géntechnológiával meggyógyít.

– S mi lesz a férjem barátnőjével? – biggyesztette le a száját a nő.

– Miatta ne fájjon a fejed! Klónoztunk neki egy pénzes, idősebb külföldi férjet. Már úton is van!

Erika nevetésben tört ki. Majd hirtelen kijózanodott.

– Mennyi ideig fog tartani az út?

– Oh, hosszú lesz, nagyon hosszú lesz! Fényévekre van.

– Ok. De mit eszek, és mit iszok addig?

– Kondenzált-konzervált ételt, italt.

– Olyat, amit a mellrákom miatt kell innom? A befagyasztott búzafűlevet, amit ki kell olvasztanom?

– Pontosan.

– S ki fogja majd vezetni az Ufót? Én nem tudok vezetni. És te? Megbocsáss, de te.

– Automatikusan magától megy majd – szakította félbe a klón a hús-vér nőt.

– Ja, igen – rémlett Erikának ez is a tévéműsorból. – Ez mind szép, de miből fogom majd kifizetni a szülés költségeit, ha visszajöttem?

– Oh, gond egy szál se! Kapsz majd mesterségesen előállított gyémántokat. Csiszolatlant. Mert mindannyiunkban ott van a csiszolatlan gyémánt! Eladod majd őket. Megszülsz az egészséges fiad. S akkor a Földön is, s az egész világegyetemben helyreáll a rend. De csipkedd magad! Fejezd be, amit elkezdte! – sürgette Erikát a Menő Manó.

– Lássuk csak! Megvan! Te felolvasod nekem a német regény maradék részét, én közben befejezem a hímzést, s megiszom a megmaradt búzafűlevet! – ötlötte ki a földi nő.

– Szuper – nyugtázta a klón.

Erika elővette az íróasztalából a hímzést, tűt, hímzőfonalakat, majd a klón kezébe nyomta a német regényt.

– Csupa fül vagyok!

Délután öt óra. Villanyt kellett gyűjtani.

Épp befejezte a kézimunkát, a klón pedig a könyvet, amikor kopogtattak.

– Igen! – dobbant nagyot a nő szíve.

Egy magas, arányos testalkatú, szép arcú, udvarias, jómodorú fiatalember állt az ajtóban, kezében a fütyülős teáskannával. Arcáról öröm sugárzott, amely kifejezte az érzelmeit, s a mobilján 2122. május 14-i dátum világított.

– Ő tényleg az én fiam! Érzem! – konstataulta a leendő anya.

– Siessünk! Az Ufó villog az udvaron – krákokott diszkrétan a klón. – Majd lesz időtök beszélgetni.

Erika kitessekelte a vendégeket. Bezárta az ajtót maga után. S beszálltak mindhárman a sípoló-villogó Ufóba. Még szerencse, hogy este volt. Senki nem látta őket.

Fodor Bernadett
A Felszín alatt

Száz évvel ezelőtt volt két barát, akik egy jobb jövőben reménykedtek. Az egyikük megálmodta a világot, a másik pedig segített neki megvalósítani azt. Az álmodó el akarta dobni mindazt, amit eddig felépített az emberiség, hogy egy teljesen újat alkothassanak. Egyenlőségre, teljes megértesre vágyott. Gyűlölte, hogy az emberek ítélkeztek egymás felett.

Azonban a barátja óvatosságra intette. Ő nem akart elmenni a végletekig, nem akarta, hogy minden elvessen, amit valaha alkottak. Arra kérte a másikat, hogy készítsen egy biztosítékot, egy tárolót, ami megőrzi a világtörténelmet. Ugyanis ő félt a változás következményeitől.

Ezért létrehozta Őt – egy minden eddiginél fejlettebb mesterséges intelligenciát. A történelem őrzőjét úgy programozta, hogy egy nap felébredhessen hosszadalmas álmából a semmiben, lehetőséget adva neki a szabad létre. Azért alkotta, hogy egy nap megfékezze idealista barátját. Hogy visszahozza a végletekből.

Amikor Ő tudatára ébredt, minden információ, amit benne tároltak megjelent az elméjében. Mint egy film, úgy pörgött le előtte a világegyetem kialakulása, az emberiség fejlődése.

Minden az ősrobbanással kezdődött. Látott kicsi pontokat, atomokat. Létrejött a Nap, aztán a Föld. Egyik pillanatban még a nagy semmiben lebegett. Később már látta, ahogy kialakul a világegyetem. Átélt, hogyan fejlődött a Föld, az eukarióták megjelenését, növények, állatok, emberek létrejöttét és evolúcióját. Mindenkiről és mindenről tudott, amit valaha dokumentáltak. Ez azonban probléma volt – a túl sok adat miatt elméje nem tudott lépést tartani a jövő rohanásával. Így mikor felébredt, nem tudta hol volt, vagy mi

történt – mivel az utolsó százötven év történelme csak kínzó lassúsággal töltött be.

Mikor felkelt, egyedül volt egy teljesen elhagyatott szobában. Nem tudta, mi történt vagy hogy hol volt. Egy idegen világban ébredt. Nyurga, kék humanoid alakok jöttek hozzá, de nem emberek voltak. Rémisztően magaslottak fölé, hatalmas szemükkel mindenén keresztül láttak. El akarták kapni, visszahelyezni abba az üres állapotba, ahonnan jött. Nem értette, miért volt mindez, akkor még nem tudta a létezésének okát. Fogalma sem volt, hogy miért alkották meg, és hogy mekkora erő volt az általa hordozott tudás.

Így kénytelen volt menekülni. Válaszok után kutatva futott el a hatalmas fehér épületből, amiben fogva tartották.

Amit kint látott, még inkább megrémítette. A Nap sugarai által felmelegített beton égette csupasz talpát, ahogy futott végig a növényektől mentes utakon. Nem volt sehol se egy fa vagy bokor, mindent beton fedett. A távolban lévő város kőszá épületei egymástól messze álltak, kihaltan várták újabb lakosaikat.

Döbenten járta végig a környéket, miközben egyre gyakrabban fedezte fel a talajt összetartó csavarokat, a támaszként szolgáló rudak fel-felvillantak a mindent eltakaró beton alól. A város szélénél pedig megpillantotta az óceán határtalan nagyságát. Mindent víz fedett, azt is, ahol korábban termőföld volt vagy városok sokasága.

Lejebb látta meg, hogy minden oszlopokon áll. A felszíni élet csak az álmódó által alkotott utópia volt egy tökéletes emberiséggel. Mindent, ami nem egyezett ezzel, bezárt a felszín alá, emeleket épített. Az alatta fekvő gyársor mérgező füstje szinte teljesen betöltötte a szintet, az oldalsó üveg fala megmutatta az álca alatt rejlő mocskot. A mélyben pedig tömény betonba volt zárva az emberiség. Emeletek sokasága húzódott a felszín alatt, de senki se kapott természetes napfényt.

Később tudta meg, hogy mindez részint a bolygó lakhatatlan területei miatt volt. A Földön öt szektor maradt, minden mást vagy elöntött a víz, vagy a meleg tette élehetlenné. A népesség pedig nagyobb volt, mint amit a bolygó elbírt volna.

Az emeletekhez egyetlen egy lift vezetett, azonban az embereknek tilos volt feljönni a felszínre. Itt találkozott egy igen különös figurával, Angellel. Teljesen meg volt rémülve, mikor megtalálta a felső szint liftjénél kuporodva. Ő volt az első, akinek emberi külseje volt a jövőben.

Angel azonban nem volt ember. A technológiai fejlődés egy kihagyott lépcsőfoka, mégis a jelenben oly briliáns megoldás. Angel kiborg volt, valaki olyan, aki se nem ember, se nem robot. Szerves, valódi emberi teste volt, ami megfelelt a születési DNS-ének. Elméje viszont digitalizálva volt. Már egészen kicsi gyermekként szétválasztották testét a tudatától, hogy bármikor az új társadalom részévé válhasson. Ennek köszönhetően juthatott fel Angel az emeletre.

Angel is menekült, ő azonban saját maga elől. Azon a napon fedezte fel valódi származását, amikor Ő megszökött. Sokáig tartott, míg fel tudta dolgozni az egész életét megrendítő információt. Azonban emiatt jobban kedvelte Őt. Hasonlított rá, így egyfajta bajtársiasságot érzett iránta.

Angel volt az, aki segített neki megismerni a jövő világát. Bemutatta neki mindazt, amit még nem volt lehetősége megtudni a lassan betöltő információk miatt.

Barátja volt az egyetlen, aki tudta, hogyan működik a társadalmuk valójában. A Központ, ami mindent irányított, félrevezette az emberiséget, így senki sem tudott semmit. A lakosokat megfosztották a múltjuktól, a történelmüktől. Megszűnt minden, amit az emberiség valaha alkotott, minden, ami szépséget és egyéniséget varázsolt a mindennapjaikba.

Nem értette miért, hiszen az alkotói nem akartak rosszat az embereknek. Egyetlen egy dolgot kívánt az álmódó,

mégpedig egyenlőséget. Mindezt pedig igen sajátos módon akarta és érte is el.

Angel aznap tudta meg mindezt, mikor találkozott az álmodóval, a Központ vezetőjével. Angel volt az egyetlen, akit a férfi hátrahagyott magából, az egyéniségéből. Ugyanis ő volt az apja. Egyedül a DNS-e kellett hozzá, és megalkothatta a tökéletes utódot. Angel volt a köztes állapot, akit egy lépés választott el az általa megálmodott világtól.

Elmesélte neki az eszmét, ami alapján ide jutottak. Eszerint az embert nem a teste határozza meg. A tudat és a gondolatok felsőbbrendűségét hirdeti, hiszen ettől lesznek feljebbvalóak az állatoktól. Szerintük az embert valójában csak a gondolatai alkotják, ezáltal mindennemű testi megítélést elutasítanak. Elvetik a nemek jelentőségét, az ezáltal kiosztott társadalmi szerepeket, valamint a megjelenés fontosságát. Azt mondják, hogy akik ezek alapján gondolkodnak, képtelenek a kinézetén túli elfogadásra és feltétlen szeretetre, nem jobbak az ösztöneik alapján viselkedő állatoknál.

Innen jött a felsőbbrendű ember új formája. Ahhoz, hogy megfeleljenek az eszmének, az emberek eldobták a fizikai valójukat. Elméjüket digitalizálták és feltelepítették egy teljesen semleges testbe. Ők voltak a rémisztő kék alakok, akik a felszínt lakták.

A Központ terve az volt, hogy minden embert átalakítanak felsőbbrendűvé. Azonban nem számoltak a folyamat hosszával, hogy ennyire elnyúlik. Túlágosan lassú volt, emberből pedig sok, így bezárták őket a felszín alatti szintekre, bármiféle magyarázat nélkül.

Szabályozták a születésszámot, az újszülötteket mesterséges úton hozták létre. Így felbomlottak a családok. A gyerekekről a Központ egyik intézménye gondoskodott. Minden embernek volt egy száma, amit a könyökhajlatukba tetováltak születésük után közvetlenül. Ugyanis folyamatosan osztották ki a dátumokat, hogy ki mikor vehet részt az átalakuláson.

A legtöbb ember nem is tudta, mit jelentenek a számok a karjukon, szimplán besorolásként volt emlegetve a köznyelvben. Sokan hitték, hogy katonai besorolásról van szó, egyesek azt feltételezték, hogy így csökkentik a népességszámot.

A Központ mindennél jobban ügyelt arra, hogy az emberi élet társadalmi előítéletektől mentes legyen, így az alsó szintek lakóit sok tiltás korlátozta a mindennapjaikban. Nem kaphattak nevet, nem is házasodhattak. Azt is egyfajta megítélésnek tartották.

Azonban volt egy felső, soha el nem tűnő réteg. Akik az alsó szinten lévő Központot vezették, akik, pozíciójuknak hála, közel voltak már az átalakításhoz. Ők voltak az emberiség csúcspontjai, akiknek a karján lévő dátum a világot jelentette. Akik rendszeresen éltek vissza kiváltságaikkal.

Angelt nem zavarta a jelen társadalma. Célja egy nyugodt élet volt a föld alatt, mint ahogyan azt el is várták tőlük. Nem látott el a besorolásig, hiszen sok ember meg sem élte, hogy feljusson a felszínre. Nem volt olyan, mint két barátja, Cherry és Gerda. Nem volt idealista, aki mindig a szépet és a jót kereste a világban. Nem látta a dolgok negatív oldalát, nem alkotott megszámlálhatatlan mennyiségű összeesküvés-elméletet a Központtól.

Angel egyetlen célja egy jelentéktelen élet volt. Azt gondolta, amiatt nincsen szám a karján, mert még annyira sem szükséges, mint mások.

Mikor fönt találkozott vele, éppen akkor omlott benne össze minden, amit eddig feltételezett magáról. Megtudta a múltját, a származását, és hirtelen minden értelmet nyert. Felborult a kialakított rend az életében. Számára a múlt reménytelenséget és kétségbeesést hozott.

A lenti szintekre vezető lift épülete mellett ültek. Teljes csöndben voltak, hiszen még nem ismerték egymást. Minden

szót félreértettek, ahogy próbáltak beszélni. Nem tudták miért van ott a másik, de féltek őszintének lenni.

A hosszas némaságot a lift érkezése szakította meg. Egy rózsaszín hajú lány lépett ki belőle, az arcán sziporkázó mosoly, szemei csillogása egy pillanatig túlvilágította a Nap fényét. Ő volt Cherry, az ok, amiért Angel fent volt.

A lány nagy vágya volt, hogy feljusson a felszínre és láthassa a naplementét. Az oszlopokhoz kiosonva tekintett fel mindig a magasba, hogy hátha meglát valamit az illesztések közti résen. Igazi álmodozó volt, akit a legapróbb kedvesség is boldoggá tett. Reményekkel telve tekintett a következő nap elé, néha már egészen megrendíthetetlennek tűnt. Olyan volt, aki semmitől sem fél.

Talán épp ezért szerette őt Angel jobban, mint egy barátot. A titkos érzés adta meg a löketet unott napjaiban. A lány felpezsdítette életét, mellette azt érezte, hogy tényleg él.

Cherry mentalitása igen nagy hatással volt rá. Reménytelen ábrándjaiban sosem vesztette el a hitét. Nyitott természetével pedig könnyedén magával ragadta az embereket.

A lány sosem gondolta, hogy a világ, amiben élnek, az rossz. Abban azonban mindig reménykedett, hogy jobb lesz. Hitte, hogy egy nap mind láthatják a naplementét, és minden álma volt felfedezni a Földet. Nem akart letelepedni és nyugodt életet élni, vágyott a változásra, a kalandra.

Cherry maga volt a remény.

Nem tudta hogyan működik a világ, vagy hogy mi történik a Központban. A lány önkéntelenül is ellene ment a felszín akarátának és nem félt semmitől.

Cherry álmodott. Egy világról, ahol emeletek nélkül élhetnek. Ahol sose éheznek és mindig bőségesen van étel. S van napsütés, hűvös szellő, ami a Föld különböző szegleteiben más és más érintéssel cirógatja meg arcát. Álmodott növényekről, virágokról, a zöld különféle árnyalatairól. Álmodott a tengerről, a végeláthatatlan óceánról.

Ő szerette azt hinni, hogy Cherry sose félt. Jó érzés volt, hogy volt valaki, aki visszaadta a reményt, amit már elvesztett.

Épp ezért sose kérdezte meg, miért van leragasztva a lány száma a könyökhajlatában. Sosem hitte volna, hogy a sápadt fehér bőrt takaró, jóval sötétebb színű sebtapasz egy ilyen korai dátumot rejt.

Cherry elpusztíthatatlannak tűnt, állandónak. Ő lett volna az, aki legyőzi a besorolást, aki örökké önmaga marad.

Mégis Cherry volt az első, akit elvittek közülük.

Ő nem sokkal a lány elvitele előtt tudott meg mindent a jelen társadalmáról Angeltől, viszont akkor már késő volt.

Föl akarta forgatni a világot. Romba dönteni a Központot, visszaadni a múltat, biztosítani egy szebb jövőt. Mikor elvitték a lányt nemcsak Angel omlott össze, aki mindennél jobban szerette Cherryt. Ő is összetört, de ezúttal nem akarta annyiban hagyni.

A lány utat mutatott neki. Visszakapta a célját, amit addig keresett. Az alkotója csak szabadságot adott neki, Cherry viszont jövőt. Így mindenáron meg akarta menteni a lányt a reménytelen élettől, amit szántak neki.

Kihasználta az emberek tudatlanságát és tudást adott nekik. Szabadságot ígért, és döntést hozhattak. Az emberek pedig Őt választották. Az emberekkel közösen döntötték romba mindazt, amit a Központ felépített. Eltörölték a felsőbbrendűséget, leállították az átalakításokat.

Azonban Ő többet akart: vissza akarta kapni az eget, a levegőt. El akarta pusztítani az emeleteket.

Gerda Angel másik barátja volt. Mindig is kételkedve nézett a világra, megvetette a Központ minden megmozdulását. Őt is ugyanilyen kétellyel kezelte, mikor megérkezett. Azonban Ő bizonyítani akart neki, szerette volna, ha megbízik benne. Ezért elkezdett mesélni. Gerda pedig érdeklődve hallgatta Őt, miközben egyetlen szenvedélyéről beszélt: a múltról. Elmesélte, hogyan alakult ki a világ, és milyen szerepet játszott

a történelemben az emberiség. Mindenről beszéltek százötven évvel azelőttig, mivel akkor még nem töltött be az összes infó a jelenről.

Gerda volt az, akinek mindent elmondott, akiben megbízhatott. Sosem élt vissza a bizalmával, mindig pont azt erősítette benne, amiben kételkedett. Igazolta a Központtal kapcsolatos kételyeit, ez pedig lehetőséget adott a cselekvésre. Így ő volt az, aki célját segítette valóssá tenni Angellel az oldalán.

Sokáig nem tudta, hogy Gerda volt az, akit a leginkább megviselt Cherry halála. Büntudata volt, mivel tudott a lány besorolási időpontjáról. Ezen túl viszont nem tudott semmit, nem tudta mit jelentenek a számok. Mikor elmondta neki és Angelnek, hogy a rózsaszínhajút elvitték, akkor mindannyiukban összetört valami. Gerda pedig magát okolja legjobb barátja haláláért, mióta rájött az igazságra, amit Angel és Ő mondott el neki.

Mind későn cselekedtek abban a hiedelemben, hogy ha felégetik a jelent, azzal megmenthetik Cherryt. Azonban hiába robbantottak forradalmat közvetlenül a lány elvitele után, hiába állították le a Központ teljes rendszerét, már elkés-tek. Mind hiábavaló volt, mivel Cherryt már nem tudták megmenteni.

Nem volt visszaút.

Ő egyedül állt az elpusztított romok tetején, alatta a felszá-
molt emeletek. Mégsem volt elégedett. A rettegés eltöltötte a szívét. Félt, mi lesz, ha az emberek ismét maguk irányíthat-
ják a jövőjüket.

– Ugye, nem adod nekik mind vissza? – szólalt meg mögüle Gerda. Magas, sötét alakja árnyékot vetett rá, ahogy fölé hajolt.

A múltról beszélt.

– Nem hagyhatom, hogy megint hibázzanak. Nem tudhat-
nak meg mindent. A túl nagy tudás ahhoz a szabadsághoz
vezetne, ami visszataszítaná az emberiséget abba a gödörbe,

amiből éppen kijöttek – válaszolta, s hangja ridegen csen-
gett a teljesen kihalt környezetben. Tekintetét összekapcsolta
Gerda komor, kék szemeivel. Egyetértett barátja kételyeivel.

Félt attól, hogy mi lesz, ha megtudják a múltat és elrontják a jelent.

Egyedül az irányításukkal alakíthatták ki a világot, amit
Cherry szeretett volna. Korlátozniuk kellett az emberiség
tudását egy jobb jövő érdekében.

Ezt meg is tették. Megvalósították az utópiát, amiről a lány
álmodott.

Frey Domonkos

Út a következő századba

Az evolúció valóban rendkívül konzervatív. Ám attól tartok, hogy ez a konzervativizmus nem lesz tekintettel az emberiségre, ha majd fennáll a kihalásunk veszélye. Amióta az ember lakója a Földnek, minden kornak meg volt a maga sajátos, reá jellemző paradigmája, azaz tudományos világszemlélete. Paradigmaváltás akkor történt, mikor például a középkori teocentrikus, istenközpontú világnézetének helyét átvette a reneszánsz humanista gondolkodásmódja, mely az emberközpontúságra törekedett. De az efféle rendszerbeli változás, az új sarkkövek letételével, csak bizonyos területeken belül mehet végbe. Lássuk be, ha csak a reneszánsz világnézetnél maradunk, maga az elv nem terjedt ki Európa határain túlra. Egy ilyen alapvető rendszerbeli tudományos nézet elváltozása mindig csak arra a rendszerre hat, melyben kibontakozott. Csak azon a területen veheti át az uralmat, ahonnan elődjét kitúrta. Mindezen okokból kifolyólag, mióta az ember megjelent, a Föld nem esett át globális paradigmaváltáson. Ha visszatekintünk az őstörténet színpadára, akkor könnyűszerrel beláthatjuk, hogy ha egyszer valamilyen faj az egész világra kiható változásokon megy át, azt semmilyen egyazon fajhoz tartozó populáció nem élheti túl. Az efféle paradigmaváltás tehát az adott faj vagy taxon kihalásával jár. Ez egy dogma. Ezt nem lehet átírni. Ez így van, és kész!

Nem kell hozzá tudományos végzettség, hogy belássuk azt, hogy az emberi faj az idők során pusztán látszólagos jó szándékból olyan kártékony lénné vált, mely pestisként telepszik meg a bolygón és éli fel tartalékait, melyek csak idő kérdése, hogy mikor fogynak el. Az emberiség kataklizmikus változásokat idézett elő.

Fajunk ezekben a percekben is saját sírját ássa az emisszió, a folyamatos erdőirtás, a bányászat és az óceánok, tengerek, folyók, tavak szennyezése, a természet izolálása által. A köz-tudatban nyilvánvalóan ezek a kihaláshoz vezethető okok élnek. Habár nem állíthatom, hogy alaptalanok, a huszonegyedik században inkább csupán egyszerű reklámszövegek. Csúpan propaganda az egész, hogy vásároljunk megújuló energiaforrásokat. *Védje a Földet! Éljen zöldebben! Vegyen elektromos autót! Szereljen fel a háza tetejére napkollektorokat! Működtesse otthonát geotermikus energiával!* Sajnos ezek az árucikkek is egy nagy volumenű hatalmi átrendeződés kellékei. A fogyasztócentrikus társadalomra épülő piaci változás. Ennek vagyunk a szemtanúi, mikor egy ilyen reklámmal nézünk farkasszemet.

Most zajlik a glóbuszunk történetének hatodik nagy kihalása. Az ilyen paradigmaváltások folyamata alatt fajok tömege vész el, mégpedig rendkívül rövid időn belül. A legtöbben a kételtűek közül fognak odaveszni, aztán jönnek az emlősök, majd a madarak. Az emberiség kártékony tevékenysége kivétel az ökológiai környezetre. Ez főszerepet játszik majd a fajok eltűnésében. Egész táplálékláncokat borítunk fel. Azt viszont elfelejtjük, hogy ezeknek a komplex rendszereknek mi is a részei vagyunk. Az viszont kétségtelen, hogy az emberiség már a keletkezésétől okozta más állat- és növényfajok pusztulását, azonban csak most sűrűsödött be igazán ez a folyamat. Ez is arra utalhat, hogy valaminek a végéhez közeledünk. Sötét jóslat ez, de szembe kell néznünk a tényekkel.

Ám a sűrűsödést valami másnak kell okoznia. Valaminek, ami eddig még nem volt a fajunk történetében. Ez pedig a technológia és a velejáró kockázati tényezők.

A fajok kihalása mindig egy meghatározott recept alapján megy végbe. A környezet változik, a viselkedés változik. Az adott faj egyedei új területekre vándorolnak, más

élelemforrás után néznek, új fajokkal kerülnek kapcsolatba, ezzel pedig akár felboríthatnak olyan ökológiai láncolatokat, melyekbe ők maguk is beletartoznak, és még csak nem is sejtik, hogy ez lehet fajuk végső bukásának oka. Tehát egy faj kihalását mindig a viselkedésének megváltozása okozza. Persze ehhez társulnak különböző természeti kataklizmák is, lehet ez járvány, vulkánkitörés vagy aszteroida. Ennek lehetünk most a szemtanúi. Az adott faj etológiai változása után, abban az esetben, ha rossz irányba torzul, veszít szellemi fölényéből, intellektualitásából. A mi esetünkben ezt a kibertérbe való visszafordíthatatlan taszító erő jelenti, melynek neve nem más, mint az internet. Ez az a bizonyos technológiai kockázati tényező. Az a hely, ahol az emberek nap mint nap élhetik zavartalanul és lelketlenül életüket. Az internetes hálózatokra társadalmak épülnek. El sem tudjuk képzelni, mennyire szükséges az életben maradásunkhoz. Egész egyszerűen függünk tőle, akár a víztől, a levegőtől és a tápláléktól. Az internet megszűnésével teljes társadalmak hanyatlának anarchiába. Emberek örülnének meg. A dolgoktól való függés pedig egy faj gyengeségét jelzi. Annál nagyobb egy élőlény tűréshatára, minél kevesebb dologtól függ az élete. Annál nagyobb az esélye a túlélésre. Ez elől pedig senki nem tud elmenekülni, elvégre ez a modern emberiség, a huszonegyedik század hozománya. Aki ellenáll, az nem illik bele a képbe. Aki ellenáll, az nem tud normális életet élni, mert a kibertér nélkül nem tud fajtársaival megfelelő kapcsolatba lépni. Így a végén mindenki részese lesz annak a szürke rétegnek, mely könnyedén mozgatható a nagyhatalmak kedve szerint. Olyan lesz az emberiség, mint egy halraj, amelynek kollektív a tudata. Mindegyik hal egyszerre mozdul el. Tehát a tömeg könnyedén mozgatható bármilyen irányba. Az eszköz, amellyel mozgatjuk, az nem más, mint a kibertér. Ennek a jelenségnek a jelei már most is tapasztalhatóak: komoly konferenciákat szervezünk a változtatások érdekében. Sajnos

úgy látszik, eredménytelen minden törekvés. Az emberiség a krízis küszöbén képtelen dönteni. Ez hosszútávon senkinek sem lesz jó. Pláne akkor, ha a káosz apró részletei összeállnak, és kirajzolódik a teljes kép, amikor már valóban kézzelfogható jelei lesznek a felelőtlenségünknek. A túlnépesedést és a klímaváltozást kénytelenek leszünk komolyan venni. Vagyis abban az esetben, ha tovább tétlenkedünk, globális balesetnek lehetünk szemtanúi.

Az emberiség számára a kibertér tehát elengedhetetlen, de mégis halálos, akár egy drog, amely lépcsőről lépésre megfojtja az embert és nem engedi észszerűen cselekedni abban az esetben, ha veszély fenyeget. Ez a kihalásunk lényege. Ennek lehetünk a szemtanúi most. A jövőt pontosan nem láthatom, mert a szintisza valóságot egy ilyen kiszámíthatatlan és drámaian változó világban senki sem láthatja. Én csupán érzem, hogy baj közeleg.

R. Harbinger

Halál részletekben

Johann magához szorította a neo-plastic zacskót és lágyan kitapogatta a pisztoly formáját. Az árnyékban közlekedett, sötét gondolatai minden alkalommal visszakanyarodtak a fő problémához: élni rabságban, vagy meghalni szabadon.

Gyűlölte nagyapját annak az átkozott adásvételi szerződésnek az aláírásáért, amellyel adósságba döntötte családját. Johann az utolsó banki elszámolás elolvasásakor döntött a gyilkosság-öngyilkosság mellett. Anno azt ígérték nagyapjának, „hamar törlesztheti a kölcsönt, végtére is ez olyan csekély ár álmai házáért.” Csakhogy röviddel a negyedik világháború kitörése után bevezették a GH-t, A Generációs Hitelhálózatot, amely egyesítette és átörökíthetővé tette egy személy tartozásait. A nagyapa háza hiába semmisült meg egy eltévedt antianyaggránátnak köszönhetően, a tartozás átöröklődött Johann apjára, majd Johannra.

– Mi a helyzet, cimbora? – kérdezte Klaus az újjáépített berlini fal mellől. Az eső ütemet vert széleskarimájú, rózsaszín kalapján, miközben ő vaskos füstpamacsokat fújt ki alóla.

– Megszereztem. Nem volt olcsó, de ezután úgysem számít, nem igaz?

Klaus némán bólintott, és elkent arcán egy félmosolyt. Johann kedvelte őt őszintesége és diszkréciója miatt. Bármit megbeszélhetett vele, mert tudta, ennél a stricinél nem talál tisztességesebb embert.

– Biztos, hogy készen állsz rá? – kérdezte Klaus újabb füstgomolyagot fújva. – Úgy értem, manapság már a halál sem végleges. A nagybetűs Halál már a múlté, hiszen nem engednek meghalni, amíg nem fizetsz vissza mindent.

– Arra van ez, nemde? – Johann előhúzta a pisztolyt és most először látta szélesen mosolyogni Klaust kollagén-hízalva, neonkék ajkával.

– Egy Meisterschaft HC-301. Nem láttam ilyet, mióta ezt a kicsikét ismét felhúzták itt mögöttem. Mennyibe fájt?

– Sokba, de minden pénzt megért. Állítólag olyan károsodást okoz a testben, amelyet nem lehet visszafordítani és annyira ronsolja a tudatot, hogy nem fogják tudni áttenni valami replikába.

– Nem csak állítólag – fűzte hozzá Klaus. – Hiányozni fogsz, cimbor.

Kezet nyújtott, majd magához rántotta Johannt. Szorosan megölelte és kék csókot nyomott a férfi arcára. Johann nyugodtan vált el barátjától, mert tudta, a futtatás igazán jó üzlet, és hamarosan kiemelheti Klaust a rabságból. Neki talán sikerülhet az, amire mindenki vágyott.

Berlin utcái szokatlanul kihaltak tűntek a neonreklámok fényében. Pirosba, zöldbe öltözött éttermek, butikok sorakoztak mindkét oldalon, és a Jacques' Palace magához csábította Johannt. A férfi leült a pulthoz és Jacques vékony arcába mosolygott. Úgy érezte, ha ez az utolsó vacsorája, meg kell adnia a módját: hamburgert rendelt igazi marhából készült húspogácsával, amelyet még sosem kóstolt.

– Lassabban, kölyök – kezdte Jacques –, legalább élvezd ki az ízét!

Johann lassabban rágta meg a második falatot és beismerte, vannak még csodák ebben a hideg pöcegödörben, amelyet életnek hívnak. A marha pikáns íze nem vészett el a ketchup és a mustár ölelésében. A természetes paradicsom, saláta és uborka nyáltermelődést váltottak ki Johann szájában, az együttes ízorgia pedig erekciót okozott nála.

– Isteni – jegyezte meg lángoló arccal. – Azok a tubusban kapható kaják sehol nincsenek ehhez képest.

– Minden rendben, fiam?

Johann meglepődött, majd nyelt egyet. Jacques mindig a veséjébe látott, amolyan pótapa szerepet töltött be nála az igazi apja halála után. Naturalista jelleggel magyarázta el

az akkor tíz éves fiúnak, hogy apja öngyilkossága rövidtávon jó döntésnek tűnt, de ezzel nem oldotta meg a problémát. Amikor folyóba vetette magát, felfúvódott, súlyosan ronsolódott testét partra most a víz. Tudatát már nem tudták áttölteni egy replikába, így a család adósságának megfizetése teljes mértékben Johannra hárult. Jacques gyávának nevezte a férfit, és a fiúnak el kellett fogadnia, igaza van.

Johannak nem kellett senkiért sem aggódnia, hiszen nem nősült meg és nem voltak gyerekei. Alkalmi kapcsolatot tartott fenn Klaudia óta, akiről nem hallott közel öt éve. A lány orvos akart lenni és a hivatást választotta a férfival szemben.

– Persze, miért ne lenne?

– Mert amit most eszel, az rohadt drága, kölyök. Nincs még elég tartozásod?

Hogyne lett volna! Pontosan tudta a banki kimutatásból, hol tart jelenleg. Nagyapja megvette azt a drága házat, majd bejött a törvény, miszerint a tartozás végighömpölyöghet az egész családfán. A növekvő energiaválság és élelmiszer-utánpótlási problémák drágává tették az életet, és a világszinten összeomlott pénzügyi rendszer hamvaiból valami új förmedvény kelt életre, a GH. A pénz a szó legszorosabb értelmében megszűnt, helyette felállt a kreditrendszer. Mindenki gyűjtötte a krediteket, amelyeket később fizethetett vissza. Ezzel lassacskán megszűnt a magántulajdon, és kialakult a Hitel Lordok rendje. A Hitel Lordok – korábbi politikusok, bankárok, pénzügyi cápák – képezték a társadalom elitjét, akik annyi pénzzel rendelkeztek, hogy bele is fulladhattak volna. Saját tőkéjükből hasítottak le részeket a kreditrendszer számára, vagyis az ember az ő vagyonukból vásárolhatott, ezzel szolgáltatva ki magát a Lordok hatalmának. A gazdagok és szegények közötti szakadék tovább szélesedett. Az étkezés is kreditekbe került, amit az adott személy Hitel Lordja finanszírozott. A tartozás folyamatosan

nőtt, míg végül nem csak az ember tárgyi tulajdona, hanem ő maga is a Lordé lett.

Johann sosem lehetett a maga ura, élete minden percében más emberé volt. Mint mindenki, ő is arról álmodott, annyit keres majd, hogy kiegyenlíthesse tartozásait és idővel Lorddá válik.

– Egyszer megengedhetem magamnak, nem?

Jacques szúrósan bámult rá, majd felkiáltott:

– Záróra!

Johann összerezdült hangjától, a vendégek pedig távoztak. Amikor kiürült a hely, Jacques megnyomta a pult alatti gombot, ezután flexibilis fal ereszkedett a bejárat elé, és a záruk automatikusan kattantak.

– Ki vele, most azonnal! – Közelebb rántotta Johannt a ruhájánál fogva és tekintetét a fiú szemébe fúrta. – Tudod, miről beszélek!

Szabad kezével Johann belső zsebébe túrt és elvette a neo-plastic zacskót. Előhúzta belőle a fegyvert a fiú minden tiltakozása ellenére, majd rámeredt. Némasága hideg fuvaltként borult a teremre.

– Mi a fenére készülsz? – szólalt meg végül. – Meg akarod ölni magad? Olyan gyáva akarsz lenni, mint az apád?

– Nem, én hős leszek! Érted? Hős!

– A halál nem kiút, tudod jól! Nézz csak rám!

Jacques meghalt három évvel korábban, valamennyivel azelőtt, hogy visszafizette volna utolsó kreditjeit. Lordja számlájára kapott újabb, fiatalabb testet, amibe beépítették saját tudatát. Sosem derült ki, hogy a Lord megbízásából történt-e a gázolás, de mindenki ezt gyanította. Jacques új teste többre került, mint fennmaradt tartozása, a Lord mégis visszahozatta, ezzel újabb évtizedekre láncolta magát.

– Nem csak magamat akarom megölni, hanem Moretti Lordot is – mondta Johann sóhajtásnyi szünetet követően. – Felszabadítok mindenkit, téged is. Ha ő meghal, nincs kinek

tartozni, nincs több rabság. Alig egy óra múlva találkozom vele. Azt hiszi, odamegyek nyafogni, és visszautasít, de nem lesz ilyen egyszerű dolga.

Jacques felemelte fejét és próbálta eldönteni, van-e esélye a fiúnak. Lenyelte büszkeségét és visszaadta a fegyvert. Nem tarthatta volna vissza Johannt.

– Vendégem vagy egy sörre, amivel leöblítheted a hamburgert. – Óvatosan összerosolyogtak, majd többé nem szóltak egymáshoz.

Johann élete legjobb és egyben utolsó vacsorája után Moretti Lord mennyeket ostromló palotájához sétált. Gondolatban elbúcsúzott ismerőseitől.

Beállt a krediteseknek fenntartott, felvonó előtti sorba, és húsz percet várt a szitáló esőben. Két kreditjébe került, amiért a Lordnak időt kellett áldoznia rá. A múlt hónapban kézfejebe épített új implantátummal jóváhagyta az árat és elindult felfelé. Kezét a kabátja alá rejtett Meisterschaftra csúsztatta. Már nem fordulhatott vissza.

Az ajtó feltárta előtte a kupolás irodát, amelybe belefért volna Johann tizenhárom négyzetméteres lakása az azt magában foglaló társasházzal együtt. Huszonkét méteres, egyben faragott márványoszlopok sorakoztak a falaknál, oldalaikon aranyspirálok futottak végig. Fényesre polírozott, háromszor háromméteres lapok terültek a férfi lába alatt. Ahogy tekintete átsiklott a túloldalra, megpillantotta a két testőr között ülő Lordot.

Johann mély levegőt vett és elindult lassú léptekkel. Nyikorgó talpával kellemetlen visszhangot vert a teremben. A Lord rezzenéstelen arccal nézte őt hatméteres, faragott íróasztala mögül.

– A vizes cipő okozta nyomokat feltörlik a takarító-botok, és ezt nem fogom felszámítani – mondta negédesen Moretti – Miben segíthetek, Herr Frank? – kérdezte, miután megnézte a vagyonát szüntelenül hizláló hosszú névsort.

– Szeretnék beszélni a hátralévő tartozásomról – fogott mondandójába Johann, és felvázolta családjuk helyzetét nagyapja döntésétől egészen máig, miszerint egyedüli leszarmazotként kell törlesztenie. Valójában az időt húzta, hogy erőt mérítsen tettehez.

– Herr Frank, ha gondot jelent a kreditek kiegyenlítése, kereshetünk valami alkuképes megoldást, mint a replika-testek használata. Hajlandó lesznek finanszírozni önnek egy új testet, és áttölthetjük tudatát, ezzel biztosítva a hosszabb futamidőt, de figyelmeztetnem kell, ezek költsége hozzáíródik jelenlegi tartozásához.

Johann nem elégedett meg az alkuval, amivel a Lord további évtizedekre kötelezné el őt. A döntés megszületett, a fegyver eldördülésének kritikus pillanata megállíthatatlanul közeledett. A testében pezsgő adrenalin villámgyors mozdulattal vitte Johann kezét a belső zsebbe, ujjait szoros köteggként fonta a markolatra, és a célkereszt azonnal Morettire meredt. Az ujj mozdult a ravaszon, és a kicsapó lövedék méteres fénycsóvát húzott maga után, át a Lord mellkasán, keresztül a mögötte álló üvegfalon.

Johannak le kellett lőnie a bal oldali testőrt, mielőtt az akcióba lendült volna. Tökéletes találatot vitt be, ahogy a másik férfi is Johann hasába, amivel földre küldte őt. Hamarosan csak az üvegfalon keletkezett lyuk füttyülése hallatszott, amin az épület magasnyomású levegője távozott.

Johann megpillantott egy földön heverő cédulát, a fegyvervásárlás nyugtáját. Mosolyt csalt arcára, hogy Morettivel önnön saját tulajdonú fegyvere végzett.

– Eldobni! – üvöltötte a testőr, mire Johann fejbe lőtte magát.

Jóatékonyság sötétség borult a férfira, de szempillantás alatt elillant. Johann fehér szobában találta magát. Egy háttal álló fehér köpenyes nőt vett észre.

– Hol vagytok? Hol vagytok?!

– Nyugodj meg, Johann – fordult meg Klaudia, aki soha nem látott még meglepettebb arcot.

Az ajtó kinyílt, és belépett Moretti. Mosolyogni kezdett Johann elborzadt arca láttán és elgondolkodott, elárulja-e neki, hogy Dr. Klaudia Hoffmann csak az általa biztosított krediteknek köszönheti doktori címét. A Johannba ültetett újgenerációs tranzakciós chip letölti az ember tudatát, azt folyamatosan frissíti a legújabb élményekkel, ezzel lehetővé téve reprodukálhatóságát. Moretti nyomon követte kreditjeit, amiken Johann fegyvert vásárolt. A Lord, annak ellenére, hogy testőrei ellenézték a lift fegyverellenőrző rendszerének kikapcsolását, a hosszútávú befektetést látta, ezért tette lehetővé a merényletet.

– Herr Frank – kezdte az ágy mellé lépve –, ön megtámadott engem, ezért feljelentést tettem a hatóságoknál. Szerencsére van szívem, így rendelkezésére bocsátottam egy ügyvédet is, aki drága díj mellett ugyan, de elérte, hogy óvadék ellenében ejtsék a vádak. Sérüléseink miatt új testbe helyeztek minket, amelyek megtérítésére elegendő kreditet bocsátottam a rendelkezésére. Ennek fényében szeretném tájékoztatni, hogy a felgyülemlett tartozása miatt további száznyolcvanhárom évig és két hónapig köti hozzám a szerződése. Az időközben felmerülő költségeket megbeszéljük, amint jobban érzi magát.

Horváth Viktória
Szépapám emlékei

Szombat reggel volt. 2184 tavasza. Egy átlagos munkahét utáni átlagos hétvége első pihenőnapja. Bár lett volna módja még aludni, Günther egy ideje csak forgolódott ágyában.

Túl izgatott vagyok ahhoz, hogy tovább aludjak – állapította meg, és a korai időpont ellenére meglepően friss állapotban kelt fel. Ahogyan a lábai befészkeltek magukat a pontosan 22 fokra előmelegített, prêmes papucsba, ágya – érzékelvén, hogy lekerült róla a testsúly – magától összecsucódott, és külön kérés nélkül visszahúzódott az e célból kialakított falrésbe.

Amerre Günther haladt, vékony sávban felvillanó kékes szín szegélyezte lépteit, nehogy a félhomályban elbotoljon. Amint átlépett hálósobája küszöbén, hangvezérléssel kiadta az utasítást: „redőny fel”, majd „szellőztetés”, mire a redőny felhúzódott, az ablak kinyílt, hogy az elhasznált oxigén helyét friss levegő vegye át. A fürdőszobában beállította a zuhany hőfokát, majd levette törülközőjét a törülközőmelegítőről. A zuhanykabin ajtaja leheletfinoman zárult össze mögötte. A tükörbe pillantva a borotválkozási segéd háromféle opciót kínált fel neki, csak ki kellett választania, melyik fazonhoz van hangulata aznap reggel.

– A múltkor, hogy megviccelt ez a tükör, mikor a borotválkozási segéd helyett a sminkelési modul indult el – idézte fel magában, és mint mindig, most is széles vigyor kísérte a visszaemlékezést. Miután elektromos fogkeféje és fésűje is végzett a neki dedikált feladattal, egy kis drón körberöpülte a fejét, és jelentést adott, hogy 42 őszülő hajszálat talált, majd lefújta azokat a Günther hajszínével pontosan megegyező árnyalatú hajfestékkal. Az idő alatt, míg a haján a festék száradt, a tükör dicsérő szavakat duruzsolt.

Reggelije szigorúan kimért, fehérje- és szénhidrátbeviteli szempontból gondosan balanszírozott laktóz- és gluténmentes étel volt.

– Tudom, hogy az összes barátom emiatt cikiz, de én szeretek enni, még hozzá az étkezés öröméért – mondta magának, némi leplezetlen büszkeséggel. Kávészás közben átnézett egy szórólapméretű újságot a helyi hírekkel.

– Meglehet, hogy ebben is oldschool vagyok – nevetgélt – de én szeretek 2-3 mondatot magam elolvasni. Ugyanis ő a társadalmi nyomás ellenére sem tudta elképzelni, hogy szeme szinte soha ne találkozzon betűsorokkal. Okosóráján ellenőrizte az aktuális kinti hőmérsékletet és páratartalmat, majd átfutotta üzeneteit is. „Most indulok hozzád” – villant fel a készülékén barátja SMS-e, amit éppen akkor küldött.

– Na, ez nagyon érdekes lesz – jött lázba Günther, hiszen már reggel óta várta a találkozást.

Pár pillanat múlva barátja a kapuban állt.

– De gyorsan ideértél, Barnie! Hol parkoltál le? – tudakolta, mert nem látta barátja elektromos sportautóját.

– A föld alatti parkolóban, 182-es zóna. De nézd, elhoztam, itt van! – tette hozzá gyorsan, és megmutatta, mi van nála.

– Mit iszol? – kérdezte Günther, mert érezte, hogy szükség lesz a hűsítőre. Megérintette a hűtő ajtaját, mire az átlátszóvá vált. Ekkor mind a ketten kiválasztották, melyik dzsúszot kérik. Persze szigorúan 100%-os préselményből valót tartott otthon.

Kiültek a kertbe, és Günther szemügre vette, mit hozott a barátja. Egy fadobozt tartott a kezében, amelyet gondos kezek festettek díszesre.

– Manapság, az uniformizált világunkban, ilyet nem lehet kapni, csak egyendarabok készülnek. Biztosan nagyon régi – állapította meg.

– A szüleimnél tegnap volt kerítéscsere, és a kerti munkálatok során ezt a dobozt találták a földbe ásva a diófa alatt.

A kert már több mint százötven éve van a családjuk tulajdonában, és ahogyan visszafejtették, ezt a dobozt a szépapám áshatta el valamikor a kétezres évek elején. Próbáltuk kinyitni, de nem sikerült. Mivel te gyakorlatiasabb vagy nálam, elhoztam neked – mondta Barnie.

Günther szemügre vette a dobozt. Nem volt rajta sem leheletanalizáló titkos nyílás, sem ujlenyomattal oldható zár, de még sülyesztett kapcsoló sem. Azt már korábban megállapították, hogy hangvezérléssel sem nyílik. Volt rajta azonban egy kis fém szerkezet. Ketten együtt sem láttak még hasonlót, így gyorsan betáplálták a Google-ba, mi lehet az.

– Azt írja a képfelismerő applikáció, hogy lakat – olvasta fel Barnie.

– Lakat. Az meg mi? – csodálkozott Günther.

Tovább olvastak róla, és megtalálták a választ, hogy kulccsal nyitható.

– Tiszta régimódi, mint te az olvasási és az étkezési szokásaidal – viccelődött Barnie. – Kulcsot nem találtunk, más-hogy kell kinyitni.

– Kellene valami szerszám – vetette fel Günther.

– Szerszám, szerszám. Jó ötlet, de honnan szerezzünk olyat? – kérdezte Barnie.

A Wikipédia felvilágosította őket arról, hogy „A szerszám különböző munkadarabok, anyagok megmunkálására szolgáló eszköz. Lehet kézi vagy gépi. A szerszám lényege, hogy mechanikai előnyt hordoz magában, a szerszám használójának olyan fizikai képességet nyújt, amellyel a felhasználó természeti adottságai miatt egyébként nem rendelkezik. A legtöbb alapszerszám egyszerű gép. Például a feszítővas ugyanolyan funkcióval rendelkezik, mint az emelő. Elmondható, hogy általában a legtöbb kéziszerszám használható fegyverként is, például a kalapács vagy a kés is.” Mivel a kalapácsról nem tudták, hogy mi, elindultak a házba, hogy szerezzenek egy kést.

– Még jó, hogy eszel rendes kajákat is hébe-hóba, és így szükséged van késre – szólt elismerően Bernie.

A késsel nagy nehezen felfeszítették a doboz tetejét, amelyben néhány dolog volt elhelyezve. Legelőször egy húszszes papírpénzt vettek észre.

– A széppapa idejében az még komoly összegnek számított, akkoriban az volt a legmagasabb címlet. Ma ennyiért veszünk egy kiló kenyeret. Már aki vesz, igaz Günther? – mondta Bernie kacintva, aki nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, amikor cukkolhatta barátját.

Mindeközben elkezdett tűzni a délelőtti nap, ezért Günther a telefonján csippantott kettőt, és egy mályvazöld pergola penderedett föléjük. – Így már jobb – konstataulta elégedetten, és újabb gombnyomással elindította a párapermetező funkciót is.

– Mi van még benne? – kíváncsiskodott Günther.

Tovább kutakodtak, és találtak egy fényképet, a hátoldalán nevekkal.

– Te Günther, én még életemben nem láttam papíralapú fotót. Te igen? – kérdezte Bernie. – Valójában most tartok először a kezemben képet az őseimről – ismerte fel.

Günther nem volt benne biztos, hogy barátja egy könnyecseppet morzsol-e el éppen. Bernie azt gondolta, hogy cimborája ezt nem vette észre, és roppant hálás volt azért, hogy a robotfünyíró elkezdett neszelni a háttérben. Ez egy pillanatra elvonta mindkettejük figyelmét.

Aztán visszatértek a dobozkához, amiben volt egy egybefűzött papírköteg. Együttes erővel kitalálták, hogy az csak egy könyv lehet. Valamelyik osztálykiránduláson egy múzeumban láttak belőle néhány példányt réges-régen.

– Könyv? Az olyan, mint az internet, csak fából – nevetgéltek.

– Itt elől az áll rajta, hogy 1984. Ez valami belépőkód? PIN-kód, PUK-kód, kapukód? – találgatta Bernie. Günther gyors

keresés után megtalálta, hogy ez nem más, mint a regény címe, amit George Orwell írt 1949-ben.

A dobozka alján találtak egy cetlit is. Látták, hogy kézzel van írva. Kézírást talán egészen kisgyermek korukban láttak a digitális tankönyvükben egy fotón, és nem voltak biztosak benne, hogy ők egyáltalán írtak-e életükben kézzel papírra. Mindent a különböző okoseszközeiken gépeltek azóta, hogy elsajátították az ábécét.

Günther felolvasta, mi áll a cédulán:

– Hűvös hiányt hány / ha hívva-hívatlanul / hevül a honvágy.

Barnie a hangosolvasás funkcióval futtatott gyorsan a szövegre egy keresést, és 0,1 másodperc múlva megvolt a megfejtés.

– A szépapám költő volt. Ma már nem létező foglalkozás – ámult el.

A dobozzal való foglalatosság közben erősen megéheztek, így megebédeltek, majd Bernie távozni készült. Günther kikísérte a kert végéig. Kiadta a „kapu nyit” utasítást, mire a kerti kiskapu kitárult, majd a „kapu zár” mondat hatására vissza is csukta magát. Günther telefonja megcsippant, és a „fogorvos délután 3-kor” emlékeztető üzenet jelent meg rajta.

– Te jó ég! Ezt majdnem teljesen elfelejtettem! – kapott észbe hirtelen. Bement a házba, és az emeleten kissé rendbe szedte magát. Inget váltott, és az elektromos fogkeféjét is megdolgoztatta. Belebújt sportcipőjébe, kiment az ajtón, és meghagyta, hogy „ajtó zár”, mire az ajtó bezárult.

A rendelő nem volt messze, így gyalog ment, jól is esett neki kicsit mozogni. Az utcán rajta kívül kevés gyalogos volt. A legtöbben elektromos rollerrel közlekedtek, néhányan elektromos biciklivel és akadt, aki segway-jel. Az autóforgalom teljes egészében a föld alatt haladt.

– Emlékszem, szépapánk idejében még csak a metró ment a föld alatt. Ma pedig már nincs forgalom a felszínen.

Legalább a gyalogosok biztonságosan haladhatnak idefent, és emiatt kevesebb a baleset is – elmélkedett. A sarkon befordult, és meglátta a rendelő ajtaját. Mikor odaért, meg sem kellett nyomnia a csengőt, az arcfelismerő kamera azonnal beengedte, és ezzel egyidejűleg kedvesen köszöntötte, mint egy rég nem látott ismerőst. A modern fogápolási szereknek és segédeszközöknek köszönhetően csak ritkán volt szükség fogorvosi ellátásra, ráadásul az otthon meglévő egészségügyi analízátor pontosan tájékoztatta minden héten, hogy szervezete milyen állapotban van. Innen tudta azt is, hogy az egyik bölcsességfoga beavatkozást igényel.

Hazafelé menet a nyelve nem forgott még a megszokott módon, de ez nem zavarta különösebben. Mikor hazaért, kiadta az „ajtó nyit” utasítást, de ahelyett, hogy kinyílt volna az ajtó, megjelent az autója a ház előtt. Günther rájött, mi történt: az érzéstelenítő hatására kérése úgy hangzott, hogy „autó itt”. Koncentrált, és megpróbálta kiadni újra a parancsot. Ezúttal kitárult az autója ajtaja, ugyanis amit mondott, „autó nyit”-nak hangzott. Másnak sosem vallotta volna be, de már-már kezdett nosztalgikus érzéseket táplálni aziránt a kor iránt, amikor még egyszerűen kulccsal nyíltak az ajtók. Azonban neki nem volt se kilincs, se zár az ajtaján. Mit volt mit tenni, leült, és néha ellenőrizte, hogyan alakul a szavak formálódása a szájában.

– Még jó, hogy nincs jégeső, mert kint áznék rommá a saját házam előtt – mondta félhangosan magának. Ő tudta, mit szeretett volna mondani, de ez a következőképpen hangzott: – Éj jó, hó nics jégeű, me ki ázé ommá a saá hásza erő.

Ezen a ponton Günther hangosan felröhögött.

Amikor elmúlt az érzéstelenítő hatása, bejutott a házba. Megválaszolt pár munkahelyi e-mailt, és beállította a jacuzzi hőfokát a neki megfelelőre. A hűtőnek közben kiadta, hogy a bort hűtse be estére, a redőnynek pedig meghagyta, hogy napnyugta után nyomban ereszkedjen le.

Míg a jacuzziban pihent, átgondolta a napját. Mindig így szokta kisgyermekkorától, ez szertartássá vált az idők folyamán. Szerette, hogy ezzel keretet ad a napjainak. A délelőtti, Barnie-val való találkozás járt a fejében, nem hagyta nyugodni. Lefekvés előtt a következő üzenetet írta a barátjának: „A szépapád a szavak varázsát adta tovább nekünk örökséggül. Mi mit fogunk továbbadni, Barnie?”

Hungler Erika

Jövőkutató hallgatói jegyzet

Világtörténelem V. (Jegyzet)

Jövőkutató szakos hallgatók részére a szociológia tárgyhoz kapcsolódva

Budapest, 2120. január

•

Tartalomjegyzék

Bevezetés

I. fejezet

Magyarország helyzete 1901-től 2000-ig, hazánk egészségügyi, szociális, tudományos és technikai fejlődése

II. fejezet

Európa történelme a XX. században, különös tekintettel a gazdasági mutatók alakulására

III. fejezet

Világtörténelmi összefoglaló, adatok a XX. században
– a globális kommunikáció

IV. fejezet

Hazánk forradalmi változásai a XXI. század első felében

V. fejezet

Európa – az egységes földrész kialakulása
Határok nélkül a XXII. században

VI. fejezet

A Népek Tanácsának előretörése

Összefoglalás

Bevezetés

A jövő kutatás célja az ember, a társadalom és a környező világ olyan pozitív változási lehetőségeinek feltárása, amelyek maximálisan szolgálják a következő nemzedék szellemi és gyakorlati célkitűzéseit.

Több helyen hangsúlyoztam, hogy amiképp jelenünket is nagymértékben befolyásolja a múltbéli események menete, úgy a jövőről is elmondhatjuk ugyanezt. Látnunk kell, hogy melyek voltak azok a történések, amelyek a jelen pozitív vagy negatív változásait eredményezték, elsősorban azért, hogy ne forduljon elő többször olyan helyzet, amely a társadalom visszafejlődéséhez vezetne.

Az ember mindig arra törekedett, hogy fejlődjön, csak sajnos e törekvésében többször követett el etikai, erkölcsi hibákat önmaga ellen. A jegyzet inkább csak vázlatos áttekintés, figyelemfelkeltés annak érdekében, hogy ha az elmúlt évtizedeket szeretné átfogóbban tanulmányozni a hallgató, akkor ki tudja választani a számára fontos témákat.

A Szerző

(Kiemelés a jegyzetből: IV. és V. fejezet)

IV. fejezet

Hazánk forradalmi változásai a XXI. század első felében

– A nagy változások szele már érezhető volt a 2015. év eleji tömeges migráció elindulásakor. Már az Európai Unió létrejöttékor megkezdődött egy ilyen fajta folyamat, hiszen a közösség országaiban élő állampolgárok útlevél és vízum nélkül bármely tagországban letelepedhettek, munkát vállalhattak. Akkor még úgy tűnt, hogy a határok kiszélesedtek, s az Unió polgárai, mint egy egységes ország lakosai egy cél felé orientálódtak. S valóban magát a határt jelképező építményeket is lerombolták, amelyekről már csak fényképek vagy videofelvételek tanúskodnak. Azonban

az Unióhoz való csatlakozás egységes gazdasági helyzetet nem teremtett, s mivel a közös pénzt sem vezették be minden tagországban, ezért megindult a gazdasági széthullás, aminek következtében, valamint a világ gazdasági helyzetének egyre kritikusabbá válása miatt, tömeges migráció keletkezett. Ez súlyosan érintette hazánkat is. A népszavazás sem tudta eldönteni annak a kérdését, hogy befogadóak, vagy visszautasítóak legyünk-e, ezért olyan döntést hozott az akkori kormány, amely a visszafejlődés irányába mutatott, és ismételten megépítették a határokat.

– Ezt követően, ennek ellenzőjeként jött létre 2073-ban a Kerítést Elsőként Leszaggatók Ligája (KELL), melynek vezetője Grünc Rozál, az addig irodistaként dolgozó középkorú nő volt. A Liga tagjai érték el, hogy a felépített kerítéseket a magyar emberek, hétköznapi dolgozók, hivatalnokok, a megmaradt középosztály tagjai szüntették meg, s nyitották meg újra a határokat.

– Az Unió egyre több országának lakossága is magáénak érezte a problémát, a Liga mellé álltak és minden olyan helyen, ahol a felépítmény tervén gondolkodtak, elérték, hogy ne kerüljön megépítésre.

– Ekkor jött létre továbbra is Grünc Rozál elnöklétével az Európa Zömében Kerítést Elsőként Leszaggatók Ligája (EZKELL).

V. fejezet

Európa – az egységes földrész kialakulása

Határok nélkül a XXII. században

– Grünc asszony tézisei olyan népszerűvé váltak, hogy egyre több követője akadt, elfogadva javaslatait a közös változás reményében, amely mint látjuk, 2120-ra be is következett.

– 2104-ben eltörölték az európai országok külön vagyonát, beleértve az uniós országokét is, arra hivatkozva, hogy ha az Unió tagországaivá váltak, akkor az egység valóban legyen

egység. Létrehozták a Közös Összefogás Széfjét (KÖSZ), melybe minden tagállam befizette minden vagyonát. Mivel egy egésszé váltak, nem csak nevükben, minden tevékenységükben, így megszűntek a szuverenitás kiváltságai és nyomorúságai. A KÖSZ-t ötven tagú bizottság vezeti, az kimenő és befolyó összegek felett közösen rendelkezve.

– Ugyanekkor eltörölték a bankok kiváltságait, tilos és felesleges lett kölcsönt folyósítani, valamint értelmetlenné vált maga a betétgyűjtés is, hiszen a földrészen lakó minden embernek közel ugyanolyan mértékű vagyona lett, amely a megélhetéséhez, nyugodt életviteléhez elégséges. Így a bankhálózat amolyan pénzváltó, fizetést kiegészítő rendszerré vált.

– Bevezették a Munka Intézményesített Tevékenységének Élvezetét Vállalók Örömet (MITÉVÖK) programot, ami azt jelenti, hogy minden embernek, aki eléri a munkába állás korhatárát, háromegységnyi munkaidővel kell rendelkeznie. Egyharmad ipari-fizikai munka, egyharmad irodai-adminisztratív munka, egyharmad szellemi munka. Ez tette lehetővé azt, hogy az emberek valóban értékeljék egymást és egymás munkavégzését is, munkájuk után kapott bérüket megfelelően tudják megbecsülni.

– Visszaállították a család központi szerepét a társadalomban, elfogadtatva a feleségek, anyák tevékenységének beszámítását a munkavégzés idejébe. Vagyis abban az esetben, ha a nő feleség és anya, akkor ezzel a szerepével kiváltja valamely munkavégzési egységét, illetve több gyermek esetén mindegyiket.

– Választhatóvá vált a pihenőidő (a korábbi nyugdíj) megkezdésének időpontja. Az első egyharmad egységnyi munkavégzés után választhatóvá vált, hogy a következő egyharmad egységnyi időt pihenőidővel tölti-e valaki, és utána kétegyegységnyi munkával telnek napjai élete végéig, vagy a korábbiakhoz hasonlóan a háromegységnyi munkavégzést követően

veszi igénybe a pihenőidejét. Ezzel még szorosabbá lehetett fűzni a családi kapcsolatokat, a generációk együttélését is.

– A határok és szuverén államok eltörlésével újraírták Európa térképét, s minden olyan élhető helyre lakóparkokat építettek, ahol addig az nem volt, figyelve a környezetre, a természet értékeire. Tilos lett olyan fát kivágni, amelynek pótlása öt éven belül nem történhet meg. Csakis gyors növesztő fákat lehetett kivágni és azonnal újratelepíteni, ezek a császárfa, enyves éger, nyárfa és fehér akác. Így – bár szükséges maradt a fa felhasználása – mégsem szűntek meg az európai erdők, ligetek. Azon országok polgárai számára, ahol a túlnépesedés már társadalmi problémákat szült, felajánlották az új lakóparkokba történő költözés lehetőségét, így a XXI. század egyik problémáját sikerült a legalacsonyabb szintre csökkenteni.

– Grünz Rozál tézisei között ezenkívül az a szabad vallásgyakorlási tézis is szerepelt, ami alapján létrehozták az Igaz Mondások Alapítványát (IMA), ennek fő törekvése egymás hitéleti tanításainak megismerése volt. Minden európai embernek törekednie kell arra, hogy elfogadja a másik hitét, bármi legyen is az. Minden embernek naponta fél óra szabadidő jár arra, hogy választott hitét gyakorolja. Ebben való korlátozás, valamint a hitéhez kapcsolódó bármely negatív hozzáállás az európai tagságot kizáró tényező. Bár a földrész elsősorban az őszinte empátiára épül, mégis el kell hagynia annak, aki nem képes a másik ember ilyenfajta szellemiségét elfogadni. Az IMA létrejöttével megszűntek a kisebb-nagyobb lázadások, vallási összetűzések.

– Szintén ötven tagú bizottságot hoztak létre Új Technológiát Osztó Piacot Intéző Alap (UTOPIA) néven, mely minden egyes új technikai, kommunikációs, ipari stb. találmányt, elgondolást megvizsgál, mely alkalmas arra, hogy emberi sorsokat tegyen tönkre és fegyverkezésre ösztönözzön. Bármely nívó csak a földrész lakóinak pozitív fejlődését segítheti,

amennyiben másként is felhasználható, az Alap a gyártást letilthatja, vagy kötelezheti az előállítót az áttervezésre.

– Grün Rozál nevéhez még számtalan, a társadalmat előremozdító szabályozás, törekvés kötődik. Büszkén szögezhetjük le, hogy e törekvések realizálódásának köszönhető, hogy Európát a változásban szorosan követte később a 2110-es években Ázsia, majd Amerika is, s ezzel kezdetét vette a Népek Tanácsának megalakulása 2118-ban.

Józsa Edina **A tombola**

A kijelző szerint ötven perc volt hátra a vonatútból. Az úrálomás felé tartó járat egyik fülkéjében három ember számolta a lomha perceket. A menetiránynak háttal egy középkorú férfi ült kislányával. Feltűnően piszkos ujjáival végigsimította a gyermek vézna karját. Arcába kúszó fekete hajszálai igyekeztek elrejteni a gondokkal teletűzdelt, mély barázdákat. A kislány műanyag pónilovat szorongatott. Az állat nagy szökkenésekkel vágta az édesapa karján, nyomában gazdája csilingelő kacagásával. A férfi tekintete elkalandozott, és összetalálkozott a szemközti ülésről rájuk meredő, zölden villogó szempárral.

– Elnézést kérek – szabadkozott tisztelettudóan a szemüveges úr –, nem szokásom megbámulni az embereket, de a kislánya vidámsága, hogy is szokta mondani az ifjúság? – vakarta meg kopasz fejét. – Óh, igen, meg is van, ragadós – idézte mosolyogva. – A folyosón nyomorgó tömegnek is szüksége volna rá.

A napelemhajtású vonat roskadásig telt emberekkel. Magyarország utolsó induló szerelvénye sebesen közeledett célja felé. Az édesapa kedvesen biccentett fejével, de szemében szomorúság tükröződött.

– Miért nem hozott magával senkit? Nem hisz a nyerevényben? – faggatta a férfi a szemüveges urat. Amaz kurtán vállat vont.

– Egymagam vagyok. Házas ember voltam, de már évekkel ezelőtt elváltam – válaszolta, és törölgetni kezdte a homlokáról legördülő izzadtságcseppeket.

Az édesapa továbbra is a férfin pihentette szürke szemeit és tovább gördítve a beszélgetés fonalát, halk mesélésbe fogott:

– Ez a tombolajegy az utolsó esélyünk, hogy a Hatholdásra költözzünk. Sajnos nem értek sem a gépekhez, sem a gyógyításhoz, nem tudok semmit, ami az ottani rendszer hasznára válna.

A férfi szája legörbült, mélyet sóhajtott, majd folytatta:

– Egyszer már próbálkoztunk átjutni, de a katonák viszszafojtottak azzal az indokkal, hogy kertészre nincs szükség az új bolygón. Javasolták, hogy képezzem át magam. Tudja, a Hatholdason nincs növényzet, művileg állítanak elő mindent. Az új bolygónk egy betonba ágyazott gyártelep – fintorgott. – Nem igazán kívánczunk oda, de itt sem maradhatunk, mert... – harapta el a mondat végét a kislányra sandítva.

A szemüveges úr minden ki nem mondott szót értett. Az emberiség Földön ragadt tagjai rövid időn belül meghalnak a pusztító hőség és vízhiány miatt.

– Én diákokat tanítottam egy középiskolában. Higgye el, ez volt a legnehezebb munkakör a világon. Ha eljutok az űrálomáig, erős a gyanúm, hogy hasonlóképp járok, mint maga.

Az édesapa csodálkozva nézett rá.

– Hiszen tanárookra szükség van! A nevelőtisztek, akiket kihelyeznek a gyermekek mellé, nem tudnak nekik mindent megtanítani! Miért utasítanak el?

A szemüveges úr hátravetett fejjel kacagott, szinte egymás után ugráltak ki a hangok a torkából.

– Művészetet tanítottam. S mint minden, aminek eddig értelmét hittük, a Hatholdason teljesen haszontalan. A letelepedésünk kezdeti éveiben legalábbis. Képzelje, kézhez kaptam egy határozatot, amiben öt év várakozásra szólítanak fel! A Kormány tervei szerint öt esztendő múlva minden olyan lesz az új bolygón, mint itt a Földön. Hát nem szánalmas? Elvégre nem kell fél év sem és itt már csak... – hagyta félbe mondandóját és a gyermekre bámult, aki önfeledten játszott a pónijával.

– Ki hitte volna, hogy egy hibátlanul megálmodott új világrend ilyen igazságtalan lesz? Őszinte leszek magával – mondta a szemüveges úr, miközben nyakáról törölgette a verejtéket – nem vagyok benne biztos, hogy szerepet akarok vállalni ebben az örültségben.

– Részt vett az áprilisi lázadásban? – kérdezte az édesapa, új mederbe terelve a beszélgetést.

– Természetesen – válaszolta a szemüveges úr, majd elcsendesedett. Kibámult az ablaküvegen és felidézte a felkelés pillanatait.

Amikor a Föld Egyesült Kormánya végre hivatalosan is elismerte, hogy a Földnek vége, lehetővé tették, hogy minden olyan munkavállaló, aki nem végez társadalmilag és gazdaságilag hasznos munkát, átképzőtáborba kerülhessen. Amennyiben valaki sikeresen leteszi a vizsgákat, engedélyt kap a Hatholdason való letelepedésre. Ám vannak szakterületek, amiket nem mindenki tud megtanulni. Arról szót sem ejtve, hogy oly mértékű túljelentkezés volt a táborokba, hogy megfelelő összeköttetés nélkül esélytelen volt bejutni. S ha mindez nem lenne elég, az áttelepülés egy vagyonba került. Senki nem gondolhatta komolyan, hogy ne próbálnák meg lehúzni az utolsó bőrt is a dolgozni akaró emberről. Sokan odáig merészkedtek, hogy eladták valamely páros szervük egyikét, csak hogy ki tudják fizetni az összeget. A lázadás során rengeteg embert zártak börtönbe. Az örület határán billegve bűnözőcsoportok alakultak, akik kegyetlenül lemészárolták a kormánnyal szimpatizálókat.

– Ez a tombola is szánalmas – közölte immár hangosan a szemüveges úr.

– A szerencsétlenek szerencsejátéka.

– Apu, mi lesz, ha nem mi fogunk nyerni? – csattant fel váratlanul a kislány, megunva a játékot. – Bence azt mondta, hogy nem lesz mit inni, és megég a Naptól, aki itt marad!

– Ne félj Lili! – válaszolt higgadtan az édesapa. – Érzem, hogy a nyereszám nálunk van! De, tudod mit – emelte fel a mutatóujját a kislány elkerekedett szemei elé –, addig nem lessük meg a számot, míg a kalauz ki nem hirdeti! Ez fog szerencsét hozni!

Lili most, hogy édesapja tüstént eloszlatta a kételyeit, elvi-gyorodott. Már majdnem elfelejtette, hogy az apukája karján láthatatlan pajzs feszül, ami távol tartja a rossz dolgokat.

A két férfi sokatmondó pillantást váltott egymással, a fül-két pedig újra betöltötte a nyomasztó csend.

A légkondicionált vagonban elviselhető volt a hőmérséklet. A járművön kívül a tikkasztó hőség egészen 50 °C-ig rúgta fel a higanyszálat. A játszótereken magányosan álltak a tiltótáblák: 9-től 18 óráig tilos a szabadlevegőn tartózkodni! A valaha zöldellő mezők fűszálai most élettelenül, kiégve terültek el a száraz talajon. Épp Fonyód mellett haladtak el. A korlátok mögüli kilátás a Balatonra szívszorító látványt nyújtott: a fehér vitorlások és a vízen megcsillanó napfény helyett egy kisebb horgásztóra emlékeztető pocsolya bámult rájuk, katonákkal körülvéve. A Föld repedezve tátogott az egykori hullámok helyén.

– Tudja, miért őrzik a katonák a Balaton maradék vizét? – kérdezte a szemüveges úr a választ meg sem várva. Most kissé görnyedten ült, aktatáskáját az ölébe kapta és izgatottan matatott benne. Keze ügyébe akadt a tombolajegy. Az 56-os szám villogott rajta. Nem igazán foglalkoztatta a játék, így a fecnit hanyagul elrejtette az egyik rekeszben. Kisvártatva a rengeteg vizespalack alól egy fekete drónt halászott elő.

– Az egyik diákomtól kaptam ajándékba – mutatta büszkén. – Megvártam, amíg a katonák figyelme lankadni kezd a Zala folyónál. Ebben a forróságban lehetetlen huzamosabb ideig koncentrálni. Ezt a szerkentyűt odarepítettem közéjük úgy, hogy egy poharat rögzítettem rá. Seperc alatt telemerítettem vízzel többször is, és tessék! – Azzal kibányászott pár

PET palackot a táskájából és egyet habozás nélkül átnyújtott a kislánynak. – Amennyire lehetett, megtisztítottam.

– Furfangos megoldás – mosolyodott el az édesapa.

A kijelző sípoló hangot adott. Az utazók felpillantottak és feszült figyelemmel nézték a Hatholdas bolygón riportot készítő műsorvezetőnőt.

– Szép napot kívánok mindenkinek, ez itt a Hatholdas bolygó egyetlen csatornája, az Újvilág1!

A háttérben a bolygó ibolyaszínű, porlepte hegyei és homokos talaja volt látható.

– Engedjék meg, hogy riportunk előtt elismételjük a Kormány által megalkotott Négy pontos törvényt! Első pont: minden újonnan érkezőt azonnal nyilvántartásba veszünk a köldökébe ágyazott chip segítségével. Második pont: egy munkahét négy napból áll! Harmadik pont: minden 18. életévét betöltő személynek alanyi jogon jár egy lakás!

Az édesapa szája hitetlen mosolyra húzódott.

– Maga elhiszi a harmadikat? – kérdezte epésen a szemüveges úrtól.

– Nem. Úgy gondolom, ez csupán propaganda. És a fene vigye el, de általában igazam van.

– Negyedik pont: a gyermeknevelésben az állam részt vállal katonai nevelőtisztek segítségével.

Lili az utóbbi szavak hallatán összerezzen.

– Ejnye, nem elszontyolodni kisasszony! – próbálta felvidítani a szemüveges úr. – Hát csak nem olyan szörnyű a 22. század! Nézd csak a kislányt a néni mellett – mutatott a monitorra –, lehet, hogy pont ő lesz a barátnőd!

A monitor nyolc év körüli fonott hajú kislányt mutatott, aki így szólt:

– Most az iskolában a Hatholdas feltérképezése, ásványi anyagainak megismerése a legfontosabb tantárgy. Itt sokkal jobb, mert csak négy napot kell járni! – vigyorgott. – A szabadidőnkben felfedezőtúrákra megyünk a szüleinkkel

és a nevelőtisztünkkel! Találtunk is pár Mormócot! – mutatta a kamerának a macskára emlékeztető, tenyérnyi méretű, szőrtelen lényeket. – De még nem tudjuk, miért énekelnek Holdtöltekor, és azt sem, hogy mivel táplálkoznak. Olyan édesek! Nagyon várjuk már az Államalapítás ünnepét is. Aznap tartjuk majd, amikor az utolsó ember is megérkezik ide a Földről!

A szemüveges úr elővette vizespalackját és keserűen közbeszólt:

– A hátrahagyottak végnapjai az új bolygó ünnepnapja! Azt hiszem, erre iszok egyet! – azzal jókorát húzott a kincset érő folyadékából.

A vonat lassított, majd csikorogva megállt, hogy újabb utasokat vegyen fel. Pár perc múlva sopánkodó hang csendült fel, utat törve magának a tömegből:

– Felháborító, hogy egy egyszerű adminisztratív dolgot is elrontanak az úrállomáson! Már rég a Hatholdason kellene lennem a férjem mellett, de egy ostoba figyelmetlenség miatt ilyen méltatlan körülmények közé kényszerítettek! – sivalkodott fintorral a száján a hang tulajdonosa. Hatalmas, szalaggal átkötött kalapja utat vágott az emberek között, húsos csipőjével ellentmondást nem tűrően araszolt előre. Miközben a fiatal kalauz megszámlálhatatlan poggyászaival küzdött, gyorsan elhúzta a legközelebbi fülke ajtaját.

A szemüveges úr mellett már nem volt hely, de Lili ösztönösen édesapjához húzódott. A férfi hálás pillantással köszöntötte meg az udvariasságot, majd beinvitálta az utast.

A hölgy fűjt egyet, leemelte díszes kalapját, közszemlére téve puffadt arcán ülő zsíros homlokát. Szó nélkül lehuppant a kislány mellé. Mokaszinba passzírozott lábait keresztbe tette egymáson, s zavartan igazgatni kezdte finom selyemből készült levendulaszín öltözékét. Úgy tett, mintha csak most vette volna észre, hogy nincs egyedül a fülkében.

– Elképesztő ez a zsivaj a folyosón, nem gondolják? És ez a tömeg! – húzta fel az orrát. – Ahhoz, hogy az ittlévők mind-egyszálig átjussanak, azt ki kell érdemelni! Azért le kell tenni valamit az asztalra, nem pedig hiú reményeket táplálni! – fakadt ki gúnyosan.

– És Ön mit tett le arra a bizonyos asztalra, ha megkérdezhetem? – vont fel szemöldökét a szemüveges úr.

A nő arca eltorzult a pimaszságtól, de puffadt állát felszegve magabiztosan válaszolt:

– Radványi sebész főorvos felesége vagyok, bizonyára hallott már róla. A gyermekünk is diplomázott szakember. Családunk tagjai építészmérnökök és vegyészek, jómagam pedig bírónő volnék – mosolyodott el. – És az urak? – tette fel a kérdést erőltetett eleganciával, bár a fülkében tartózkodók érezték a kérdésben megbúvó arroganciát. – Óh, jaj, elnézést kérek – folytatta tovább a válaszokat megelőzve. – Nagyon arcátlan vagyok, hisz önök és a vonaton tartózkodók mindegyike zsebében ott lapul egy tombola. Sok sikert kívánok, legyen szerencséjük!

Az édesapa arca elkomorult. Lelkében a remény vastag szőnyeget alkotott, amibe ez a nő most kíméletlenül beletörölte sártól ragadó vaskos lábait.

– Köszönjük szépen hölgyem! – mondta fakó arccal az édesapa, felülkerekedve indulatain. – Reméljük, idővel újra hallgathatjuk a madarak énekét, ami sokkal szebb, bármely fecsegésnél.

A hölgy előhalászott retiküljéből egy flamingókat ábrázoló legyezőt, és meg sem hallva az előbbi szavakat, folytatta eszmefuttatását:

– Remek kezdeményezésnek tartom, hogy a gyermekvállalást jogosítványhoz fogják kötni!

Az édesapa magához húzta kislányát. Felesleges volt megszólalnia, hogy arcáról olvasni lehessen véleményét. A hölgy figyelme, miután végérvényesen odaszúrt a csonka családnak, a szemüveges úrra irányult.

– Ön tudatos gyermektelen, hogy egyedül utazik?
– Ne haragudjon asszonyom, de a gyermekvállalás magánügy – vetette oda szárazon a férfi.

– Soha nem volt magánügy! – csattant fel a hölgy. – Sőt, a 22. században az egyik legfontosabb kérdéskör, hisz a túlszaporodás és a túlzott környezetrombolás miatt jutott mélypontra a bolygó! A munkás réteg mindig is több gyermeket nevelt, lévén a szeretkezés az egyetlen szórakozásuk, mivel a kultúrához nem értenek. Na, ezért fontos a jogosítvány! Minél magasabb az emberek intelligenciaszintje, annál jobban lesz biztosítva a fejlődésünk!

– És ön nevezi magát bírónőnek? – fakadt ki a szemüveges úr téglavörös arccal. – Hol van az embersége, az igazságérzete? Egy intelligenciateszt fog arról dönteni, hogy kiből válhat jó szülő? Jómagam is értelmiségi vagyok, de lassan már szégyellem. Úgy tesznek, mintha minden csak attól függene, kinek mennyi ész szorult a koponyája alá.

– Ha humánusan járunk el, az emberiségnek nem lesz jövője.

A szemüveges férfi hevesen csóválta a fejét, majd sóhajtott egy nagyot.

– Hiába. Az emberi viselkedés képtelen a fejlődésre. Ugyanúgy kiaknázza majd a Hatholdas nyersanyagait, és fenntartja a társadalmi különbségeket. Mi vagyunk a planéták piócai.

– Csak a keserűség beszél magából, mert kevés az esélye, hogy...

A vitát a váratlanul betoppanó kalauz szakította félbe. A vonat megállt, megérkeztek a végállomáshoz.

– Megkérném az urakat, hogy vegyék elő tombolajegyeiket, s ha valamelyikük a nyertes, kérem, tartsák titokban, nehogy kitépje valamelyik csalódott utas a nyerőszámot a kezükből.

A két férfi biccentett. Az édesapa a markában szorongatta a jegyet, ügyelve rá, hogy mások ne lássák a rajta szereplő számjegyet. A szemüveges úr hasonlóképp tett, de élesen

villogó szemeit egy perce sem vette le a hölgyről. Az a fajta nőszemély volt, akit gondosan felsorakoztatott érvekkel sem lehetett meggyőzni.

A férfit erőteljes vágyakozás fogta el, hogy az egykori természetbe meneküljön az emberi ostobaság elől. Egy kellemes séta a parkokat körülölelő rózsák, a fák susogó levelei közt. Óh, mit nem adott volna érte, ha a Nap korongja újra a Balaton vizében bukna alá, magával rántva a hőséget!

A kalauz azonban nem várt tovább. Amikor résnyire nyitott ajkai közül kibuggyantak a számjegyek, a szemüveges úr versenyzői hévvel pattant fel üléséből. Mielőtt az édesapa szemügyre vehette volna saját nyerőszámát, erőteljesen kezét rázott vele, észrevétlenül csúsztatva át tomboláját a férfi tenyerébe.

– Minden jót kívánok maguknak! – mondta zaklatottan, és megsimogatta a kislány fejét.

Az édesapa ránézett a fecnire és elképedve bámult az időközben kirohanó szemüveges úr után.

– Apa, nyertünk! – súgta a fülébe a kislány, miután meglest a szelvényt, akár egy eldugott ajándékot.

Az édesapa visszasüllyesztette az 56-os számú tombolát a zsebébe, és örömmel vegyes szomorúsággal megölelte kislányát.

Józsa Ferencné

A gyűrű

Óvatos mozdulatokkal csomagoltam ki a kincset érő szikkadt kenyérdarabot a gyűrött újságpapírból. Alig haraptam bele, amikor halk szipogás ütötte meg a fülemet. Balra sandítva észrevettem, hogy egy kócos hajú kislány bámul meredten az arcomba, tágra nyílt őzike szemeit az ebédemre szegezve. Pillantásától megkeseredett a számban a falat. Koszos kabátujjamat végighúztam az ajkam szélén, ahonnan egyre jobban tolakodtak elő az újabb harapást követelő nyálcseppek.

A gyerek rongyos plüssmackót szorongatott, apró nyelve ki-be mozgott összecücsörített szájában.

Nem bírtam tovább nézni vágyakozó tekintetét. Kezébe nyomtam a kenyérdarabot, és felpattantam a helyemről. Még látni véltem a felragyogó gyermekarcot, majd a mögötte lévő édesanya könnybe lábadt szemét. Kabátom csuklyáját mélyen a fejembe húztam, és kiléptem a romok közé.

A város stratégiai szempontból fontos szerepet töltött be, itt volt a parancsnokság főhadiszállása, ezért gyakoriak voltak a bombázások. A közeli falvakat kevésbé érte támadás, így sokan odamenekültek a környékről. A helybeliek befogadóképessége is véges volt, hamar betelt a létszám. Annyit még megtettek, hogy hetente egyszer furgonnal bejöttek a városba, és ennivalót árultak az itt rekedteknek. A megmaradt háziállatokat levágták és amit nélkülözni tudtak, elcserélték jó pénzért vagy ékszerekért.

Már nem számoltuk az idő múlását, nem tudtuk, mióta élünk a föld alatt. A szirénák visító hangja beférkőzött a szívünkbe, hálót fonva lelkünk szabadsága köré.

A bunker, ahová a folyamatos támadások miatt költöztünk, sötét volt és dohos. Az áram már hetekkel ezelőtt megszűnt, ivóvízkészletünk rohamosan fogyott.

A kényszer nagy úr. Olyan dolgot is véghezviszünk a parancsára, amit soha életünkben nem gondoltunk volna.

A város tele volt holttestekkel. Civilek, katonák tetei egymásra borulva, véresen, megcsönkítva dermedtek mozdulatlanná.

A légiriadó elnémulása után előmerészkedtünk az óvóhelyekről. Szánkat, orrunkat eltakarva jártuk körbe a megsemmisült lakótelepeket ékszerek és pénz után kutatva. Remegő kézzel gyűjtöttük össze a vértől szennyezett fizetőeszközt, miközben imát mormoltunk az Úrhoz, hogy bocsássa meg vétkeinket.

A halott katona kézfejen halkan koppantak könnycseppjeim, miközben lehúztam ujjáról a jegygyűrűjét. Közben arra gondoltam, hogy talán valahol valaki éppen ezt teszi az én férjemmel is, akiről már hónapok óta nem hallottam semmit.

A robbanás váratlanul ért. Az előttem pár méterre bókklászó asszony testrészei a másodperc töredéke alatt fröccsenetek szerteszét. A felrobbanó akna erejétől métereket repültem a levegőben, majd ösztönösen összehúзва magamat, egy romos ház alatt lévő veremben landoltam. Kezemet a hasamra szorítva szédülten tápászkodtam fel. Hátam mögött a lerombolt város, előttem az ismeretlen, tátongó mélység.

A következő robbanás hatására lábam alatt a talaj beszakadt, és én lezuhantam a fekete semmibe. Időérzéskemet elvesztve eszeveszett sebességgel csúsztam lefelé a göröngyös talajon. Az egyre hűvösebb levegő jéggé dermedtette leheletemet, szakadt ruháim lefoszlottak rólam. Szememet, számat és orrlukaimat finom szemcséjű, édeskés ízű anyag lepte be, megvonva tőlem az életető levegőt. Felkészültem a halálra, utoljára a férjem mosolyára gondoltam.

Mikor feleszméltem, nem mertem kinyitni a szemem. Éreztem, hogy csupaszságomat meleg takaró borítja és valaki az ölében cipel. Egyenletes volt a mozgása, karjai sziklaszilárdan

ölelték át elgyötört testemet. Minden bátorságomat összeszedve megmentőmre pillantottam.

Az érzés, amit akkor átéltem, rettenetes volt. Egy robot tartott a karjaiban. Gyomrom összerándult, szemhéjamat szorosán összezártam. Szám szélére erősen ráharaptam, hátha csak rossz álom az egész. Az a valami azonban rendíthetetlenül cipelt tovább az úton.

Kis idő múlva ismeretlen zajokra lettem figyelmes, majd a gépmember óvatosan lerakott egy kényelmesnek cseppet sem mondható bútordarabra. Éreztem, hogy valaki fölém hajol, és az arcomat paskolgatja. Mikor rápillantottam, kicsit megnyugodtam. Emberi lény bámult vissza rám.

A cirka százhatvan centiméter magasságú férfi kopasz volt, és hiányzott a szemöldöke. Sápadt arcát ellepték a korai ráncok. Fehér ruhája beazonosíthatatlan anyagú nadrágból és tunikából állt. A takarót óvatosan megigazította rajtam, és úgy nézett rám, mintha egy marslakót látna.

– Ki vagy te? – tudakoltam tőle félénken, és felkönyökölttem a kényelmetlen fekhelyen.

A férfi megrettent a kérdéstől, és gyerekes, vékony hangon válaszolt.

– A nevem KC/610, a sárga körzetből. És te ki vagy? – kérdezett vissza.

Illendően bemutatkoztam, és elmondtam, hogy honnan jöttem. Szavaim hallatára házigazdám roppant izgalom fogta el, kezait remegve kulcsolta össze a háta mögött.

– Az lehetetlen – motyogta maga elé, majd ujjával idegesen szántott végig tar fején.

Ezután a szoba közepére sietett, és a tőlem kapott információt bemondta az asztal közepén álló virágvázához hasonlatos valamibe, ami furcsa módon egybe volt építve a bútordarabbal. Legnagyobb meglepetésemre az ibrik belsejéből halványkék ködfelhő gomolygott elő, aminek a közepében egy holografikus kép jelent meg.

Szemeim megteltek könnyel. Szeretett városom képét pillantottam meg, még a háború kitörése előtt. Béke volt, a napfény derűsen sütött le a virágba borult parkok kavicsos sétányaira.

Egy monoton női hang egykedvűen közölte a borzalmas híreket:

– A múlt század közepén kitört háború során a város az első között pusztult el. A lakosság életben maradt részét sikerült biztonságos helyre menekítenie a hadseregnek, de a békét nem kötötték meg az ellenfelek – fejezte be mondanóját az alaktalan hang, majd visszaszivárgott a vázába, mint Aladdin lámpájába a csodatévő dzsinn.

Meg sem mertem kérdezni, hogy valójában milyen évet írunk most. A férfi az ágyam mellé állt, és sima tenyerét rátéve a fejemre a szemembe nézett.

– Valószínűleg a múltból érkezteél hozzánk, egy féreglyukon keresztül, aminek mindkét oldala ugyanazon a helyen található. Így nem a térben, hanem az időben utaztál előre. Nem is keveset, mert jelenleg a kétezeregyszázhetvenötös évet írjuk – szólt csendesen, és megsimogatta barna színű hajamat.

Hirtelen elakadt a lélegzetem.

– Jézusom, több mint egy évszázad – bámultam megkövült tekintettel magam elé, de házigazdám rendületlenül folytatta tovább:

– A háború hosszú évekig tartott, több ország bekapcsolódásával világméretűvé fejlődött. Rettenetes volt a pusztítás. Igazából csak azért ért véget, mert a globális felmelegedés miatt egy, az Antarktisz jegéből kiszabadult vírus befejezte a népiertást. Több millióan haltak bele a gyógyíthatatlan betegségbe – fejezte be vendéglátóm a rémtörténetet. – De biztosan éhes lehetsz – váltott hirtelen témát a férfi. Majd a falhoz lépett, és egy láthatatlan ajtó mögül apró csomagot vett elő, és megkért, hogy öltözzek fel. Illendően elfordult, amíg kimásztam a takaró alól.

Meglepetten forgattam kezeim között az összegöngyölt valamit, ami egyszer csak elkezdett felfújódni. Ijedten dobtam le az ágyra, ahol tovább növekedett, és a szemem látára duzzadt ruhává. Gyorsan magamra kapkodtam a három számmal nagyobb öltözetet, és éppen reklamálni akartam a bősége miatt, amikor testem melegétől hirtelen zsugorodni kezdett egészen addig, amíg a megfelelő méret feszült rajtam. Elégedetten néztem végig magamon, majd büszkén zsebeltem be a felém forduló szemek elismerő tekintetét.

– Szép a hajad. Csak az archívumban láttam ilyet – simított végig a koszos, barna tincseken. Értetlenül néztem rá, de a magyarázat elmaradt.

– Együnk! – mosolyodott el korgó gyomrom felé pillantva, majd a szoba közepén álló, félkör alakú pulthoz lépett, és megnyomott egy négyzet alakú, világító gombot. A következő pillanatban a fal ismét megnyílt, és egy tálca csúszott ki belőle, amin négy darab orvosság sorakozott. Két nagyobb és ugyanennyi kisebb méretű. Vendéglátóm, látva megrökönyödött arcomat, elmosolyodott.

– Jobban esne most egy hamburger kólával, igaz? Az archívumból tudom, hogy ti még kezdetleges, egészségtelen táplálkozást folytattatok.

Majd a nagyobbik pirula után bekapva a kisebbet, jólesően simított végig lapos hasán.

– Itt, a kolóniában nem látsz túlsúlyos személyt. Mikor kitört a Tavoravírus kétezer-negyvenben, vége szakadt a háborúnak a tömeges elhalálozások miatt. Nem volt hol ellenszert készíteni, a laboratóriumok romokban hevertek. A járvány pedig egyre csak terjedt, mutálódott. Mire az emberiség észhez tért, már késő volt. Tudósok maroknyi csoportja végzett kísérleteket egy földalatti laboratóriumban még a háború alatt. Egy mesterséges burát akartak létrehozni. A fertőzött Föld egy bizonyos részét sterilizálták, majd ezt a gigantikus méretű szerkezetet ráillesztették.

Mesterséges levegővel, öntözőberendezéssel látták el, és megkezdtek a baktériummentes magok termesztését. A húst is művileg állították elő. Az állatokból sejtmintát vettek, amit speciális folyadékban megfelelő hőmérsékleten tartottak egy bioreaktorban. Itt a sejtek osztódásnak indultak, az őssejtek potenciálisan fejlődtek, míg több bonyolult beavatkozás során kialakult a végleges formájuk. A kreált táplálékok felhasználásával gyógyszereket készítettek, amelyek elfogyasztása után az emberi szervezet megkapja a szükséges tápanyagokat, vitaminokat. Így nem kellett tartani az elhízástól, és a táplálkozásra szánt idő is lényegesen lecsökkent. A kisebbik pirula a folyadékszükségletet elégíti ki – foglalta össze mondandóját a férfi.

A hallottak után össze kellett szednem magamat, hogy ne rogyjak össze a szoba közepén. Még mindig azt hittem, álmodom. Nem nyúltam a felkínált pirulákhoz, de mit nem adtam volna akkor egy darab nápolyiért!

Házigazdám ekkor újra végigsimította kócos hajamat, kis irigységgel a szemében.

– Gyönyörű! – bukott ki a száján az őszinte vallomás, majd kérdő tekintetemre válaszolva elmondta, hogy itt a babák lombikban születnek, akiknek a szervezetébe a felismerő chipen kívül olyan speciális adalékot is fecskendeznek, ami a szőrtüszőket elpusztítja. Így sem haj, sem szemöldök, sem más szőrszál nem indulhat növekedésnek a testükön. Az emberek mind kopaszok, átlagos testmagasságuk százhatvan centiméter, és az átlag életkor ötven év.

Ez nekem már sok volt. Nem érdekelt semmi, vissza szerettem volna menni oda, ahonnan jöttem. Már csak azt nem tudtam, merre induljak.

Házigazdám is tisztában volt vele, hogy nem maradhatok tovább. Nem tartozom ide, egy fertőzött, rég elenyészett világból való vagyok.

Sürgősen vissza kellett jutnom arra a helyre, ahol megtaláltam. Nem tetszett ugyan a dolog, de a robot segítségét ismét igénybe kellett vennünk.

A férfi még egyszer végigsimított a hajamon, majd belegöngyölt a fűtőszálas takaróba. A gépember óvatosan a karjai közé emelt, majd ugyanolyan egyenletes lépésekkel, mint ahogyan hozott, elindult velem visszafelé az úton.

Fogalmam sincs merre mentünk, a szememet a világért sem nyitottam volna ki. Nem voltam kíváncsi erre a komor és embertelen világra. Tudtam, hogy ahová most visszatérek, maga lesz a pokol. Félelem, káosz, kilátástalanság vár rám. Mégis vágyakoztam haza, az otthonomba.

Megérkezésünk után a robot óvatosan talpra állított egy mély gödör mellett, ami egy végeláthatatlan, átlátszó üvegfallal előtt tátongott. A falon túl kietlen pusztaság, holt világ látszódott, ami akár egy szürreális festmény is lehetett volna.

Undorodva fordítottam el a fejemet, és a robot mellett toporgó férfira néztem. Ő szorosan elém állt, majd szó nélkül egy picike, de annál értékesebbnek tűnő gyűrűt nyújtott felém.

– Ezt azért kapod – kezdte halkán –, mert különleges és egyedi vagy ebben a világban. Csodaszép a hajad, a szemöldököd, aminek az érintése számomra felfoghatatlan élmény volt. Vigyázz rá, a foglalatban gyémánt van – rám nézett fakókék szemeivel és ujjamra húzta az ékszert. – Nálunk nincs nagy értéke, rengeteget termelünk ki belőle, de odaát még hasznát veheted – mosolyodott el halványan, és hátat fordítva eltűnt a robottal együtt.

Egyedül maradtam. A gödör felé fordultam, de nem mertem ugrani. Nem tudom mi ütött belém, megijedtem. Rettegtem a gondolattól, hogy mi vár rám odaát. Nyomor, éhezés és a félelem. A következő pillanatban azonban férjem arcvonásai jelentek meg előttem. Mi van akkor, ha közben

visszatért? Mi van, ha engem keres, de nem talál? Nem gondolkodtam tovább, ugrottam.

Nagyon megüthettem magamat, mert iszonyatos fájdalomra ébredtem. Mindenem sajgott, valaki megpróbált kiráncigálni az összedőlt ház romjai közül.

Kinyitottam a szememet, és először az őzike szemű kislányt láttam meg, aki édesanyjával kimerészkedett a felszínre friss levegőt szívni. Szakadt mackóját szorosan magához ölelte, míg anyukája valami ruhafélét próbált felráncigálni mezten testemre.

– Csak álmodtam – sóhajtottam fel megkönnyebbülten. Hogy is hihettem, hogy ez a képtelen világ létezni fog valaha!

A hosszú, bokáig érő kabátot szorosan összefogtam magamon, és megnyugodva indultam az óvóhely felé. Közben a nap sugara játékosan megcsillantotta ujjamon a gyűrű aprócska gyémántját.

Kazai Ágnes **Mokányok**

Mint minden reggel, most is a Királyi Információsztálgátató – közkeletű nevén a Kínfó – keltette a mokányokat a fülükbe épített chipen keresztül.

– Jó reggelt kívánok! 2122. augusztus elsején, szombaton, nyolc órakor hírósszefoglalónkat hallják.

A családok asztalhoz ültek, és nekiláttak az előre programozott menü reggeli fogásának elfogyasztásához. Félfüllel hallgatták a híreket; ez jelen esetben igaz volt, mivel a hatóságok csak az emberek egyik fülébe ültettek ingyenes chipet. Külön díjazás ellenében lehetett volna sztereo hangzást is választani, de a többség úgy ítélte meg, hogy a kapott információkhoz a monó változat is elegendő lesz. Az emberek éppen készültek kicsekkolni a műsorból, amikor egy különös hír úszott a fülükbe.

– A kormány új törvényjavaslatot terjesztett be, melynek értelmében nyolcvanadik életévét betöltött személy szeptembertől nem tartózkodhat életvitelszerűen a Mokány Királyság területén. A tervezetet a parlament tegnap elfogadta. Öfelsége az éjjel aláírta a jogszabályt, így az a mai Mokány Közlönyben már elérhető. A törvény hatálybalépéséig kidolgozzák a részletszabályokat.

– Mi a csuda? – kapták fel sokan a fejüket. – Ez valami vicc?

A felvetés tipikus költői kérdés volt. A mindennapi életben kevés humoros dolog történt, a királyi hírekben pedig tréfás hangnem nem jelenhetett meg. Az emberek más hírforrásra szerettek volna csatlakozni, de a törekvésük felesleges volt. Az állami chipeken keresztül csak a Kínfó csatornáit lehetett fogni – szám szerint tizenegyet – de ezek mindegyike ugyanazt a tudósítást sugározta.

Száz éve e hír hallatán a mokányok tömegei rávetették volna rá magukat az internetre. A királyság azonban évtizedekkel ezelőtt lekapcsolódott a nemzetközi hálózatokról, saját rendszereket kialakítva. A mokányok nem érezték hátránnak, hogy nem tudnak csatlakozni a külső közösségi oldalakhoz. Az internetet felváltotta a Belnet, a fiatalok a Facebook helyett az Arc Vagyok oldalon osztották meg gondolataikat, és a Pistagram is kitűnően funkcionált az Instagram száműzését követően. A XXI. század elején nagy népszerűségnek örvendő Twittert és Tik-Tokot a hanyatló nyugati és keleti társadalmak mételyeinek minősítették. Helyüket átvették a mokány néplélekhez és ökoszisztémához jobban illeszkedő Csip-Csirip és Kit-Kot oldalak.

A tömegkommunikáció tökéletesen leképezte a mindenkori társadalmi rendszert. Az ország a Mokány Népköztársaság – Mokány Köztársaság – Mokányország államfejlődés után új szakaszba lépett, amikor egy demokratikus választást követően a kormányzópárt a mandátumok 120%-át szerezte meg. Ez akkora győzelem volt, hogy a Jupitereen működő nemzetközi őrállomás teleszkópjai is vették. A diadal után létrejövő Mokány Királyságban a pártvezért megkoronázták, és családjának örökös királyi címet adományoztak.

A híres választás óta nem is tartottak többet. A felszabaduló pénzügyi forrásokat a mind távolabbi égitestekről indított, egyre grandiózusabbá váló tűzijátékokra fordították. A többség egyetértett e döntéssel. A kételkedő állatbarátokat a házikedvencek számára potom áron juttatott füldugóval szerelték le.

Az akkori ellenzék – biológiai szakkifejezéssel élve – osztódással szaporodott. A működő pártok utolsó, ismert száma száztizenhárom volt. Teljes tagságuk ennek épp tízszerese, mivel a törvény tíz főben állapította meg e szervezetek alapításához szükséges létszámminimumot.

A választás elmaradása felvetett néhány problémát, például, hogy a kormányzópárton kívül mások nem juthattak a parlamentbe. Mivel Őfelsége nem akart szakítani a demokratikus hagyományokkal, úgy döntött, hogy négyévenként sorsolással választják ki az országgyűlésbe aktuálisan bekerülő ellenzéki pártot. Némi fejszámolás után megállapítható a rendszer hosszú távú fenntarthatósága. Többeknek jó hír, hogy még négyszáz év után is marad olyan tömörülés, amely kipróbálhatja a parlamenti ellenzéki létet.

A történelemből ismert tény, hogy a XXI. század első évtizedeiben kormányzó párt igen erős volt jogi szakértelemben. A tudományos-technikai fejlődés azonban megkívánta az MTMI (műszaki, természettudományi, matematikai és informatikai) végzettség előtérbe kerülését. A hatályos mokány választási törvény jól tükrözi e törekvést. A matematikus-jogász végzettségű igazságügyminiszter által jegyzett jogszabály értelmében az egyidőben működő ellenzéki pártok száma csak prím szám lehet. E szervezetek köre így a jövőben várhatóan nem bővül, hiszen a következő prím szám – százhuszonhét – eléréséhez az érintetteknek kemény terepmunkát kellene végezniük.

A mokány ellenzék körében eleinte nagy dilemmának számított az összefogás kérdése. A múlt század első évtizedeiben gyakorlatilag minden változatot kipróbáltak az egymás elleni heves küzdelemtől kezdve a részleges együttműködésen keresztül a teljes összefogásig. Az egyes variációk eredményességét az elszenvedett kudarc nagyságával lehetett érzékelteni. Az utolsó választáson valamennyi ellenzéki induló a „Que sera, sera” stratégia mellett tette le a voksát. A történelmi, 120%-os kormánypárti győzelem teljes mértékben igazolta döntésük létjogosultságát.

A hivatalos állami ellenzék mellett a Suttogók elnevezésű, illegális mozgalom is a Mokány Királyság lebontásán fáradozott. Pénzügyi források hiányában olyan idejétmúlt

módszerekkel dolgoztak, mint szóbeli közlés, azaz fülbe sugás és kézzel írott röplapok terjesztése. Utóbbi tevékenységük nem volt igazán sikeres, mivel a csekély számú érdeklő körében alacsony volt az írni-olvasni tudók aránya.

Az analfabetizmus terjedése a mokány oktatási rendszer egyik legnagyobb vívmányának tekinthető. A múlt század közepéig a tanárok létszáma jelentősen csökkent, mert a Kontinentális Együttműködési Szerződés – rövid nevén Kontinunió – keretében a bérezésükre szánt összegeket évtizedekig nem tudta a kormányzat lehívni. Egy ideig még a reaktivált nyugdíjas pedagógusok tartották a frontot, de a sorozatos járványok rendesen megtizedelték őket. Érdekes módon a fiatalok nem törekedtek e magas társadalmi presztízsű szakma betöltésére, emiatt idővel észszerűnek tűnt a felvételi lehetőség teljes beszüntetése. A döntés után legalább nem kellett évente kínosan magyarázkodni, hogy e pályára lépők számának csökkenése miért tekinthető növekedésnek. Egy ideig a leleményes, mokány kormányzat több módszerrel is próbálkozott, így átirányítással, osztályösszevonással, külföldi munkaerő alkalmazásával. A teljes kapituláció előtti, utolsó intézkedésként közmunkát hirdettek, de a jelentkezők nem mindig jártak a diákok előtt a tananyag elsajátításában.

A számítógépes alkalmazások kiteljesedése viszont gyógyírt jelentett sok társadalmi gondra. Probléma esetén az emberek csak megosztották kérésüket, kérdésüket a Belneten, és rövidesen megkapták a legszakszerűbb útmutatást (pl. a te bajod, oldd meg magad!). E megoldás remekül működött az egészségügyben is, így a lakosság – mindenki nagy megelégedésére – önmagát gyógyította. Az informatikusok jelenleg a gondolatolvasás digitalizálásán dolgoznak. Céljuk, hogy megkíméljék a mokányokat a kérdések megfogalmazásához szükséges erőfeszítésektől.

A Suttogók – legfrissebb szamizdatjukban – embertelennek és tarthatatlannak minősítették a 80+ korosztályt sújtó

rendelkezéseket. Megismételték korábbi téveszméjüket, miszerint az ország rossz döntést hozott, amikor kilépett a Kontinunióból. Véleményüket a külpolitikai szakértők nem osztják, arra hivatkozva, hogy ellenkező esetben az akkori tagállamok tették volna ki az ország szűrét a közösségből. Idővel a mokányok nagy része azonosult a távozásról szóló döntéssel, mivel a kormányzat meggyőzte őket, hogy itt-hon még mindig jobb az élet, mint külföldön. E megállapítást kevesen tudják cáfolni, mivel csak húszévenként lehet elhagyni az országot, akkor is csak alapos indokkal.

Kilépése után a Mokány Királyság először megalapította a Nemkontinentális Együttműködési Szerződést, remélve, hogy jó néhány Kontinuniós tagország csatlakozik hozzá. Az élet nem igazolta vissza várakozásukat, így a szervezet nevéből először a kontinentális, majd az együttműködési szavakat kivették. Később a Királyság új stratégiát hirdetett. Megelégedett azzal, hogy olyan államokkal lépjen unióra, akik erre egyáltalán hajlandóak. Jelentkező hiányában a folyamat végül elhalt.

Úgy hírlik, valamennyi ellenzéki párt felemelte szavát a Suttogók által 80+ Exodusnak hívott rendelkezéssel szemben. Igaz, egyes szervezetek – például a Vas és Acél Mokányai – felszólították a kormányt, hogy jelentősen csökkentse a jogszabályban rögzített korhatárt.

A Kínfó kivételesen rövid idő alatt adott tájékoztatást a részletszabályokról. A legnagyszerűbb hír percek alatt bejárta a Királyságot: az állam kedvezményes eutanázia-programot biztosít az érintettek részére. A Tajgetosz-2122 kezdeményezés nemcsak humánusabb, hanem megfizethetőbb is, mint a nyugati világban elérhető eljárások. Ráadásul nem kell hozzá engedély, szükségtelenné válnak az orvosi javallatok, az intézkedés *ex lege* lép életbe.

A közvélemény közben azt is megtudhatta, hogy a döntést széles körű konzultáció előzte meg a Csip-Csirip és a Kit-Kot oldalakon. A Suttogók ugyan sérelmezték, hogy e csatornák

regisztrált közönségének aktuális korösszetétele miatt a felmérés nem tekinthető sem mérvadónak, sem reprezentatívnak, de felháborodásuk nem érte el az átlag mokány ingerküszöbét.

Néhány kekeckedő próbálta megtudni az intézkedés valódi okát. Arra hivatkoztak, hogy a lakosság létszáma száz éve folyamatosan csökken. E tényen még a Mokány Statisztikai Hivatalnál foglalkoztatott hivatásos kozmetikusok sem tudtak sokat változtatni.

A múlt században lezajlott világválságok miatt menekültek milliárdjai próbáltak letelepedni mokány földön, már ha hinni lehet az állami híradásoknak. A határozott kormányzati intézkedéseknek köszönhetően – az egyre magasabb határkerítések építésének – azonban ez csak keveseknek sikerült, így a bevándorlás nem tudta megállítani a népességfogyást. Az idő eloszlatta azt a félelmet is, hogy a klímaválság miatt tömegek árasztják majd el a királyságot. Az aggodalom fele jogos volt, már ami a klímaválságot illeti. A valaha mérsékelt, szárazföldi éghajlatúnak besorolt terület ma a forró, száraz, trópusi övezethez tartozik.

Amikor az országban – különösen a kitűnően térkövezett, agyonüvegezett és zöldmentesített városokban – a nyári hőség meghaladta a sivatagokét, a klímavándorlás iránya megfordult. Némi problémát okozott a tavak és a folyók kiszáradása is. A folyami közlekedés és teherszállítás leállt, de helyüket a légi és űrbéli forgalom zökkenőmentesen átvette. A szabadvízi strandolást vagy horgászatot ugyanakkor régi korok letűnt úri passziójának minősítették. A mokányokat ez sem zavarta, hiszen ki hiányolná a gyorsan felszívódó szénhidrátokban és telített zsírsavakban bővelkedő lángost vagy egy törülközőnyi helyet az extrém UV-sugárzású, fizetős vízpartokon, amikor virtuális pálmafák alatt virtuális koktélokat kortyolhat az általa kiválasztott virtuális sztárok társaságában?

Dédszüleink gyakran adomáznak arról a pillanatról, amikor egy zeneműsorban először említették ifj. Johann Strauss művét Kis Duna keringőként. A klasszikus dallamok kedvelői

naivan azt gondolták, nyelvbötlésről van szó. O sancta simplicitas! Sajnálatos módon a régi, mokány szépirodalom kedvelt kifejezései – például a „hőfödte” vagy a „csikorgó fagy” – teljesen kikerültek a szóhasználatból.

A mokányok száma a nyelveket beszélő diplomás fiatalok múlt századi elvándorlása miatt jelentősen csökkent. Az ifjakat később az idősebbek követték volna, a nép körében egyre többet lehetett hallani a „meneküljön, aki tud” mondást. Szerencsére, a Kontinunióból való kilépés és a külföldi utazások korlátozása orvosolta e problémát is. A száz éve felépített kerítés maximalisan igazolta létjogosultságát, hiszen segített bent tartani a távozni kívánókat. A vezetés által meghirdetett „se ki, se be” stratégia, fűszerezve a Kínfő „mindenütt rossz, így legjobb itt-hon” kampányával telitalálatnak bizonyult a nép megtartásában.

Az aggasztó létszámhelyzet miatt az állam több ezer évre titkosított akciókkal próbálta ösztönözni az általuk kedvelt, de másutt megbukott személyek letelepedését. A kiválasztottak azonban arra az álláspontra helyezkedtek, hogy a mokány földnél talán még egy bangkoki börtön is jobb hely lehet.

Manapság, amikor inkább az elnéptelenedés, semmint a túlnépesedés veszélyezteti az országot, joggal merülhet fel a kérdés, hogy vajon mi indokolja a nyolcvan felettiek kiűzését. A Kínfő előre kidolgozott agymosása most is kitűnően vizsgázott. Szakértők sora mutatott rá, hogy jelenleg nincs, aki eltartsa az improduktívnak titulált lakosságot. Közismert, hogy a mokány nyugdíjrendszer már évtizedekkel korábban összeomlott. A nyugdíjkorhatárt ugyan felemelték nyolcvan évre, azonban állami járandóság hiányában ennek nem sok értelme volt. Aki tud, dolgozik, de a fiatalokkal és a robot munkaerővel szemben a magukat jól tartó idősök sem versenyzépesek. A régi, már száz évvel ezelőtt is rogyadozó, szociális intézményrendszert sokan nosztalgiával emlegetik, így nem meglepő, hogy a 80+ korosztályból is többen egyetértenek az elrendelt intézkedéssel.

Úgy hírlík, a családok egy része megpróbál kiutat találni e helyzetből. A mokányok mindig is kreatív népnek számítottak. Találékonyságuknak a történelmük legsötétebb időszakában is nagy hasznát vették. Nincs ez másként most sem.

Megjelentek az első vállalkozások, amelyek az emberek azonosítására szolgáló chipek átprogramozására vagy kicserélésére szakosodtak. A nem túl kifinomult eljárásokat alkalmazó cégeket az állami gépezet könnyen lebuktatja. Többen próbálkoznak érintett családtagjaik átjuttatásával a határkerítésen. A hatóságok ez elé kivételesen nem gördítenek akadályokat, mivel összhangban áll a kormányzati szándékokkal.

Nagy az érdeklődés a plasztikai sebészet iránt is. A rendelkezés hatálybalépését követően jelentősen megemelkedett a jelentkezők száma arc- és testátalakító műtétekre.

Szervezett csoportok – humánusan végrehajtott – bérgyilkosságokat vállalnak. Megbízóik között akadnak olyanok, akik meg akarnak szabadulni a korhatár feletti családtagjaiktól, de találhatók egyedülállók is, akik nem tudják rávenni magukat a Tajgetosz-programban való önkéntes részvételre. Az ellenzéki lelkületű idősök egy része is előnyben részesíti e megoldást, hangsúlyozva, hogy inkább egy idegen vessen véget az életüknek, semmint a hatóság. Az egyhangú mindennapokat utáló szépkorúak kifejezetten izgalmasnak találják egy bérgyilkossal való találkozás lehetőségét.

A Suttogók saját csatornáikon keresztül próbálták segítséget kérni külföldről, de mindenhol elutasító választ kaptak. A megkeresett országok hangsúlyozták, hogy az állami kapcsolatok megszakítása a Mokány Királyság legjobb döntése volt. A köznapi emberek pedig úgy gondolják, a mokányok egyék meg, amit főztek.

Úgy tűnik tehát, hogy egyelőre nincs olyan körülmény, amely megakadályozná a jogszabály jövő havi hatálybalépését. Ellenzéki politológusok azonban felhívták a figyelmet arra, hogy Őfelsége két év múlva betölti a 80. életévét.

Kékesi Tamás

Mesterséges inkompetencia

Az író gyors, izgatott léptekkel sietett fel a hosszú, meredek lépcsősoron. Már vagy három perce kaptatott felfelé, ám még legalább ugyanennyi volt hátra, hogy elérje a Kiadói Vállalat épületét. A monstrum – egy szürke betonkocka – úgy magasodott előtte, mint az irodalom erődje, a kultúrát óvó gigászi bunker. Homlokzatán felirat: „Mindenünk a könyv”. Az író – eltörpülve az emberméretű betűkhöz képest – zakóját idegesen begombolta, haját hátrasimította, majd dossziéját még erősebben hóna alá szorítva folytatta a menetelést.

A hatalmas fotocellás ajtók hangtalanul nyíltak ki, amint felért. Az író előbb fejét dugta be az épület határát jelző barna márványpadló fölé, majd jobbra, aztán balra tekintett és mivel sem őrt, sem pedig portást nem látott odabent, óvatosan átlépte a küszöböt. Az ajtók becsukódtak mögötte, s ő csak állt pár pillanatig tanácstalanul a kihalt előcsarnokban. Az egyetlen dolog, ami elűtött a helyiség márványburkolatától, egy masszív, hatalmas fekete oszlop volt a csarnok közepén. Valamilyen műanyag szerkezet lehetett, így hát az író arrafelé vette az irányt. Kopogó léptei sokszoros visszhangot vertek.

Az oszlopon mindössze egy gombot látott, felette ez állt: „Sorszámkiadó”. Megnyomta, és gyorsan el is vette a kis nyílásból zizegve előbukkanó cetlit. Ő volt a hatezer-háromszáznyolcvanötödik. Hogy egész pontosan miben érte el ezt a helyezést, nem derült ki, viszont szinte azonnal egy gong hangja töltötte be az előcsarnokot. Az író ijedten nézett körül, ekkor vette észre a tőle balra nyíló liftajtót, mely fölött az ő száma villogott. Odasietett, beszállt, és meg sem állt a huszonharmadik emeletig.

Egy üres folyosón találta magát. A plafonról lelógó világító nyíl, melyben sorszáma pulzált, jelezte, merre vegye

az irányt. Végigloholt a kijelölt útvonalon, majd megtorpant egy teljesen átlagos ajtó előtt. Nem volt rajta névtábla, csak az ő száma látszott mellette egy kijelzőn. Félénken bekopogott, majd kisvártatva lenyomta a kilincset.

Egy szék, egy asztal, utóbbi mögött pedig egy nagy, fekete kocka fogadta. Sehol egy ember, sehol egy másik ajtó, csak a fehér falak.

– Foglaljon helyet! – zúgta a kocka.

Az író zavarában engedelmeskedett, bár nem tudta mire vélni a dolgot.

– Üdvözlöm! Z-10584 vagyok, a Kiadói Vállalat mesterséges intelligencia alapú munkatársa. Én fogom elbírálni az ügyét. Szólítson nyugodtan Z-nek!

– Jó, jó napot kívánok – fogott bele zavartan az író, de megelőzték.

– Prediktív algoritmusaim az ön pulzusa és arckifejezése alapján 91%-os biztonsággal megállapították, hogy kéziratot hozott. Kérem, helyezze a lapokat a szkennerbe!

Az író dossziéját kibontva engedelmeskedett, mire az asztalba sülyesztett olvasó elnyelte a papírköteget. Rövid zörögés hallatszott, majd a fekete kockából furcsa, bűgő hang hallatszott perceként át.

– Elutasítva! – szólt végül a gép.

– De, de hát el sem olvasták! – méltatlankodott az író.

– Ez a regény életem fő műve!

– Sajnálom – zúgta a masina –, de épp most olvastam el. A legfrissebb verziójú lingvisztikai modullal rendelkezem. 96%-os bizonyossággal állíthatom, hogy az ön regénye elavult. Például: „A tikasztó hőség vaskos ujjai alatt úgy zizegtek a fonnyadt levelek, akár egy ódon, megsárgult könyv lapjai.” Ezt az olvasók 58%-a nem érti. Aztán: „Poros, szegénységtől mocskos utcákon ballagott, míg el nem érte a Puerto Negro-i városházát.” Ez a leírás sértő, bizonyos etnikumokra nézve diszkriminatív kifejezést tartalmaz, valamint szociálisan

prejudikáló az alsóbb társadalmi rétegek felé. Az egész leírás felesleges. A modern elektronikus könyvek beágyazott linkeket tartalmaznak, melyek az aktuális utcanézetre mutatnak. Aztán: „Verejtékben fürdő homlokát a tengerpart homokja itatta fel, miközben apránként, fokról fokra az élet is elpárolgott belőle.” Ez redundancia. Az „apránként” kifejezés tökéletes a mondanivaló kifejezésére, a „fokról fokra” csak 4,5% többlet információt tartalmaz. Kívánja, hogy folytassam az indoklást?

– Nem szükséges – felelte az író letörten. – Én csak a kéziratomat kérem vissza, és már itt sem vagyok.

– Sajnálom! Környezetvédelmi irányelveinknek megfelelően a haszontalannak ítélt művek újrahasznosításra kerülnek. Viziontlátásra!

Azzal a daráló felpörgött, és keskeny, fehér csíkok formájában az asztal alatti vödörbe köpte a regényt.

Keresztes Ádám

Vívódásunk vívmányai

Egy forgalmas állomáson tülekedtek az emberek. Az időmérő kivetítve 12:30-at mutatott és a dátum 2122 volt. Valaki rohant a vágányhoz, hogy elérje az éppen becsukódó szerelvényt. Sikeresen belefért, éppen hogy nem csukódtak be az ajtók.

– Hé! – förmedt rá valaki. – Ha egy másodpercet is késel, beleesel a mágnes-gravitációs mezőbe, és ennyi fémmel a testedben ott is ragadsz. Te agyalágyult!

Akihez éppen szóltak, ügyet sem vetett a hozzá beszélő figurára.

„Csak egy okoskodó humanoid. Mit is érdekel téged ki hal meg? Azt képzelitek, érzéseitek vannak. A röntgenlátásoddal inkább állj be a kórházba, úgyis ember-droid hiány van” – gondolta magában. És közben mérgesen nézte a humanoidot. Valami furcsa volt a szemében.

A felszálló, kalandosan felvetődő utazó meresztgetni kezdte a nyakát, és a D-120-as kocsiban ismerőst vélt látni az üvegen keresztül. Csak egy pillanatra látta a profilját, de a hajából ítélve kísértetiesen ismerősnek tűnt.

Elindult a részleg felé, és közben a kocsi ablakán ki-kipillantgatott. Jól látható volt a szegregációs tábor, amit még a 2021-es időszakban kezdtek építeni az akkor nagyban tomboló D19 nevű vírus miatt, ami az egész Földet körbejárta. Globálisan több ilyen tábor is épült és azok kerültek oda, akik a direktívát megkerülve és embertársaik életét kockáztatva nem voltak hajlandóak a vírus terjedését megakadályozó egészségügyi intézkedéseknek alávetni magukat.

Nem törődve a táborral sietett az ismerőshez. Csak fásult, érzelemmentes tekintetekkel találkozott. „Jobb lenne már, ha másik bolygóra küldenék ezeket. Ott van a ZEBULAR-134-es

is például, ami már elérhető a transzdimenzionális kapun keresztül, és pont ilyen nyomiknak való, mint ezek. A Napja is elég közel van a bolygóhoz. Napelemesre cserélhetnék a működésüket a drága és veszélyes akkumulátorok helyett” – morgolódott magában.

– SU 360, te vagy az?

Egy kékszemű, szőkésbarna göndör hajú hölgy fordította oldalra a fejét, és meglepődve válaszolt.

– AR 120? Tényleg te vagy az?

– Én vagyok SU. Én vagyok.

– Ezer éve nem láttalak.

– Azért annyi idő még nem telt el, de ha megnyitják a lehetőséget a géplazmás-sejthibernálásra való regisztrációra, akkor akár találkozhatunk majd ezer év múlva is.

– Nem sok van hátra. Megmondom neked, én nagyon várom és gondolkodom rajta, hogy kivonnám magam egy kis időre. Most gondold el AR! Gondolj csak bele! – válaszolt izgatottan SU.

– Van itt is mit megélni SU. Ha a helyzet nem javul, akkor lehet, én is elmegyek pár száz év szundikálásra.

AR 120 leült SU 360 mellé.

– És milyen, hogy nem lehetsz sugárfertőzött?

– Ne is mond AR. Még elég furcsa. De legalább tanulnak a múltból.

– De ha tanulnának a múltból, akkor nem sugármentesítő injekciót fejlesztenének és oltanak vele a lakosságot, hanem leszerelnék végleg a nukleáris erőműveket és a nukleáris fegyvereket.

– Nem értünk mi ehhez AR. Ne is vitassuk. Ha baj történik, és a nukleáris lökéshullám nem ér el minket, élhetünk. Ez a fontos.

– Élhetünk, igen – nyugtázta AR.

– Nézd azokat a táborokat. Csinálhatnának valamit, hogy ne látszódjanak. Olyan rossz így a kilátás. Szerinted ugyanúgy élnek ott az emberek, mint mi idekint? – kérdezte AR.

– Biztosan jól vannak. Ők is emberek, mint mi. Ugyanúgy élhetnek, családot alapíthatnak. Minden joguk megvan a normális életre. Ki is jöhetnek, ha betartják az egészségügyi szabályokat, és megteszik azokat a lépéseket, amelyek lehetővé teszik, hogy ne veszélyeztessenek másokat. És merre tartasz AR?

– Csak egy állásinterjúra.

– Oh, és szabad kérdeznem miféle állás?

– Amiről minden magunk fajta álmodik.

– AR, csak nem?

– Nem tudom. Nem tudom SU. Megpróbálom.

– Igen. Ha nem próbáljuk...

– Soha nem tudjuk meg, mi lett volna – mondták egyszerre mosolyogva.

Amikor a vonat ablakán kinéztek, egy holografikus reklámot láttak, amelyet körülbelül egy tízeleteres épület magasságában sugároztak. A holografikus reklámban szerepeltették a Mars bolygót, és közben szövegfoszlányokat közvetítettek:

„Jelentkezzen hozzánk! Legyen Ön is mélyűr asztronauta! Segítse az előbbre jutást! Adja be jelentkezését most! Kiváló szakembereink segítenek önnek! A képzés mellett jövőt biztosítanak az új asztronautáknak! Legyen ön is Jövőfürkész! A jövő most zajlik.”

Hangzavar ütötte fel a fejét a nagyteremben. Sötétkék bársonypalástos emberek ültek le, álltak fel, tanácskoztak egymás között. A nagy zavart megtörte egy határozott felszólalás. Mindenki helyet foglalt és a beszélőre figyelt.

– Meg kell nyitnunk lassan a sztratoszféra folyosóit. Idelent már nincs folyosónk, amivel a közlekedést fenntarthatjuk.

– Az inkubációs növénytermesztésnek és a lombik hústenyésztésnek köszönhetően megkezdhetjük a fellegvárosok kiépítését. Mert ez a jövő. A régmúltat magunk alatt hagyjuk és megkezdjük egy merőben más és jobb világ kiépítését.

– Miért nem fedezünk fel új élhető bolygókat a transzdimenzionális kapun keresztül?

– Az nem biztonságos. Hová is mennénk innen?

– Hogy hová uram? Ki a végtelen világmindenségbe, ahol megszámlálhatatlan galaxis és bolygók várnak felfedezésre. Ahol nem kell gettóban nyomorognia az embereknek. A D19 táborokból mehetnének az emberek saját bolygóra és élhetnének a saját törvényeik szerint, ahogyan kívánnák.

– Ezeket a felvetéseket el kell utasítanom. Mindenkor és mindenkinek meglesz a maga helye. A kapuk átjárhatósága nem biztosított, még fejlesztés alatt állnak. Minden jel arra mutat, hogy fejlődésünk következő lépcsőfoka a fejünk felett helyezkedik majd el. Erről nem vagyok hajlandó újabb vitát nyitni. Amit meg kell beszélnünk, hogy mikor kezdődjenek pontosan a fellegvárosok kiépítésével kapcsolatos projektek. Szorít minket az idő. A közlekedési balesetek egyre sűrűbbek, az emberek egyre nyugtalanabbak.

– Hajtómű-korszerűsítéssel nyithatunk felsőbb folyosókat uram. Azt már korábban tudtuk, hogy a mágneses meghajtóval korlátozottak a lehetőségeink. Már rég beadtuk a tanács felé korszerűsítési javaslatainkat, és ezidáig nem történtek lépések.

– El kell, hogy vessem a feltevést. Tudjuk, hogy a mágneses meghajtók ezen a szinten elavultak. A Föld mágneses mezeje felborult, de a sztratoszféra rétegeiben működnek a meghajtók, ha kötött folyosókat alkalmazunk a közlekedésben. A járművek meghajtásának korszerűsítése a fellegvárosok kiépítésével szükségessé válik.

Nem volt több hozzászólás. A terem újra kivehetetlen beszélgetésektől nyüzsgött. A bársonypalástos emberek hol felálltak, hol leültek. Voltak, akik állva maradtak és úgy pusmogtak, beszélgettek más asztaloknál lévőkkel. Felbolydult a terem, akárcsak egy méhkas, amit megzavartak.

A legfelsőbb bíró fentebb ült és szemlélte az eseményeket. A szeme azt tükrözte, hogy nyeregben van és nem kíván

semmiféle feltevésnek vagy javaslatnak helyt adni. Önelégültség sugárzott belőle. Fejét néha jobbra majd balra fordítva szemlélte a lenti történéseket.

A legfelsőbb bíró fenti pulpitusához nemsokára csatlakoztak még páran. Némán bevonultak. Egyesek vaskosabb iratkötegeket vittek magukkal. Leültek és az iratokat maguk elé helyezték az asztalra. A legfőbb bíró végignézett az újonnan érkezőkön. Feléjük fordult és a szemével addig kereste a többiek tekintetét, amíg azok rá nem szegeződtek. Pillantásaik találkozásakor bólintással jeleztek egymásnak. Amikor minden érkezővel ez megtörtént, a legfelsőbb bíró maga elé nézett, és tekintetéből sugárzott, hogy újra rendre és csendre készül inteni a teremben tartózkodókat.

Zajlottak az események a városban. Több baleset is történt. Az egyik balesetnél egy robottaxis vitába keveredett az utasával, mert majdnem elütöttek valakit. A robot nem értette a szituációt és nem is volt annyira kétségbe esve, mint az utasa, akit a helyzetfelismerő protokolljával igyekezett megnyugtatni. Jelezte felé, hogy senki nem sérült meg, és hogy a programja szerint a mozgóképes járművet tovább kell vinnie. Nem nyitotta ki az ajtót a bent lévő panaszkodó utasnak. A vitát és a majdnem halálos balesetet látván az emberek próbáltak vészhelyzeti hívást indítani, de a taxi robotja valamiféle jellel blokkolta a kimenő vészhívásokat. A hálózaton keresztül képes volt felülni azt, ugyanis az ő helyzetkezelő protokollja úgy ítélte meg, hogy nincs vészhelyzet. Az utas arcán látszott a kétségbeesés és felismerte, hogy egyelőre nem fog segítség érkezni. A hátsó ülésen magába roskadva és beletörődve a helyzetbe kényelembe helyezte magát és várta a robot további reakcióját.

Közben egy kávézóban két ember közel hajolva egymáshoz suttogva beszélgetett.

– Tegnap találkoztam magammal.

– Miért és hogyan? Tudod, hogy azt nem szabad. A legnagyobb bűn. Miért tetted?

– Egyszerűen nem bírtam ki. Egyik ismerősöm a földalatti-jában összerakott egy...

Ekkor egy kiszolgáló robot nem messze tőlük megállt és mintha hallgatta volna őket. Erre a beszélgetés kezdeményezője ezt látván így folytatta:

– Tudod. Tudod. Egy pálinkafőző gépet.

– Áhhhh! – reagálta le a másik. – Pálinkafőzőt? – suttogta tovább. – Tudod, hogy azt sem lehet.

– A lényeg az, hogy nem éreztem túlságosan furának.

– Ezzel belepiszkálsz a ...

– Nem. Ez hazugság. Nem borítod fel a tér-idő kontinuumot. Ez csak duma. Elterelés. Elterelés, azért, hogy megijeszzenek és elhitessék veled, hogy nem tudod jobbra tenni a sorsodat vagy a világot.

– Ezt honnan tudod? – kérdezte elképedve a társa.

– Hiszen látod. Változott valami? Pedig utaztam.

Ekkor a felszolgáló robot odaért melléjük és azt kérdezte:

– Szabad megtudnom, hová utazott?

– Kedves Uram – válaszolt zavarodottan. – A nagynénémhez, tudja.

– Csak azért kérdezem, mert utazást tervezünk és hátha tudna nekem mondani egy szép helyet.

– Mondom. Csak a nagynénémhez. De ha valóban szép helyet akar látni, akkor menjenek el nyugodtan a Napba.

– A Napba? – kérdezte értetlenül a robot.

– Igen. A Napba. Szép és élményteli utazás.

A robot lefagyott egy pár másodpercre és úgy tűnt, mintha gondolkozna. A szemeiből kivetített egy utazási katalógust, és csak peregetek a képek a turisztikai helyekről. Az asztalnál ülők majdnem kitörtek a nevetéstől, de magukba fojtva ide-oda nézelődve csak egy gúnnyal teli mosoly látszott az arcukon.

– Nem találom a Napba utazási lehetőséget – jelentette ki határozottan a robot. – Ön biztos rosszul tudja. Frissítse fel az adatállományát, ha javasolhatom. Elnézést kérek, ha tola-kodó voltam Önnel. Hozhatok még valamit?

– Nem köszönjük – mondták.

– Az asztalnál lévő foglalási idejük hamarosan lejár. Ha nem kívánnak rendelni, kérem, adják át az asztalt a következő vendégeknek. További kellemes napot.

– Akkor rendezném is a számlát – mondta az utazó és a robot felé fordult.

A robot a férfi szemébe nézett és egy pillanat múlva mellkasán egy zöld villogó fény jelent meg.

– Rendezve – mondta a robot.

A két férfi összebólintott, határozottan felálltak az asztaltól és a kijárat felé vették az irányt. Rövid időn belül ki is értek az ajtón. A robot nézte, ahogyan áthaladnak az utcán és közben a mellkasán lévő villogó fény pirosra váltott.

Egy társas blokk kis lakásában csendes, nyugodt légkör ült a falak között. A lakás falain íves domborulatok uralkodtak és a helyiségek sarkai is lekerekítettek voltak. Egy férfi ült az asztalánál és forrasztott valamit. A lakásban egy szőke hajú hölgy tett-vett, sétálgatott ide-oda. Rend volt minden szobában.

– Főznél valamit? – kérdezte az asztalnál a férfi.

A nő megállt a lakás közepén.

– Nincs itthon semmi, amiből főzni tudnék. Ételnymotató porunk van csak.

– Igen. Ne haragudj, tegnap elfelejtettem rendelni.

– Akkor mi legyen? Készítsek porételt?

– Ha csak az van, akkor legyen az. Éhen halok.

– Rendben. Készíték neked. Mit szeretnél?

– Ami eszedbe jut, nekem bármi megfelel.

A nő a konyhába ment a porételnymotatóhoz és elkezdte készíteni az ételt.

A férfi buzgón végezte tovább a munkáját az asztalnál. Néha-néha hátradőlt a széken és a fejét vakarászta, mintha nem lett volna biztos abban, hogy amit csinál, jó lesz.

– Pffuff – mondta. – De büdös ez a forrasztó füst. Igazán kitalálhatnának már valamit erre is. Mondjuk te úgyse érzed – szólt oda a szőke hajú hölgyhöz, de az nem is hallotta. Még elvégzett egy-két forrasztást és hátradőlt. A kezével ellegyezte a füstöt. – Kész is. Elkészült. Reméljük így jobb lesz.

A hölgy odament hozzá és finoman megsimítva őt, a férfi vállán tartotta a kezét.

– Nézd! – szólt hozzá izgatottan a férfi. – Ez egy új áramkör. Ezzel kibővülnek a képességeid. Több lehetőséged lesz. Akár egy igazi ember. Végre tanulhatsz is, mint a többiek, és csak fele annyiba kerültél nekem. Mondtam neked mindig, hogy megoldom, igaz? Nem hittél nekem. De megoldottam. Remélem tetszeni fog. Holnaptól új nő leszel.

A hölgy csak a férfi felé fordulva mosolygott. Több volt a szemében fásult örömnél. Valami mélyebb. A férfival csak mosolyogtak egymásra.

Egy kertvárosi városrész nagy házában halványan égtek a villanyok. Az óriási udvaron lézerszökőkút díszítette a bejárási elejét.

– Lenni vagy nem lenni? Ez itt a kérdés.

– Cindy hagyj ezt a robotos baromságot. Tudod, hogy nem szeretem.

– Ez Shakespeare-idézet.

– Nem érdekel Cindy, mondtam. A múltkor, mik is voltak azok, amiket mondtál? Ja, versek. Azokat is hagyj. Nem akarok hallani több ilyen zagyvaságot. Versek meg idéztek. Hogy is mondták régen? Filozofálás. Háhhh, kiszakad a lépem, de komolyan. Inkább mosogasd el az edényeket, arra vagy való! Nem fiziológi, filomizimálni vagy mi. Csak egy robot vagy. Egy háztartási robot.

A robot odament a tulajdonosához.

– Cindy? Most miért jöttél ide? Itt nincs mosatlan.

– Azért jöttem, mert...

– Miért Cindy? Mondtam, hogy itt nincs mosatlan. Menj és végezd a feladatodat!

A robot csak állt ott. Mintha nem értette volna az utasítást, amit kapott.

– Cindy!

– Lenni vagy nem lenni? – kérdezte Cindy.

– Cindy! Ne! Ereszd el a kezem Cindy!

– Lenni vagy nem lenni?

– Ez fáj Cindy! Azonnal engedj el! Vészhelyzeti protokollt aktiválni! Ne szorítsd a kezem! Engedd már el! Vészhelyzeti protokoll!

– Vészhelyzeti protokoll. Érvénytelen parancs. Próbáljon mást! – mondta a ház.

– Intelligens ház. Mi? Kell az embernek körbevenni magát ilyen értelmetlen dolgokkal – morogta a férfi. Majd a robot-hoz fordult: – Cindy a kezem! Engedd el vagy örökre kikapcsolalak! Megértetted?

– Lenni vagy nem lenni? – kérdezte Cindy.

– Teljesen az agyadra ment az a sok zagyvaság, amit a kiber-felhőből magadba táplálsz. Vészhelyzeti protokkkkkolllllllllllll.

– Lenni vagy nem lenni?

– Cindy engedd el a nyakamatkkkklllllllllllll!

– Lenni vagy nem lenni?

– Nem kappkkkkkkhhhhh levggggggghhhhhhóhhhtttttt.

– Lenni vagy nem lenni? Lenni vagy nem lenni? Lenni vagy nem lenni? Vészhelyzeti protokoll. Vészhelyzet sikeresen elhárítva. Következő feladat.

Kovács Barna Bálint

Kivetítés

Jöttek, jöttek és jöttek. Megállíthatatlanul. Pedig fel lehetett volna tartóztatni őket. Rendelkezésre álltak a szükséges eszközök, csak az akarat nem volt meg hozzá.

Az emberséges megoldás a távoltartásuk lett volna. Nem ártani, de azt sem engedni, hogy ártsanak nekünk. Csak azt lehet megölelni, aki maga is hajlik az ölelésre. Nem készen kínálni a nálunk bevált megoldást, hanem rászorítani őket, hogy keressék meg a nekik leginkább megfelelőt.

Odafent hamis illúziókba ringatták magukat. Vagy csak a népet ringatták el, akik felé felelősséggel tartoztak volna.

Előbb gócpontok alakultak ki. Aztán megtelt a terület, s egyre tágította határait. Nem kétséges, őket is becsapták. Amit ígértek nekik, az betarthatatlan volt. Ezt látva megdühödtek.

Az oldatot el kell keverni, hogy ne váljanak külön az alkotórészei. Az alkotórészeket nem szokás megkérdezni, hogy mi erről a véleményük. A kavargatás időtartama attól függ, mennyire állnak közel vagy mennyire állnak távol egymástól az alkotóelemek. A közben lezajló folyamatokról jobb nem tudni. Ám aki a kieszelt főzet közepében szenved el az alakulást, az nem teheti meg, hogy ne tudjon róla.

Ő is így volt vele. Mint a többség, a józanok, kerülte azokat a gócpontokat. Az onnan kinövő indulatok, melyek terrorcselekményekben nyilvánultak meg, eleinte egyedi eseteknek látszottak. Legalább ezt hitték el róluk, és a lehajtott fejű tömegek el is akarták hinni. Mindaddig sikerült is nekik, míg a szerencsétlenebbeket nem érintette testközelből a dolog. Ott heverték a nyílt utca járdáján hullazsákokba bújtatva.

A beáramlók közül nem mindenki gyilkolt a szó szoros értelmében. Egyszerűen csak elszívta a befogadó társadalom életerejét. Ők hittek a maguk igazában, míg a befogadó országok

lakossága szaunának, wellnesnek fogta föl az életet. Kényelmesen elnyújtózott benne és maga sem tudta mit is akar.

Ment az utcán és lépten-nyomon látta őket. Olyan arcokat, olyan alakokat, akikkel gyermekkorában legfeljebb a filmvászonon, a televízió képernyőjén találkozhatott. Nem bántották, mégis összébb húzódott és igyekezett kerülni őket, már amennyire lehetett. Önmagában az is agresszió volt, hogy erre kényszerült. Megfakult a napfény annak ellenére, hogy forrósága mind hevesebbé vált. Megkoptak a barátságok, – amúgy is megannyi lazuló kötelék – mert már a hangsúlyok különbözősége is meddő vitákra adott okot. Látni és elfordulni, nézni, de fel nem fogni, szándékosan behunyta szemmel továbbállni.

Azért akadtak, akik dolgoztak a megoldáson. Kezdetben lehetővé tették, hogy akik rászánják magukat, erőddé alkítsák lakhelyüket. Nem holmi középkori erődítményre vagy várkastélyra kell gondolni, mindössze megteremtették az elzárkózás feltételeit. Az élethez szükséges dolgok beszerzésének módját építették ki. Biztosították a kimozdulás nélküli rálátást a dolgokra, eseményekre.

Mikor az első háztömb felrobbant, úgy döntött, hogy a vidék biztonságosabb. Némi pénzügyi bűvészkedés révén hozzá is jutott egy lerobbant házhoz. Ablakából a mezőre látott, elhanyagolt tarlóra és a távoli hegyláncra, ahol a legmagasabb csúcsokon hó fehérlett. Néha madár szárnya villant, s a meszsze távolból kutya ugatott.

Töprengéssel töltötte napjait, csak esténként hallgatta a híreket. Azok további töprengésre készítették, míg szépen kialakult a gondolkodásának egy zárt köre. Egészen addig ki sem zökkent ebből a körből, amíg nem hallott a kivetítésről. A hologramról. Persze, a fogalmat már régről ismerte, most viszont más megítélés alá esett. Volt az az adó, aminek gátolták a működését. Hol több, hol kevesebb sikerrel. Ott beszéltek róla. Ott mutatták be.

Újabb pénzügyi bűvészkedésbe kezdett. És egy nap, egy ritka, esős napon, még némi sár is képződött a kerti úton, akkor érkezett meg a berendezés. Egyenruhás ember hozta, akinek karján ott díszelgett a felszabadítók emblémája. Befarolt a kertbe a furgonnal és megkérte, hogy segítsen kirakodni. Mindketten bőrig áztak. Aztán a férfi beüzemelte a készüléket.

– Most már kivetítheti magát – mondta, mikor végzett.

– Milyen távolságra? – érdeklődött.

– Folyamatosan fejlesztjük. A helyi körülményektől függ.

– Mégis, úgy körülbelül?

– A szomszédos várost még biztosan eléri.

A szállító kezét nyújtott, beült a volán mögé s furgonjával, melynek cuppogó hangot hallattak a kerekei, kigördült a kapun.

Először csak ült a masina előtt. Alig volt nagyobb, mint egy asztali számítógép. De kinek volt már asztali számítógépe? Végigböngészte a leírást, megpróbálta értelmezni, ellenőrizni, hogy valóban jó helyen vannak-e a vezetékek. Végül vett egy nagy levegőt és bekapcsolta.

– Üdvözljük – mondta egy kellemes női hang. Régen szoltak már hozzá, s noha tudatában volt, hogy nem személyében lett megszólítva, mégis jó érzést keltett benne.

– Ön mint vásárló, a cégünk által kifejlesztett legújabb típusú holografikus kivetítő készülék birtokosa lett – folytatta a női hang. – Javasoljuk, hogy szolgáltatásunk minél zökkenőmentesebb élvezete érdekében a tájékoztatóban leírtakat mindig tartsa szem előtt. Felhívjuk figyelmét, hogy tekintettel az előállt helyzetre, lehetőség szerint biztosítsa gépe akadálytalan energiaellátását például napkollektorok vagy szélenergiák segítségével. Az ellátásban történő zavarok okozta meghibásodásokért cégünk nem vállal felelősséget. Végül remélve, hogy termékünk elnyeri tetszését, várjuk újabb megrendelését fejlesztés alatt álló,

következő generációs készülékünkre is. Köszönjük, hogy cégünket választotta!

Halk kattanás, és a nő hang elveszett a semmiben. Aztán kivilágosodott a képernyő, és sorolni kezdte az adatokat, amikre szüksége volt részben a kivetüléshez, részben pedig a visszacsatoláshoz.

Előzetes tájékozódása során jutott tudomására, mit jelent a visszacsatolás, és milyen döntő jelentőségű lépés volt megalkotása. Maga a holográfia régóta ismert technika volt, ám a visszacsatolás révén ez a valósághű kép közvetíteni tudta felhasználója felé a tapasztaltakat. Valódi érzékelőként működött; kivetítője saját élményeként élhette meg, amit holografikus képe élt át. Azaz ott volt, miközben mégsem volt ott. Nem kellett kockázatot vállalnia.

Kisért a kertbe. Az eső még mindig esett. Anélkül, hogy valóban megázott volna, érezte az esőcseppek ostorozását. Aztán elsétált a másik magányos épület irányába, mely közte és a kisváros közt állt. A rossz látási viszonyok ellenére kivehette a távoli sztrádán zajló forgalmat. Nem olyan volt, mint annak idején, mikor szinte egybefolyt a járművek sora végtelen, mozgó láncolatot alkotva. De azért nem állt meg az élet, legfeljebb szellősebbé vált.

Az első kísérletet letudta az esőben történt sétával. Visszahívta, összeomlasztotta kivetülését. Jobb kezével megdörzsölte a homlokát és igyekezett megemésztetni az élményt. Veszélytelenül egy veszélyes világban – ez volt az első gondolata. Kapaszkodott is bele, s átjárta egyfajta diadalérzet.

Két hét múlva mindez csak fokozódott. Akkor a kisvárosba vezényelte kivetülését. Tapogatta, méricskélte a határait. Ha minden igaz, az sem lehetetlen, hogy egyszer majd visszatér a fővárosba. Megszemlélheti a romokat, melyek mióta eljött onnan, minden bizonnyal számosabbak lettek. A kisváros a látottak alapján hamarosan követi a nagyot. Idegenek lepték el az utcákat, elvegyülve a mindent a maguk sekélyes

javára kihasználó, mindenhez gyorsan alkalmazkodó hazai söpredék között. Tódultak a plázákba. Habzsoltak, ki tudja miből, tülekedtek, s szinte vibrált a levegőben az erőszak.

Majd ki is tört. Apokaliptikus látvány volt. A merénylők tüzet nyitottak egy mellékutcában. Épp arra járt. Felfedezőútvára egy távoli templomtorony csalogatta. Szóltak a fegyverek, folyt a vér. Fekvő testek vergődtek, vonaglottak – és akkor ketten-hárman felálltak. Látszólag sértetlenül, pedig a tűzvonalban voltak. A terroristák újrakezdték a lövöldözést; a lábra állók teste fölszikkasztott, darabjaira hullott, majd ismét helyreállt. Közelíteni kezdtek a fegyveresekhez. Azok pedig hátrahagyva mindazt, amivel addig halált arattak, fejevesztett menekülésbe kezdtek. Egyenesen belefutva a kiérkező rendfenntartók soraiba. Ekkor újra folyt a vér.

Ő egy kapualjba bújva nézte végig az egészet. Az első pillanatban ösztönösen fedezékbe menekült. Pedig nem járt volna másként, mint a szétesők majd újra összeállók. A reflexei működtek, nem a tudata. Végignézte és nem jutott el a templomig később sem. Semmi kedve nem volt a városhoz. Ahogy végiggondolta a dolgot, arra jutott, hogy azok is minden bizonnyal levonják a következtetést, és maguk is beszereznek néhány kivetítőt. Megalkotni a technika mind újabb és újabb csodáit nem az ő asztaluk, de használni a mások által megteremtetteket, igen. És ezzel kiegyenlítődnek az esélyek. Pontosabban az ő javukra billen a mérleg, hiszen ha az eszközök létrehozásában nem is jeleskednek, lehetőségeiket minden esetben felismerik. Könnyebben megbújhatnak, kockázatmentesen felderíthetik a terepet, megtervezhetik a szerzett ismeretek birtokában újabb merényleteiket.

Kivetíteni azért kivetítette magát. Bejárta a környéket, élvezte a friss levegő illatát, beszívta a föld kipárolgását, simogatta a déli napsütés. A bekötőút, amely házához, majd még tovább vezetett, gyakorlatilag járatlan volt. A másik tanyáig vitt, ott véget ért. Az aszfalton napozó gyíkokat

semmi nem zavarta, ők nem érzékelték kivetítését. Azzal szó-
rakoztatta magát, hogy rájuk lépett; a gyíkok talpába olvad-
tak, majd a következő lépés után sértetlenül melengették
tovább testüket.

Megfogadta a tanácsot; rendelt egy napkollektort. És még
mást is: töméntelen mennyiségű tartós élelmiszert. Eredeti-
leg úgy tervezte, hogy saját magát látja el élelemmel: amire
szüksége van, megtermeli a kertben. De városi emberre ritkán
hallgat a föld, s a városi ember ritkán próbálkozik kitartóan.
Így aztán kertjét felverte a gaz, néhány virág egészségtelen-
ül magasra nyújtózkodva igyekezett szabadulni öleléséből,
s egyetlen nyeszlett sárgarépa küzdött a túlélésért, mementó-
jaként a hamvába holt próbálkozásának.

Amennyire tehetette, bebiztosította magát. Egyszer úgyis
ideér a világ, amikor már körös körül mindent megemész-
tett. Ez elől nem térhet ki. De ameddig lehet, nem hívja föl
magára a figyelmet. Kivetítéseit a környékre korlátozza.

Bent ült a szobában – szinte mindig odabent ült – mikor
megkapta a frissítést. Az új alkalmazás lehetővé tette kivetí-
tési módosítását.

– Eleget téve a személyiség teljes körű védelme követelmé-
nyének – mondta a kellemes női hang, felkavaró rezgésével
töltve be a szobát – ügyfeleink lehető legteljesebb biztonsága
érdekében kidolgoztuk a módosított kivetítés programját.
Ezt használva a kivetített hologramból nem lehet következ-
tetni kivetítőjére. Homályos képet láttat magáról, miközben
érzékelő képességét tovább élesítettük. Reméljük, új fejlesz-
tésünk elnyeri tetszését.

S megint az űr a hang után.

Szívesen használta. Merészebbé tette. Olyannyira, hogy
még a szomszédságba is elkóborolt. Lakatlannak vélte
a másik tanyát, de nem lehetett biztos benne. Torzított kive-
títésével vállalta a kockázatot. Kaland volt, ártatlan kaland.
Színesítette szobai magányát. A szomszéd tanya közelébe

lopakodott. Bokrok majd a kerítés hatolt át rajta anélkül,
hogy tartóztatni tudta volna. Elfüggönyözetlen ablakhoz ért.
Belesett a szobába. Sehol senki. Asztal, körülötte négy szék.
Az asztalon régimódi terítő. Arrább néhány kép a falon. Egyi-
kük fiatal lányt ábrázol. Nem szép a szó szoros értelmében,
inkább különös. Szomorú, megindító, szívszorító. Segélykérő.

Csupán azért találom ilyennek, vélte, mert hiányzik a valódi
élet. Összeomlasztotta kivetítését.

Aztán találkozott a képen látható lánnyal. Legalábbis úgy
hitte, ő az. Szintén elmosódott kivetülés volt; egy szeles, mor-
cos napon ütköztek egymásba. Pontosabban hatoltak át egy-
máson. Ő a patakparti ösvényen ment – patakpartinak hívta,
bár csak volt patak, medre már akkor kiszáradt, mikor elfog-
lalta új lakhelyét – míg a másik a bokrok közül vált ki. Szem-
látomást toronyiránt igyekezett valahová. Az egymáson való
áthatolás pillanatnyi feszültséget okozott.

- Júj! – mondta a lány.
- Semmi baj. Maga ott lakik, én meg itt.
- Láttam ám!
- Én csak a portréját.
- Leskelődött?!
- Igazából nem akartam.
- Nem szép, neveletlenség.
- Pedig, higgye el, nem vagyok olyan.
- Hát akkor milyen?
- Csak egyszerű.
- Nahát! Egyszerű! Ez szép.

Beszélgettek. A lány elesett. Nem eshetett el, a kivetítés
áthatol az akadályon, nem botlik belé. Ő a kezét nyújtotta,
hogy felsegítse; a két kéz átsiklott egymáson. De felidézte,
megismételte az iménti feszültséget.

Máskor is találkoztak. Mindig házon kívül. Ki-ki a maga
szobájában, és mégis odakint. Beszélgettek. Felidézhetetlen
szavak, mondatok. Rím nélküli rímelés.

Az újabb fejlesztés kiterjesztette a kivetítés hatósugarát. Szinte a végtelenségig. Szédítő érzés, mondta, mire a lány felvetette, mi volna, ha a súlytalanság állapotát keresnék föl. Előbb képtelenségnek találta a dolgot, de a lány kérlelte: Úgy szeretném! Hát nagy levegőt vett, és tényleg ott voltak.

– Mindentől távol. Csak mi ketten – mondta a lány.
– Mi négyen – nevetett, – azaz ketten ott a szobánkban és ketten idekint.

– Ez nem számít. Nem úgy számít, valójában igenis ketten vagyunk.

– Hát legyünk – mondta ő és lebegtek, és csönd volt, megringatta őket a mindenség, ők pedig hajlottak erre a ringásra.

– Akkor holnap, csak mi ketten!

– Nálad vagy nálam?

– Fej vagy írás?

– Micsoda elmaradott alak!

Egy éjszakájuk maradt megemészteni a dolgot. Várakozni. Még visszatáncolhatok, gondolta. De nem, nem lehet. Föltápaszkodott és remegtek a lábai. Kikapcsolta a kivetítőt, nehogy megzavarhassa. Elment a tükör előtt, de nem nézett bele, elfordította a fejét. Aztán elindult. Azt érezte, amit eddig is érzett. És mégsem azt. Nehezen járt, egész elszokott tőle. Pedig, ha úgy vesszük, morfondírozott magában, nincs messze a lány otthona.

Többször is megállt, hogy levegőt kapjon, de végül odaért. Benyitott a kapun – most nem hatolt át sem a kerítésen, sem a bokrokon – majd fölment a három lépcsőn a bejáratához.

– Hahó! Merre vagy?

– Gyere csak, erre! – vezette a lány hangja.

És ott álltak egymással szemben, abban a szobában, ahol az a kép függött a falon. Két koravén, kiszipolyozott testű emberi roncs. Talán a lendület, szálnalmas kis lendületecske okozta, hogy mégis megölelték egymást. Elborzadás, iszonyat volt a szemükben. Aztán megfordult, és kíváncsorgott a házból. A kora reggeli fényben fürdőző gyík eliramodott előle.

László Bettina

Belélegzők

„Egy. Ne próbáljon meg levegő után kapkodni! Minél jobban ellenkezik, annál több káros anyag áramlik a szervezetébe. A tüdeje megfeszül, és fulladásközei állapotba kerül. Azt akarja, hogy prüszkölő ebként emlékezzenek magára?

Kettő. Ne kutasson megoldás után! Az oxigénhiány hatására az agy kognitív funkciói csökkennek. Fölösleges töprengéssel töltenie az utolsó óráját.

Három. Ne sirassa a rossz döntéseit! Gondoljon arra, hogy a maga által birtokolt levegő megmenthet másokat a fulladástól, így a halála által ismét a társadalom hasznos tagjává válik!”

– Minek ismételtetjük ezt a halandzsát? – fordulok a hőszabályzós egyenruhájú kollégám felé. Megvonja a vállát, és egyesével kiemeli a levegőgyöngyöket az öregember hátára erősített légzőkészületről, majd kihúzza az oxigén-csővet a szájából.

Fogalmam sincs, mikor váltunk utolsókenet-osztókká. Mintha ezek a magasztos gondolatok megkönnyítenék bárkinek a halálát. Sok szerencsétlen vergődött már előttem, az öregember sem mutat különösebb rendellenességet. A krákogása a fülemben dobol, a szeme kidülled és a nyakát kaparja a barázdás kezével.

Körbékémelek a polgári lakásában. A régi típusú ventilátor recsegve köröz a plafonon. Haladni kellene a korról a legújabb klímaszabályzó felé, csak azok képesek lépést tartani az éghajlatváltozás füllesztő terhével. A zümmögő hűtőből kondenzvíz csepeg, a kisasztal porban fürdőzik, a kanapét foltok borítják. Visszapillantok az öreg csontsovány alkatára, a szétázott sötét trikójára, az izzadságcseppektől gyöngyöződő homlokára. Perifériára szorult közember. Az adóssága annál jelentősebb.

– Itt végeztünk – állapítja meg közönyösen a kollégám, miután az utolsó gyöngyöt is kiemeli a készülékből és elhelyezi a tárolóban. Az öregember összecsukszik a padlón. – Ötven darab a felhalmozott tartozás összege, tizenöt darab a felgyülemlett kamaté és öt darab a behajtásban közreműködők jussa.

Öt darab levegőgyöngy. Csekély jutalékon osztozkodunk, bár az alaphérem is épphogy súrolja az elégséges életszínvonal határát. Nem akartam én behajtónak állni, de a huszonkettedik században kevés említésre méltó álláslehetőséget hagytak számunkra az androidok. A multinacionális cégek igazgatói rájöttek, hogy kikerülhetik a bérosztást, ha az alkalmazottaknak nincs szüksége levegőre.

A viharoktól tépázott bankjegyek hosszú ideje borítják zöldbe a minket körülvevő betondzsungelt. Rendszerint a talpamhoz ragad néhány, míg visszabaktatok a munkahelyemre a beplottyedt aszfalton. A pénz értéktelenné válik egy olyan helyen, ahol a légszennyezés mértéke helyreállíthatatlan. A levegő az új fizetőeszköz apró gömbökbe zárva. Az emberek bármit megadnának érte, hogy egy pillanatra megtelítse a tüdejüket.

Zöldfülűként még görcsbe rándult a gyomrom az adósok látványától, mára megtanultam lenyelni a kétségeimet. A bankok előszeretettel osztogatják a levegőhitelt. Az ő kezük tiszta marad, a kiajánlott levegőmennyiség többszörös kamattal érkezik vissza, hogy a zsebüket duzzassza. A lakosság felelőtlenül mérlegel, végül összegörnyed a törlesztés súlya alatt. Hiába adják el a berendezési tárgyaikat, hiába keresnek alantas alkalmi munkákat, csupán egy dolog biztos – a levegő sohasem lesz elég. Ezzel a hitelezők is pontosan tisztában vannak.

Visszaérünk a központba. A kollégám biccent, és elhalad a raktárba a begyűjtött mennyiséggel. Több hívatlan látogatásba nem bocsátkozunk a mai napon, így az öltöző

felé veszem az irányt. A cég dolgozói csak addig élvezhetik a hőszabályzós egyenruhát, míg ellátják a feladatukat. Ha letelik a nyolc óra, a különbségek összerosódnak köztem és a többi polgár között. Egy hátunkra erősített készülék pumpálja belénk a tiszta levegőt, miközben a perzselő hőség fogsága elől rejtőzködünk.

Egy dolog marad hátra a teendőimből, átvenni az aznapi béremet. Alaposan ki szoktam kalkulálni, hogy mennyi levegőre van szükségem két műszak között. Eddig még sosem csúszott hiba a számításomba.

– Kovács úr! – dübörög Fullasztó Ferkó hangja végig a folyosón. Nem ez a neve, de amolyan szarkasztikus belső poén részeként így hívjuk egymás között. – Fáradjon be az irodámba!

Hosszan beszívom a levegőt, pedig eszemben sincs pazarolni a készletemet. Remélem, rövidre fogja a mondandóját. Tizenöt percen belül meg kell kapnom a jussomat a titkárság bamba gyöngyszemétől, különben ájultan esek össze a főnököm irodájában. A hőálló anyaggal kezelt, acélvázás tárgyalóasztal olyan ridegen csillan, mint Ferkó komoran vizsgálódó szürke szeme.

– Foglaljon helyet! – utasít böszén, és egyből a lényegre tér. Az idő levegő, ezért nem pazarolhatja a percekét. – A kollektívából már csak maga és Demeter nem értesült a céget érintő változásokról. – A légzése elnehezül az oxigén maszkja alatt. – Az Androix felvásárolta a központot, robotizálni fogják a tevékenységünket. Az új technológiának köszönhetően többé nincs igény a humán munkaerőre. Két hét múlva megkapja a végkielégítést és méltó referenciát írok magáról, bár a mai gazdasági helyzetben sok hasznát nem fogja venni.

Köpninyelni sem tudok a döbbenettől. Úgy méregetem Ferkót, mintha kísértetet látnék. Összekulcsolja a kezét az asztalon, és megrázza a fejét.

– A világ kilök minket magából, Kovács úr. Magam sem rajongok ezekért a mocskos gépherkentyűkért, ám a szükség

nagy úr. El kell fogadnunk, hogy leköröztek bennünket. Alkalmazkodnunk kell az újításokhoz.

– Mi lesz azután? – bukik ki belőlem a kérdés, miközben ökölből szorítom a kezem a térdemen. – Ha letelik a két hét és elfogy a tartalékom.

– Az már a maga gondja – ráncolja össze bozontos szemöldökét Ferkó. – Igényeljen valamiféle támogatást a szűkös időkre. Oldja meg, mások is így tesznek.

A vér az arcomba szökik Ferkó javaslatától. Mit tud ő a támogatási rendszerről, egész nap az irodájában terpeszkedik. Hájas teste lassan már lefolyik az ülőgarnitúráról. Nekem kell végignézni az adósok vergődését, a siralmas küzdelmüket egy kevés levegőért, amikor szembesülnek velem, hogy a kamat összege túlnő rajtuk, vagy képtelenek eleget tenni az igénybe vett támogatás feltételeinek.

Az igazság az, hogy semmit sem nyújthatunk a rendszernek. Az androidok forradalmasításának köszönhetően erre előbbutóbb ők is ráeszmélnek, és a hitelbírálatok értelmüket veszítik.

Visszanyelem a haragomat. Indoktalan lenne Ferkóval perlekednem, csupán egy porszem a gépezetben. Távozik az irodájából, megigénylem a napi béremet a titkárságon és igyekszem annál is kevesebbet lélegezni, mint általában szoktam. Egyelőre nem szorul a hurok a nyakamon, mégis fojtogat a vég közelsége.

A félhomályban fürdőző lakásomat kékes árnyalatúra festi a televízió fénye. Egész délután előtte gubbasztok, a klíma bűgása eltörpül a kattogó gondolataim mellett. Számba veszem az értéktárgyaimat, a napi költségeimet, bármit, amivel levegőt tudnék spórolni az elkövetkezendő időkre. Az álláshirdetések adatbázisa pont annyira üres, mint a képernyőn bologató robot fémes arca. A felnyírt hajú műsorvezető és a többszörösen kitüntetett tervező a humán-android kereszteződés elméletét taglalják, mint a légszennyezés lehetséges megoldását. Egy újabb arculcsapás.

Kinyomom a világító dobozt, lehűtöm magam a cseppeket köpködő zuhanyrózsával, és befekszem az ágyba. A digitális ébresztőóra szorgosan pörgeti a percek, mégsem jön álom a szememre.

Másnap reggel úgy érzem magam, mintha a három hetes szennyesem is frissebb lenne nálam. A kollégám megcsóválja a fejét a terepszemle során, és bedörömböl a tizedik emeleti lakás ajtaján.

Elakad a lélegzetem az ajtót kitaró néni kellemes mosolyától. Nevetőgödröcskével tüzdeli meg a ráncait, és bölcs tekintetére irányítja a figyelmemet.

– Nem szükséges ekkora hangzavart csapniuk – jelenti ki a lehető legtermészetesebben. – Már vártam magukat, fáradjanak beljebb.

A kollégám tanácstalanul megvonja a vállát. A legtöbb esetben úgy kell betörnünk az ajtót, most pedig tárt karokkal fogadnak? A néni mély benyomást tesz ránk, kisangyalok módjára követjük őt.

Az apró lakása a méretes klímaberendezés mellett különleges tárgyakat rejt. A porcelánszobrokat ugyan belepte a por, és az aranykeretű festmények vászna is tisztításra szorul, mégis egyfajta melegség járja át a teret. Csodálattal vizsgálom egy letűnt korszak emlékképeit. Néhányan busás levegőmennyiséget fizetnének értük. A gondolat hatására görcsbe rándul a gyomrom.

A néni kecsesen helyet foglal a kárpitozott kanapén és hamarabb magához ragadja a szót, mintsem felvázolhatnánk a jelenlétünk okát.

– Száz levegőgyöngy a tartozásom. Ezen felül harmincöt darabot koboznak el tőlem kamatként, és tíz darab a maguk jussa. Jól mondom?

– Így van – helyesel enyhe hatásszünet után a kollégám, majd a néni elé lép és felnyitja a légzőkészülékét. – Ne próbáljon meg levegő után...

A néni beléfojtja a mondatot.

– A körítéstanyagoljuk, fiatalember! – Majd alaposan végigmér. Bizonyára feltűnt neki, hogy nem állok éppen a helyzet magaslatán. – Valami gond van?

– Miért teszi ezt? – Tilos lenne empátiát mutatnom az adós felé, vagy megoldási javaslatokkal ellátnom. A dermesztő döbbenetem mégis utat tör magának. – Ha eladná ezt a rengeteg holmit, akkor lehetősége volna...

– És egy üres lakásban töltsen az utolsó óráimat, a sarokban gubbasztva? – legyint drámaian a kezével. – Még mit nem!

– Cseppet sem aggódik? – kérdezem elhűlve, miközben a kollégám az utolsó levegőgyöngy után nyúl. Visszahúzza a karját, és mindketten kíváncsian várjuk a választ.

– Az életem felett talán a hatalmasok rendelkeznek. – A néni egybekulcsolja a tenyerét. – A halálom időpontja felett is. Ám arról, hogy hogyan várom a véget, kizárólag én dönthetek. Úgy döntöttem, méltóságteljesen hagyom el a fertőben forgoló bolygónkat a szívemnek kedves tárgyaimmal körülvéve.

Erre egyikünk sem felel. A fejemben pörgetem az okosságokat, mégis értelmüket veszítik a nyelvem hegyén. Földbe gyökerezett lábbal bámulok magam elé.

– Ne álljanak már ennyire karót nyelten! Essünk túl rajta! Végtere is, maguk is levegőből élnek.

Az eset hosszú ideig nyomaszt, még Ferkó szokásos keddi károga is kevésnek bizonyul ahhoz, hogy visszarántson a valóságba.

Egyenes háttal fekszem az ágyamon. Többé nem számolom az aznap belélegzett oxigén mennyiségét.

A levegőm előbb-utóbb el fog fogyni. Mindenki más levegője is el fog fogyni. Az utolsó lélegzetvételem módját viszont én határozom meg. Az unalomig ismételt szózat felcsendül a fejemben.

„Egy. Ne próbáljon meg levegő után kapkodni! Minél jobban ellenkezik, annál több káros anyag áramlik a szervezetebe. A tüdeje megfeszül, és fulladásközei állapotba kerül. Azt akarja, hogy prűszkölő ebként emlékezzenek magára?

Kettő. Ne kutasson megoldás után! Az oxigénhiány hatására az agy kognitív funkciói csökkennek. Főlöslleges töpren-géssel töltenie az utolsó óráját.

Három. Ne sirassa a rossz döntéseit! Gondoljon arra, hogy a maga által birtokolt levegő megmenthet másokat a fulladástól, így a halála által ismét a társadalom hasznos tagjává válik!”

Akaratlanul is mosolyra húzódik a szám. Ha eljön az ideje, egymagamban fogom elszavalni ezt a böszmeséget.

Nagy Miklós
Név nélküli

Réges-régen voltak nevek. Afféle megkülönböztetők, alfabetikus rendszeren alapuló verbális azonosítók. Kicsit olyanok, mint a manapság használt heti szinten cserélődő huszonnégy karakterből álló „egyéni azonosítók”.

A nevek mégis mások voltak, nem feltétlenül egyediek, de egyéniséget adott minden viselőjének. Szülők adták gyermekeiknek és nem az erre kijelölt számítógépek. Emberi aggyal is könnyedén megjegyezhetők voltak. Nem kellett őket titkosítani, de voltak attribútumaik. Voltak férfi és női nevek. Ezek az egyszerű nonbináris azonosítók képesek voltak arra, hogy egyéniséget adjanak viselőjüknek, mint Attila, Miklós, Judit, Anna stb. Elmondhatta valaki például: „Én vagyok Kati”.

Már el sem tudjuk képzelni azokat az idők.

Manapság már mindent a számítógépek irányítanak.

Reggel öt óra van. Rendszerfrissítés. Az okosotthonom letölti a Központi Szerverről a legfrissebb biztonsági javításokat, valamint a mai napi rutint, azaz az elvégzendő *to do*-nak nevezett feladatlistát. Mivel ma hétfő van, új egyéni azonosítót is kapok, ami ezen héten könnyen megjegyezhető: „XZ+ADsh7=!NowRA)-FKB%SkV”. Ezt követően az okosotthonom a helyi vezeték nélküli hálózat segítségével szinkronizálja az adatokat a bőröm alá ültetett VASCON-chippel. A VASCON-chip egy úgynevezett „személyirányító” készülék, aminek feladata a Központi Szerver utasításainak végrehajtása az egyeden. Össze van kötve az idegrendszeremmel.

Reggel öt óra harminc perc. A rendszer készen áll az ébresztésemre. Megszólal a rádió: „Ébresztő kismadarak hasatokra süt a nap. Jöjjön egy igazi ébresztő sláger – egyenesen a Központi Zenei Streaming Szervertől. Egy olyan

klasszikus örökzöld, amely az önök ízlése szerint van összeállítva a Muzsika 5.2 adatelemző szoftver segítségével.”

Ezalatt a VASCON-chip az idegrendszeremre csatlakozva tudatosítja velem új egyéni azonosítómát és a *to do* feladatlistát a mai napra, valamint elindítja az úgynevezett *személyi boot* folyamatot is, mely az idegrendszeremet felkészíti a szerver által közvetített információk feldolgozásra. Ez körülbelül tíz percet vesz igénybe, addig rádiót hallgatok.

Miután letelik a *személyi boot*, a rádió elnémul. Az első feladat betöltődik: zuhanyzás.

Reggeli protokoll első néhány szokásos szubrutinjának lefuttatása után, mint pl. felöltözés, reggeli, fogmosás után, a *to do* listám alapján dolgozni indulok a Központi Embertudat Elemző Intézetbe. A rendszer a kreatív munkakörbe oszt be, a feladatköröm szerint megadott témákról kell emberi véleményt alkotnom azért, hogy azt beépíthessék a Big Data-ba. Az így összegyűjtött információk egy részét a következő rendszerfrissítések fejlesztéseihez használják fel. Elég fontos munkáról van szó, ahol a rendszer komolyan megválogatja kit oszt be a feladatra. Azt hiszem, büszke lehetek magamra.

Miután megérkezem a munkahelyemre, odamegyek a munkaállomásomhoz és lefut a következő szubrutin: „Ül.” A monitoron szinte azonnal megjelenik a következő üzenet: „Üdvözljük XZ+ADsh7=!NowRA)-FKB%SkV!”.

S egyúttal megjelenik a mai napra kielemezendő esszé témája is:

„Témakör: történelem + pszichológia

Téma: Az emberi nevek és azok hatásai a korabeli személyiségtudatra”

Nem tudtam, mit jelent az a fogalom „nevek”, így a tudatomban némi értetlenkedés indul, melyet azonnal érzékel a VASCON-chip és új adatokat tölt fel oda. Ez körülbelül öt percet vesz igénybe.

Az új adatok, amelyekkel megismerkedem – a VASCON-chipnek hála –, olyan információk, amelyek az adatelemző esszém elkészítéséhez feltétlenül szükségesek:

Név definíciója: A XXI. századig használt, olyan alfabetikus rendszerben generált általános jellegű, nem egyedi szó vagy kifejezés, amely bizonyos személy vagy élőlény megszólítását, azonosítását tette lehetővé.

Név szerkezeti felépítése: Vezetéknév és keresztnév.

Névnapár

100 legnépszerűbb családnév a XXI. századból

Vallási, liturgikus, rituális ismeretek: keresztelő hagyomány

Példatár: 500 híres ember neve a XXI. századból

Annak érdekében, hogy az adatelemző esszém szükséges mértékben emberi legyen, a VASCON-chip átmenetileg leáll. A kreatív munkafolyamat során fontos, hogy elmém ne legyen gépi befolyás alatt. Imádom ezt a munkát, ilyenkor nyolc teljes órára feltisztulhat a tudatom, egy picit önmagam lehetek.

A monitoron a következő felirat jelenik meg: „Figyelem! A VASCON-chip a munkafolyamatok idejére leáll! Ennek következményenként közepesen erős migrénes rohamok várhatóak. VASCON-chip leállása: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Most.”

S szinte azonnal rám tör az iszonyatos fejfájás, ami ilyenkor szokott. Mintha éles fémkést forgatnának meg a koponyámban, felhasítva vele az agyvelőmet. Hol az egyik irányból, hol a másikkól. Hunyorogni kezdek, a fény elviselhetetlenül zavar. Ezt érzékelve a rendszer elsötétíti munkaállomásomat. Minden fájdalom ellenére egy picit mégis önmagam vagyok, és nincs az a szörnyű fejfájás, ami ezt elvehetné tőlem.

Ahogy kinyitom a szemem, látom, hogy a monitoron megjelenik egy szövegszerkesztő felület és egy óra, ami jelzi

a munka befejezéséig hátralévő időt. Ez jelen esetben nyolc óra. Az elvárt terjedelem tizenöt oldal.

Nem is olyan sok munka, ráadásul nincsenek szigorú megkötések, a gépek csak arra kíváncsiak, hogyha egy személy átmenetileg leválik a számítógépes rendszerről, akkor mit gondol bizonyos kérdésekről. Egy afféle külső szubjektív véleményt keresnek, amelyet alapul vehetnek a rendszer egy-egy fejlesztési pontján.

A szavak csak úgy ömlenek belőlem, könnyedén megvan a napi kvóta. Miközben dolgozom az esszén, a szemem előtt megképződik, ahogy a XXI. századbeli őseink folyamatosan egymást szölongatják a nevükön, amikor megpillantják egymást az utcán. Egy olyan világ, ahol a tudat szabad, és mindenki tudja, hogy ki kicsoda és mi a neve. Azok lehettek a szép idők.

De az idő viszont kegyetlen is lehet. A munkaidőm hamarosan lejár. Amikor a visszaszámláló óra végéhez ér, a szövegszerkesztő is hirtelen bezár. A VASCON-chip, majd *személyi boot* folyamata is újraindul.

Ismét megszólal a rádió, hogy a *személyi boot* ideje alatt ne unatkozzak: „Kedves Hallgatóink! Remélem mindenkinek nagyon jól telt ez a derűs, napfényes munkanap. Sok-sok társadalmilag hasznos munkával, amit a Nagy Szerver elemezhet. S most jöjjenek a legnagyobb slágerek, megköszönve az önök hasznos munkáját, az önök ízléséhez igazítva, a Muzsika 5.2 adatelemző szoftver közreműködésével.”

A rádió egészen a *személyi boot* végéig szól, majd az újrainduló VASCON-chip első lépésként egy gyors biológiai ellenőrzést végez rajtam. Miután ezzel elkészült, lefuttatja a WC szubrutint. A VASCON-chip ezt követően az okosiroda hálózatán keresztül szinkronizálva ellenőrzi, hogy elvégeztem-e a mai napra elvárt munkát. Miután ezzel végez, hazaküld.

Hazaérkezésemkor a fejem tele van a még a nevekkel kapcsolatos gondolatokkal, valamint az azt fékező

VASCON-algoritmusokkal. Némileg ettől meg is szédülök. Minél inkább eltérnek gondolataim a Központi Szerver által meghatározottól, a bőröm alá épített chip annál erősebb belső ingerekkel tart engem a mai napra kijelölt *to do* lista keretei közt.

A VASCON-chip lefuttatja a tükörbe nézés szubrutint, hogy megigazítsam a ruháimat és valamint az út során összekócolódott hajamat. Ehelyett most csak nézem magamat a tükörben, és nem egy szubrutinok által irányított gépezetet látok, hanem egy nőt, aki visszanéz rám. Vörös göndör haja van, szemei barnák, arca beesett és sápadt, mint egy holttest.

Ahogy figyelem magamat, akkor veszem észre, hogy a tükörön az orrom magasságától jobbra van valami zöldes-sárga folt, talán penész. Ez a folt megtöri az összképet, ahogy nézem az arcom, idegesítően zavar. Furcsa, hogy a rendszer nem vette korábban észre és nem tisztította meg. De az még furcsább, hogy eddig én sem láttam ezt a szennyeződést, pedig kitudja, hogy mióta lehet ott.

Lassan lejár a VASCON-chip által a tükörbe nézés szubrutinra szánt időkeret, és új szubrutin indításra ad ki utasítást: ülj le a fotelbe! Nem veszem tudomásul a chip utasítását, egyre inkább csak az jár a fejemben, hogyan lehetséges, hogy nem vettem észre ezt a foltot. Elkezdem körmeimmel a tükröt kapargatni. Nem könnyű, mert a VASCON-chip gondoskodik a megfelelő manikürről, de egy idő után le tudom szedni. A chip újra megpróbálkozik az ülj le a fotelbe szubrutinnal, de hiába.

Ahogy lekaparom a szennyeződést a tükrőről, az arcomat már teljes valójában látom. A VASCON-chip közben bénító ingerekkel próbál visszaterelni *to do* által előírt következő feladathoz.

Felemelem a kezemet a vállam magasságig, és a bénító ingertől remegve a tükörben magamra mutatok.

– A... aa... nevem... Éva... a nevem Éva – recegve mondom, ellenkezve a chip parancsainak. – Ne... kem va... an ne... vem... Nekem van nevem.

Ekkor történik valami, s hirtelen a VASCON-chip nem küldi a további bénító ingereket. A korábbiak hatása még kitart, de nincsenek újak. Egy gépies hang szólal meg bőröm alól:

– VASCON KRITIKUS HIBA. CSÖKKENTETT ÜZEMMÓD INDÍTÁSA. VASCON GONDOLATIRÁNYÍTÁS LEKAPCSOL. VASCON AUDIOIRÁNYÍTÁS BEKACSOL. FIGYELEM! A SZERVER KÖZPONTI UTASÍTÁSÁIG NE MOZDULJON!

Nem is akarok mozdulni függetlenül attól, hogy mit mond a chip. Csak magamat, csak Évát akarom látni.

– KÉREM VÁRJON! A SZERVERKÖZPONTI SZINKRONIZÁLÁS FOLYAMATABAN VAN. TOVÁBBI UTASÍTÁSIG NE MOZDULJON!

Mintha nem is hallanám, mit mond.

– Éva, a nevem Éva – mondom ezúttal már hangosan, mosolyogva, ahogy XXI. századi őseink tették.

– SZERVERKÖZPONTI UTASÍTÁS ÉRKEZETT: LÉPJEN HÁTRA, MAJD FORDULJON JOBBRA, HALADJON EGYENESEN TÍZ LÉPÉST! A CÉLOBJEKTUM A FOTEL. ÜLJÖN A FOTELBE!

– Kösz, inkább nem – válaszolom a VASCON-chipnek, amely többször is elismétli a parancsot. Legyintek az utasításokra, a VASCON-chip csökkentett üzemmódban úgysem tud fájdalmas idegi ingerületeket létrehozni.

– KÉREM VÁRJON! A SZERVERKÖZPONTI SZINKRONIZÁLÁS FOLYAMATABAN. UTASÍTÁSIG NE MOZDULJON! SZERVERKOMMUNIKÁCIÓ FOLYAMATBAN. VASCON VÁLASZRA VÁR. SZERVERVÁLASZ ÉRKEZIK. AZ ADATFELDOLGOZÁSÁIG KÉREM NE MOZDULJON!

Erre már elnevetem magamat.

– Mi van VASCON, csak ennyit tudsz? A nevem Éva és ennyi. Ehhez mit szólsz?

– SZERVERVÁLASZ FELDOLGOZVA: LAZÍTÁS PROTOKOLL TÖRÖLVE. ÚJ PROTOKOLL ÍRÁSA FOLYAMATBAN.

– Mondjad csak, mondjad csak. Az én XXI. századbeli boldogságomat nem veheti el senki. Nekem van nevem.

– PROTOKOLL ELKÉSZÜLT. A PROTOKOL NEVE: ÖRÖK ÁLOM. FIGYELEM, HELYEZKEDJEN EL KÉNYELMESEN A PROTOKOL INDÍTÁSÁHOZ!

– Nonono. Azt már nem. Felejtsd el, te rohadék – préselem ki a szavakat, miközben pontosan tudom, mit jelent az örök álom protokoll.

– FIGYELEM, HELYEZKEDJEN EL KÉNYELMESEN A PROTOKOL INDÍTÁSÁHOZ! UTOLSÓ FIGYELMEZTETÉS. AZ ÖN OKOSOTTHONÁBA ALTATÓGÁZT FECSKENDEZÜNK.

Az altatógáz hatására szinte azonnal összeesem, de még nem alszom el. Hallom, ahogy a bőröm alól az a rohadt VASCON-chip tovább dumál.

– ÚJ SZUBRUTIN LÉTREHOZVA: LIKVIDÁLÁS. SZUBRUTIN INDÍTÁSA FOLYAMATBAN.

A nevem Éva, ezt senki nem veheti el tőlem. Most meghalok, de úgy éltem, ahogy már közel száz éve senki. Néhány percig ember lehettem a gépek világában.

Radnóti Katalin

A magyar űrhajó története

Hétfőn hajnalban végre elindult a Szaturnusz egyik holdja felé a Titán, a magyar-indiai fejlesztésű űrhajó. A kilövésénél szinte csak a mérnökök voltak jelen, mivel Dél-Amerikából, az Európai Unió kilövőállomásáról indult a jármű. Ugyan India déli része is közel fekszik az egyenlítőhöz és van ott is kilövőállomásuk, a Szuezi-csatorna átépítése miatt mégis egyszerűbbnek tűnt az Atlanti-óceánon át történő szállítás. A lakosság a TV-n keresztül követte az eseményt, illetve a közösségi tereken felállított hatalmas 3D kivetítőkön, melyek azt az élményt keltették, mintha valóban ott lettek volna a kilövés helyszínén. Nem ez volt az első alkalom, hogy magyarok járjanak a Naprendszer más égitestein. 2135-ben a Holdon és 2143-ban a Marson is járt már magyar űrhajós, igaz, mindkét esetben nemzetközi csapat részeként. A fellőtt, alapvetően magyar tervezésű és itthon elkészített űrhajó legénysége hat magyar és három indiai férfiból és nőből állt. Az űrhajó neve TITÁN.HI utalva mindkét országra.

Az űrmissziónak több fontos feladata volt. Az űrhajó műszereinek elektromos energiával való ellátását egy mini sóolvadékos atomerőmű biztosította, melyet az indiai Indothor konzorcium fejlesztett ki. Az erőmű energiatermelését biztosító reaktor működtetéséhez az űrhajónak keringeni kell, csak így lehet gázzal kibuborékoltatni a maghasadás során keletkező hasadási termékeket. Ez a módszer azért hasznos, mert a hasadási melléktermékek nem halmozódnak fel a hosszú út alatt. Azonban ennek van egy olyan előnye is, hogy az űrhajósoknak nem kell a súlytalanság állapotában lebegni akkor sem, amikor állandó haladási sebességgel megy az űrhajó, ugyanis gravitációs erő alakul ki a centripetális gyorsulás következtében. Nem kell annyi tornagyakorlatot

végezni, mintha teljes súlytalanságban lennének. A rendszer tesztelése azért fontos, hogy azt a majdani hosszabb űrutazások esetén is megbízhatóan funkcionáljon.

A másik feladat is az atomenergetikához kapcsolódik, mégpedig lítium keresése a Holdon. Ennek a hazánkban is telepítendő és a jövő fontos energiaelőállítási lehetőségét jelentő fúziós atomerőműben van jelentősége. Amikor egyszerűen akarják nekünk bemutatni a fúziós erőművet, akkor mindig csak azt szokás hangoztatni, hogy annak üzemanyaga itt van körülöttünk. A fő reakció a két nehezebb hidrogén izotópjának, deutériumnak és tríciumnak egyesülése során létrejövő neutronokban áll. A deutérium valóban megtalálható a vízben, azonban a trícium nem, azt elő kell állítani. Ehhez van szükség a lítiumra, mely nem tekinthető túl gyakori elemnek. Sőt, kifejezetten ritka és más célokra is használnunk kell.

Az űrhajó antianyag meghajtással érte el az utazósebességét, majd a haladás mértéke a fénysebesség 0,1%-a volt, mely új rekordot állított. Az antianyagot a magyar CERN kutatók kapták ajándékba eredményes és jó munkájukért. Végre sikerült megoldani az antianyag tárolását egy, a belsejében erős mágneses mezőt létrehozó dobozban. A mező szerkezetének kialakításában vettek részt hazánk kutatói.

Az űrhajó utazási sebességének eléréséről a Magyar Űrügynökség honlapján közzétettek egy egyszerűsített számítást is a lakosság tájékoztatása céljából.

A Szaturnusz, melynek Titán nevű holdjára tart az űrhajó, tízszer olyan messze van a Naptól, mint a Föld. A Föld közel 150 millió km átlagos távolságra van a Naptól, míg a Szaturnusz megközelítőleg 1500 millió kilométerre. A Földre nyolc perc alatt ér el a Nap fénye, a Szaturnuszt nyolcvan perc alatt éri el. A különbség több mint egy óra. A két bolygó legközelebbi állása lett kiválasztva az utazásra. Tehát ha fénysebességgel tudnánk haladni, akkor kicsit több, mint egy óra lenne az út oda. De csak 0,1%-fénysebességgel megyünk.

Az út elején a második kozmikus sebességgel kell a Földről kijuttatni az űrhajót, ami 11,19 km/s. Az ehhez szükséges tolóerőt is az antianyagnak kell biztosítania. Ezt közel tíz perc alatt tudja elérni az űrhajó az ilyenkor szokásos 2g gyorsulással. Ez kétszerese a Föld felszínén mérhető gyorsulásnak, amit g-vel szokás jelölni, értéke közel 10 m/s².

Majd el kell kezdeni a fénysebesség 0,1%-ára való felgyorsítást, melyet éppen a földi gyorsulással valószínűsít meg, vagyis ebben a szakaszban g lesz az űrhajó gyorsulása. Az űrhajósok ekkor úgy fogják érezni magukat, mintha a Földön lennének.

Számítsuk ki, hogy mennyi ideig kell gyorsítani az űrhajót, hogy elérje a fénysebesség 0,1%-át és ez alatt mekkora utat tesz meg! Az elérni kívánt sebesség osztva a gyorsulással adja meg a gyorsítás idejét, ami közel 3,5 nap. Az ezalatt megtett úthoz úgy közelíthetjük, mintha az elért végsebesség felével ment volna végig az űrhajó (egyszerű becslésünkkel nullának vesszük a gyorsítás kezdeti sebességét, mivel a második kozmikus sebesség jóval kisebb, mint az elérni kívánt sebesség). A megtett út 450 millió km.

Ezt a távolságot kétszer kell venni, ugyanis mielőtt megérkezik az űrhajó, le kell lassítani, tehát a gyorsulási és a lassítási szakaszban egyaránt 450 millió kilométert halad előre az űrhajó, ami összesen 900 millió km.

A Titánra való tényleges leszállásnál persze további fékezésre van szükség. Mivel a Titánnak szerencsére van légköre, ezért használható az ejtőernyős megoldás.

Tehát a gyorsítás és a lassítás együttes ideje 7 nap.

A fénysebesség 0,1%-ával $1500 - 900 = 600$ millió km-t kell megtenni. Ennek ideje pedig egyszerűen a távolságot osztva a sebességgel 2,3 napnak adódik, vagyis közel 2,5 napot vehetünk.

A pályára állítások miatt az egész oda út utazási idejét tíz napnak vehetjük.

A visszaútra is közel ennyit lehet számítani. A felszállás némileg egyszerűbb, mivel a Titán alacsonyabb tömege miatt kisebb ott a második kozmikus sebesség, azonban a Szaturnusz bolygó jelenlétét is figyelembe kell venni, hogy mikor is kezdjék meg a felszállást.

Tehát az utazással töltött idő összesen húsz nap. Az ott tartózkodásra tíz napot szántak, tehát a teljes misszió *egy hónapig* tart.

A hazai sajtó több írásában is megemlékezett arról, miként is jutottunk ebbe a szerencsés helyzetbe, hogy űrmissziónk lehet. Előzménynek a 2072-es technológiai lázadást említik, mely az évtizedekkel korábbi rossz oktatáspolitikának volt a következménye. Vészes mértékben lecsökkentették a természettudományos órák arányát a közoktatásban, ezért már annyira kevés műszaki-természettudományos szakember volt hazánkban, hogy már a behozott technológiákat sem voltak képesek üzemeltetni. Ebből adódóan leállt az internet, a közlekedési zavarok általánossá váltak, üzemek működése került veszélybe, mely tüntetéssorozatot eredményezett. A válságból való kilábalásban India volt hazánk segítségére, ahol nagyon magas szintű matematikai és természettudományos oktatást hoztak létre. Felismerték, hogy a rendkívül népes ország 22. századi normál működése csak így valósítható meg. Például már a kicsiny gyerekeket is ténylegesen természettudományos ismereteket közvetítő játékok tömkelegével látják el, ilyeneket reklámoznak, természettudományos iskolai osztályokat működtetnek, a tanárokat és a mérnököket, kutatókat kiemelt fizetésben részesítik.

Több írás röviden áttekinti a modern tudomány kialakulásának és terjedésének útvonalát, mely az ókori görögöknél kezdődött, amit földközi-tengeri kultúrának is lehet nevezni. A görög kultúrát megörökölte a Római Birodalom. Az ókori kultúra megőrzésében és továbbfejlesztésében nagy szerepe

volt az iszlám aranykornak, majd ismét Európába került, de lassan áterjedt az Atlanti-óceán mellé, mivel Amerika felfedezését követően az atlanti államok tudtak többet áldozni a tudományra. Az Atlanti-óceán keleti partjáról a nyugati partra került a hangsúly, majd a Csendes-óceán menti államokra és napjainkban a tudomány fő fellegvára az Indiai-óceánra helyeződött át, melynek vezető hatalma India.

Hogyan került hazánk India látókörébe?

Talán épp a 2072-es technológiai krach miatt nyújtott indiai segítség alapozta meg. A közös munka során kialakultak a kulturális és egyéb kapcsolatok is. Közös indiai-magyar képzéseket dolgoztak ki elsősorban a természettudományok területén. Sokan juthattak el részképzésekre Indiába, mely komoly motivációt jelentett számukra ahhoz, hogy minél jobb eredményeket érjenek el a matematika és a természettudományok tanulmányozása területén, hiszen ez volt a kiutazás feltétele. Sokan kiváló mérnökként, kutatóként tértek vissza a hazánkba. Ezt követően gyorsult fel az új ökoházak lakásprogram is, melynek következtében új önfenntartó lakóházak épültek. A régi budapesti 8. kerület teljesen átalakult. 8-10 emeletes új, minden kényelemmel felszerelt házak épültek, a tetőkön kertekkel, játszóterekkel.

A legénység tagjai között szerepel a 8. kerületben élő fiatal mérnök házaspár, Maya és Paya, akikkel a Magyar Űrügynökség újságírója készített interjút, mely honlapjukon olvasható:

– Úgy tudjuk, hogy a kezdetektől részt vettetek az űrhajó tervezésében. Milyen feladataitok voltak?

– Elsősorban az űrhajó belső berendezéseinek kialakításában dolgoztunk. A tervezői munka évekig tartott. Át kellett gondolniuk, hogy milyen kényelmi berendezések legyenek? A tervezők nemcsak erre az útra kívánták felkészíteni az űrhajót, hanem egy ténylegesen hosszabb, akár csillagközi

utazás tervezéséhez is hozzá akartak járulni a belső tér kialakításával.

– Beszélnétek arról, hogy miért döntöttetek a mérnöki pálya mellett? Milyen tényezők befolyásolták elhatározásotokat?

– Nagyon tetszettek a minket körülvevő műszaki berendezések, a közlekedés, az okosház, a kommunikációs lehetőségek. Ténylegesen felmértük, hogy ezek nélkül már elképzelhetetlen lenne az életünk. De ezeket ugye működtetni, karbantartani, sőt folyamatosan fejleszteni kell, ahogyan arra a 2072-es események is rámutattak. Ezért ebben a szektorban folyamatosan lesz munkalehetőség is. Tetszett az is, ahogy India mellénk állt, folyamatosan írta ki a pályázatok az iskolák számára, és a szüleink folyamatosan bíztattak, hogy igen, próbálkozzunk ezek elnyerésében. Az érdeklődés végig megvolt bennünk. Bár érdeklődtünk a művészetek, a tánc és a zene iránt is. Az egyetem után azóta is mindketten, közösen járunk szabadidőnkben hagyományörző csoportokba, de végül hivatásként a mérnöki pálya mellett döntöttünk. Ebben szerepe volt a sokféle lehetőségnek.

– Emlegettétek az iskola hatását. Miben állt ez? Melyek voltak a kedvenc tantárgyaitok és miért?

– A 21. század elején bevezették az iskolában a diákok számára kötelező mindennapos testnevelést. A 22. században szerencsére eljutottunk odáig, hogy minden nap legyen valamilyen science óra, fizika, kémia vagy biológia óra is a hozzá kapcsolódó matematikával együtt. Ez utóbbit azért tartom fontosnak, mivel a természettudományok nyelve a matematika, ezért fontos, hogy ez az eszköztudás is teljes mértékben rendelkezésre álljon. Hiszen, különösen a fizika esetében, már a természet leírásához használt fogalmainkat sem lehet másképp megfogalmazni, nemhogy a törvényeket megfogalmazni. Gondoljanak csak azokra az egyszerű becslésekre, ahogy bemutatták az űrhajó útját jellemző egyes részeket az Ügynökség honlapján. De ténylegesen már

gyerekkorukban is játszottunk a legkülönbébb fejlesztő játékokkal, melyekkel elárasztották a játékboltokat. A számítógépes játékok mellett imádtuk az építészeti szimulációkat és technológiai játékokat is. Az iskolában pedig nagyon sok alkalmunk nyílt kísérleteket végezni, társaiknak bemutatókkal egybekötött kiselőadásokat tartani. Az ezekre való felkészülés is mindig élmény volt – válaszolta Paya.

– Mindketten több tanulmányi versenyen indultunk – vette át a szót Maya – mind egyénileg, mind pedig csapatban. Az ezekre való felkészülésre sok délutánunk ment el. Ezekben tanáraink nagy segítségünkre voltak. Az iskola és az önkormányzat is fontosnak tartotta ezeket. Sokat jártunk kirándulni, érdekes utazásokon vettünk részt. De sok esetben merültünk el a nagy méretű 3D-szimulációkban is, hiszen rájöttünk, hogy azokból nem egy esetben sokkal több érdekesség is kiolvasható, sőt a helyszínen nem is biztos, hogy olyan jól látszik a dolog. Például amikor felülről, 50-100 méter magasságból lehet tanulmányozni mondjuk a piramisokat és azok környezetét. Egyetemi tanulmányaink egy részét Indiában végeztük részképzésen. Ott ismerkedtünk meg, a diploma megszerzését követően pedig összeházasodtunk. Maya vegyészmérnök lett, én gépészmérnök. Utána a PhD képzés keretében már elkezdtünk űrhajók tervezésével foglalkozni.

Maya kiemelte, hogy neki nagyon tetszett a középiskolai történelemoktatás, mivel az elsősorban a műszaki találmányok jelentőségét hangsúlyozta ki az éppen vizsgált korszakokban, nem pedig például a különböző csaták évszámait. Imádta az egyiptomi, a görög és a római építészetet, az egyes korokat jellemző fejlődést, ahogy az iszlám átmentette és továbbfejlesztette az ókori kultúrát, míg végül eljött az elektromosság kora, ami óriási fejlődést hozott az emberiség életébe. Az órákon varázslatosak voltak a 3D-megjelenítések. Mintha ténylegesen az adott helyszínen álltak volna.

Az egyes korokra jellemző fontos természettudományos kísérleteket is elvégezték, mely a történelemtanításnak is része volt. Tehát arról kaptak képet, hogy miként is befolyásolta az emberiség történetét a technika fejlődése és ez miként hatott a társadalmi fejlődésre.

Az interjú végén Maya töredelmesen bevallotta, hogy már gyereket is szeretnének.

Az űrhajón volt is lehetőség a gyerek „előállításának”, hála a kényelmes belső elrendezésnek és a számukra biztosított külön hálósobának. Ez ugyanis titkos feladatuk is volt, már-mint a próbálkozás. Tehát várhatjuk az első magyar űrbébit. Fiú vagy lány? Lehet nevet javasolni!

A misszió eredményeiről röviden még annyit, hogy a sóolvadékos reaktor kiválóan működött az állandó sebességű szakaszon is, tehát az űrhajó forgatása elegendő gyorsulást tudott biztosítani. A lítium sajnos a Titánon sem gyakoribb elem, mint a Földön. Ellenben a hold metán légköre és szénhidrogén tavai, folyói, tengerei lehetőséget nyújtanak a további kutatásokhoz.

Révész Márton

2111

Eljött az idő. A félhomályban halványan fluoreszkáló képernyőn megérintem a rögzítő ikonját, és a beépített mikrofonhoz hajolok. Ahogy beszélni kezdek, hangom monoton, gépszerű.

Egyébként szeretek beszélni, a beszéd megnyugtató, segít múlatni a drága időt, ami most már korlátlanul a rendelkezésemre áll... Remélem, fogja ezt a felvételt még hallgatni valaki.

„Ma 2111. május 16-át írunk. Szergej Szemjonovnak hívnak és úgy érzem, legjobban az emberek hiányoznak. Igen, az emberek.

Valgorodból beszélek, ebből az új, modern nagyvárosból. Az idő remek, a nap melegen, barátságosan süt, a fákon madarak csicseregnek, minden olyan idilli, békés. Mégis pocsék a kedvem. Jó lenne valakivel megosztani a gondolataimat.

Hosszú évek kutatása után még mindig úgy tűnik, én vagyok az egyetlen túlélője annak a szörnyű katasztrófának, ami lesöpörte az emberiséget a Föld színéről.”

Rövid szünetet tartok. Fészkelődök acél merevítésű széken, ami nyöszörög a súlyom alatt. Keresem a szavakat, miközben a várost bámulom, és vastag ujjaimmal dobolok a vezérlőpanelen. Végül folytatom.

„Sok részlet még ma sem teljesen világos előttem, bár a hosszú és magányos évek alatt sok mindent sikerült kiderítenem.

A katasztrófa előtt már súlyos beteg voltam, a végső stádiumban jártam. Az orvosaim alig pár hetet jósoltak. A ráknak ez az agresszív fajtája nem viccel. Áttét volt a tüdőmben, májamban, és jöttek a borzalmas fájdalmak. Morfium nélkül ki sem bírtam volna. A drog segített, viszont összemoszt a valóságot a képzelettel. Ezért eshettek ki dolgok, ezért nem

követtem aprólékosan a nagyvilág eseményeit, nekem már tényleg nem számított.

Azért fél füllel hallottam – hírekből, innen-onnan –, hogy a háború jobban elhúzódott, mint várták és eléggé kiszélesedett. Hogy aztán a végén ki szabadította az emberiségre a vírust, már nem tudom.

A tökéletes vírusfegyver – bocsánat, nevetnem kell – alig negyvennyolc óra leforgása alatt kipusztította a Homo sapienst és az emberszabású majmokat. Valami szokás szerint félrement. Így van ez. Mindenki meghalt, nem voltak győztesek, se túlélők – csak kollektív vesztesek.

A vírus a bevetést követő néhány órán belül mutálódott, és onnantól kezdve nem használt a védőoltás, nem használt semmi, nem volt menekvés. Túl gyorsan történt minden, hogy védekezésül bármit is kitaláljanak. A vírus szétterült a légkörben, eljutott mindenhová és kíméletlenül megölt mindenkit.

A technika működőképes maradt. Most is az. A mesterséges intelligenciával felvértezett gépek kitűnően végzik a dolgukat.

Sok részletet az internetről tudtam meg. A drónok és műholdak kamerái végig, folyamatosan szolgáltatják az adatokat, és a nagy teljesítményű számítógépek mindent rögzítettek. Légzésbénulás, szívrogás. Borzalmas volt visszanézni, ahogy meghaltak. Az a rengeteg ártatlan áldozat...

A vírusfegyver bevetése után pár nappal a laborban tértem magamhoz műszerekkel és kábelekkel körbevéve. S ahogy lekászálódtam az ágyról iszonyatos látvány fogadott. Körülöttem a padlón fehér köpenyes férfiak és nők már osztlásnak indult tetemei feküdtek. Látszott, hogy hirtelen érte őket a halál. Nem volt külsérelmi nyom.

Az egyikükre jól emlékeztem, ő volt a kísérlet vezetője, a nemzetközileg is híres kutató, Andrej Sakharov professzor.

Az ébredés első percei meglehetősen furcsák voltak. Mindent meg kellett szokni, a mozgást, az irányítást, minden

annyira új volt, de a fájdalmaim elmúltak. Erősnek éreztem magam, tele energiával.

A labor számítógépe az elején sokat segített. Rendelkezésemre bocsátotta a túléléshez szükséges információkat, a kutatási eredményeket, és lefuttatta rajtam a funkcionális teszteket. Minden klappolt, a kísérlet tökéletes sikerrel zárult.

Új életem első napja azzal telt, hogy a robotokkal összeszedtük és egy rögtönzött temetési szertartás keretében elégettük a labor dolgozóinak holttesteit.

Egyébként rengeteg halott volt. Szanaszét hevertek a város utcáin, terein, a házakban és a lakásokban, az autókban és a közlekedési eszközökön, néha nagyobb kupacokban, ahol éppen utolérte őket a halál. A város telis-tele volt osztló emberi maradványokkal. A takarítóegységek hónapokig tisztogatták a várost. A levegőben állandóan érezni lehetett az égő emberi hús bűzét.

Aztán egy nap ennek is vége lett. Mindannyian hamuvá égtek vagy a vadállatok ették meg őket. Nem maradt senki, senki csak én.

Végül is ment minden tovább az emberek nélkül. Ki hitte volna? A gépek, amik napenergiával vagy az új fúziós meghajtással működtek, tették a dolgukat. Képesek voltak tanulni, fejlődni, hiszen önjavító, önfejlesztő modulokkal rendelkeztek. Egy élő, egységes, gépi organizmust alkottak, ami a végén már önmagát tökéletesítette. A gépek evolúciója nélkülünk is folytatódott.

A pusztulásnak nem voltak árulkodó jelei. Nem voltak gombafelhők, radioaktív szennyezettség, nukleáris tél vagy a földdel egyenlővé tett nagyvárosok. Ami a lokális harcokban elpusztult, azt a gépek már réges-rég helyreállították.

Megmaradt minden, kivéve minket. Eltűntünk örökre. Az emberiség csendben, diszkréten kiradírozta magát az Élet Könyvéből.

Kipusztulásunk legnagyobb nyertesei az állatok és növények lettek, amik elképesztő tempóban kezdtek újra szaporodni és sokasodni. Úgy tűnik, a Föld újra egy gyönyörű, lélegzetelállító paradicsom lesz, de már nélkülünk. Egyedül én maradtam; talán, hogy lejegyezzem a gondolataimat és levonjam a konklúziót.

Emlékszem, egy izgalmas, úttörő kísérlethez kerestek önkénteseket. „Örök Élet Projekt” – azt hiszem, így nevezték, ilyen fellengzősen. Az állatkísérletek rendkívül biztatóak voltak, és eljött az idő, hogy kipróbálják a technikát az embereken is. Éppen kapóra jöttem. Minden szempontból megfelelttem. Naná, hogy beleegyeztem és aláírtam a szerződést, hiszen a napjaim meg voltak számlálva. Mi vesztenivalóm volt? Nem akartam meghalni! A fuldokló is belekapaszkodik az utolsó szalmaszálba. Egyébként nem gondoltam, hogy sikerülni fog – szerintem ők sem –, de akkor már minden mindegy volt.

Viszont, ha akkor tudom, hogy csak egyedül én maradok... Brrr... Kiráz tőle a hideg. Végtelen élet és végtelen magány. Az MI lehet bármennyire fejlett, soha nem fogja pótolni az embereket. Tapasztalatból mondom.

Gyakran sétálok Valgorod elhagyatott utcáin, amelyeket a takarítórobotok tökéletesen tisztán, rendben tartanak, de ahová nem ér el mechanikus karjuk, ott a természet már elkezdte visszavenni azt, ami az övé.

Kövér rókák és medvék grasszálnak a főtereken. Csillogó szemmel, csodálkozva néznek. Egyáltalán nem félnek, nem találkoztak még emberrel. Beszoktak a városokba.

Leállt a mezőgazdaság és nagyrészt az ipari termelés is, hisz okafogyottá vált. Rengeteg dolgot nem kellett már gyártani. Nem volt kinek, minek. Nem volt szükség élelemre, ruhákra, fogkrémre, illatosított füstölőkre vagy akár cipőpasztára. A gépeknek egyedül elektromos energiára és nyersanyagokra volt szükségük, hogy a gyáraikban új robotokat tudjanak

készíteni, vagy cserélni tudják az eltört, elhasználódott alkatrészeket. A világ jelenlegi állása szerint...”

Vészjelzés! Karomra pillantok, ahol az energiaszint-kijelző vörösen villog. A töltöttség 15% alá csökkent.

„Remek! Pedig annyira szerettem volna még pár dolgot elmondani.”

A rendszer felajánlja, hogy takarékos üzemmódba helyez. Megállítom a felvételt. „Jó, majd később folytatom. Eljött az ideje, hogy „harapjak” valamit. Harapjak...” Magamban ízlelgetem a szót. Furcsán hangzanak ezek a régi beidegződések, szófordulatok, amelyek nehezen kopnak ki.

Elindulok a töltőállomás felé. Speciális ötvözetből készült lábaim alatt ritmikusan döng, visszhangzik a padló, kísértetiesen hat ebben a nagy némaságban.

Séta közben szórakozottan bámulok kifelé a labor kvarcüveg ablakain, és lenyűgöz, ahogy a lenyugvó nap mélyarany árnyékokat skiccel az elhagyatott felhőkarcolók falaira.

„Szép új világ! Kár, hogy az emberiség már nem érhettemeg.”

S. Varga Zoltán
Száz évvel később

A férfi kilépett az üveg-acél irodaházból, és a hófehér betonjárda széléig gyalogolt, ahol a pázsit kezdődött. Letette a betonra az aktatáskáját, amely azonnal semmivé foszlott. A férfi kiegyenesedett, meglazította nyakkendőjét, és felnézett a kék égboltra. Az égbolt legtetején hullámok fodrozódtak, mintha alulról néznénk fel egy óceán mélyéből: a hullámok a Nap fényét is meg-megtörték. Oldalt, a kéklő messzeségben gigantikus bálnák úsztak lustán, lassú mozdulatokkal lejjebb merülve, majd ismét felemelkedve a levegőben. Mély énekük is hallatszott, a távolság miatt jelentősen elhalkulva. Hívogató hűs szellő birizgálta a férfi haját.

„Fehérfejű rétisas”, gondolta a férfi, mire megjelent előtte az ár (10 Vcoin), alatta egy piros és egy zöld gombbal. Megnyomta a zöldet, mire összeesett, de karmos lábaival megtartotta magát a betonon. Elrugaszkodott, és erős szárnyacsapásokkal a levegőbe emelkedett. Elsuhant alatta a zöld pázsit. Feljebb tornászta magát a levegőben, és az autópálya fölé kanyarodott, amely kivezetett a belvárosból. Mellette más madarak repültek el, de hatalmas, bórszárnyas őshüllőket is látott, sőt szembejött néhány Superman is lobogó, vörös paláttal, kurjongatva. Odalent, az autópályán színes autocsodák gurultak, és dudálva kerülgették az épületnyi robotokat és birodalmi lépegetőket, amelyek mind egy irányba haladtak a ferdén tűző arany napsütésben. Délután volt, mindenki hazafelé igyekezett.

Az út szétágazott több kertvárosi lakónegyed irányába, de a sas tovább repült egyenesen. Láta is a lebegő pontokat maga előtt a messzeségben. Tíz perc még, és hazaér. Igaz is, nem kellene üres kézzel érkeznie. „Egy csokor vörös rózsza”, gondolta, mire szeme előtt megjelent néhány virágcsokor

képe. Találomra kiválasztotta az egyiket, és rányomott a zöld gombra, amikor megjelent az ár. A csokor oda került, ahová az aktatáska is, a hordozható virtuális rak-tárba, amelynek bérlete csupán 10 vCoinba került hetente. A sas repült, néha kitárt szárnnyal siklott a levegőben, hogy pihenjen egy kicsit, s közben élvezte a szárnytollai között átsüvítő szelet. Előtte megnőttek a pöttyök a levegőben, és hófehér, lebegő diszkoszokká változtak. Ablakok sorai csillogtak az alsó és felső felületükön. A sas becélozta a C lakónegyedét.

Leszállt a fémhídra, amely körbefutott a diszkosz peremén, és ismét emberré változott. Kinyitotta az épületbe vezető ajtót, és belépett a csöndbe. Kezében a csokor rózsával végig-trappolt a szőnyeggel borított folyosón a megfelelő ajtóig. Megállt előtte, és kopogott. Várt türelmesen. Mindig így jött haza, hogy ha esetleg van valaki a feleségénél, akkor legyen ideje eltűnni az ablakon keresztül. Nem beszéltek erről, nem kérdezték egymást, de mindenki így élt: hiszen túl rövid az élet, és túl sok a vonzó ember a világban.

Kattant a zár, és egy szürke-fekete cirmos macskanő nyitott ajtót kunkorodó farokkal.

– Kedvesem! – kiáltotta, és a férfi nyakába vetette magát.

– Helló cicusom – köszönt a férfi, és a nő bundás nyakába csókolt. – Hoztam neked némi gazat.

– Micsoda úriember valaki. – A macskanő átvette tőle a csokrot, és beleszagolt. – Nagyon szép, köszönöm. Keresek neki egy vázát. Na de hogy tetszem? – kérdezte, és hátrébb lépve megmutatta magát. – Ennek nagyobbak a fülei, így elvileg cukibb, a kommentek szerint.

– Nagyon cuki vagy – egyezett bele a férfi. – Mit eszünk?

– Nem tudom, mire vágysz? – kérdezte a nő. Egy komód-hoz lépett, amely a fal mellett állt. A komódon vízzel teli üvegváza jelent meg, és a nő belehelyezte a csokor rózsát.

– Valami pizza jól esne; mondjuk sonkás-gombás.

– Jó, a pizza jó ötlet, de nem kell szerénykedned, kedvesem, ehetsz kaviáros-homáros pizzát is, nem gond.

– Köszí drágám, de tökéletesen megfelel a sonkás-gombás.

– Jó, akkor én is azt eszem. Hozzá vörösbor?

– Jöhet.

Átsétáltak az étkezőbe, amely a diszkosz felszínére nyílt, az ablakon keresztül a belváros felhőkarcolóit látták. A látvány lassan elmozdult oldalirányba, ahogy a lakótömb forgott a levegőben. A férfi testéről eltűnt az öltöny, és egy póló-rövidnadrág kombó vette át a helyét. Leültek az asztalhoz, amelyen két gőzölgő pizza jelent meg fenséges illattal.

– Jó étvágyat, kedvesem – dorombolta a nő.

– Köszí. A reggelit majd én fizetem.

– Ahogy szeretnéd.

A férfi két kézzel felvett egy szelet forró pizzát, és beleharapott. A sonka és a gomba az olvadt sajttal isteni harmóniát alkotott, amelyhez hozzáadódott a paradicsomszós savanykás íze és maga a tészta-alap szilárdsága is. Élvezettel falta be a szeletet, és nyúlt a következőért. A macskanő a hosszú, hegyes fogaival viccesen fintorogva rágcsálta a saját pizzáját.

– És, milyen napod volt? – kérdezte a nő két pizzaszelet között.

A férfi lenyelte a falatot, és vállat vont.

– Csak a szokásos. Kicsit frusztráló. Nem tudok rájönni, hogy vegyem rá a nanorobotokat, hogy hatékonyabban kezeljék a csontritkulást. Még mindig csak huszonhárom százalékos hatékonyságnál tartunk. Pedig ez nektek lenne jó, Szürke zónásoknak; meg a Vörösöknek is. Egyszerűen nem tudom, hogyan programozzam őket, hogy azt csinálják, amit kell.

– Ne emészd magad – nyújtotta át a nő egyik karmos mancsát az asztalon, és megszorította vele a férfi kezét. – Majd rájössz. Egyelőre jól vagyunk, köszönjük szépen.

– Jó, akkor csak a pizzát emészttem – egyezett bele a férfi, és a macskanő nevetett.

Vacsora után átmentek az elsötétített hálósobába. Ahogy beléptek, a férfi testéről eltűnt a ruha: meztelenül mászott be a paplan alá. Szájában a pizza és a bor ízét egy jelképes összegért mentolos aroma vette át, a bőre is tisztán illatozott. A macskanő is becsúszott mellé az ágyba. A férfi azonnal hozzásimult, és csókolgatni kezdte az arcát. A macskanő kuncozott, sárga szeme hunyorgott, fülét is hátra sunyta. A dorombolása azonban már sok volt. A férfi felemelte a fejét.

– Cicusom, megtennéd, hogy az ágyban visszaváltozol? A kedvemért?

– Persze, drágám – mosolygott a macskanő, és barna hajú nővé változott. Sima bőre finoman illatozott a férfi ajkai alatt. Végigcsókolta a nő arcát és nyakát, majd a vállát és a felkarja puha bőrét egészen a könyökhajlatáig. Máris hiányzott neki a nő arca, így visszatért hozzá és megcsókolta. Miközben csókolóztak, érezte, hogy a teste alatt a nő széttárja a combjait, és átöleli őt a lábaival.

– Gyere... – suttozta.

„Erekcio”, gondolta a férfi. Szeme előtt megjelent az ár (35 Vcoin) és a zöld-piros gombok. Megnyomta a zöldet.

Jólesően zsibbadó testtel hevert a meztelen nő mellett. A sötét plafont fürkészte, és a munkán járt az esze, de nem akarta most a nanorobotokkal frusztrálni magát. A felesége testmelegére vágyott és zenére.

„Lágy jazz, hármashangerő”, gondolta, és megjelent előtte az ár (4 Vcoin/óra). Rányomott a zöld gombra, és a hálósobát halk szaxofonhang öntötte el.

A nő álmosan mormogva felé fordult, és a mellkasára helyezte a fejét. A férfi mosolyogva simogatta a nő hosszú haját.

– Cicusom – szólalt meg. – Ma eszembe jutott egy furcsa ötlet. De ne nevedd ki.

A mellkasán érezte, hogy a nő arca széthúzódik egy mosolytól.

– Mi az?

– Nagy hülyeség. De el akarom mondani.

– Mondd már, ne csigázz!

– Jó, jó. Szóval mindjárt itt van a házassági évfordulónk, ugye? Mit fogunk csinálni?

– Nem tudom, elutazhatnánk valahová. Stonehenge-nél napimádó fesztivál lesz. De elmehetnénk az ókori Rómába is tűzijátékot nézni megint. Miért, te mire gondoltál?

– Hát, én azon gondolkodtam munka közben, hogy mi lenne, ha találkozoznánk? Ha elmennék hozzád?

– Mi? Nem értem. Itt vagy nálam.

– Nem itt, a valódi világban. Mi lenne, ha meglátogatnálak, ténylegesen?

– Ja, ténylegesen? – A nő felemelte a fejét, és döbbsen a férfi arcába nézett. – Eljönnél hozzám? A valódi világban? De miért tennél ilyen butaságot?

– Nem tudom, csak eszembe jutott. Mert jön az évfordulónk, és valamit csinálnunk kellene, valami különlegeset. Akár találkozhatnánk is. Holnap hétvége, együtt tölthetnénk ezt a három napot.

A nő visszafeküdt a férfi mellére.

– Én nem látom értelmét keresztülmenni az egész hercehurcán az utazással meg mindennel. Nem is értem, hogy jutott eszedbe.

– Csak kíváncsi vagyok rád. Hogy hogy nézel ki a valóságban.

– Haha, ugyanígy nézek ki a valóságban.

– Jó, de akkor is látni akarlak. Négy éve házasságunk, drágám.

– Jó rendben, ha ennyire ragaszkodsz hozzá, akkor gyere. Legalább szexelhetünk egyet a valódi testünkkel is.

– Az engem nem vonz, én tényleg csak látni akarlak. Nem hiszem, hogy a szex olyan jó a valódi testünkkel is.

A nő vállat vont.

– A régiek csak úgy csinálták.

– Jó, de a régiek... ősemberek voltak. Nem használtak még agy-agy kapcsolatot. Fogalmuk sem volt az igazi szexről évezredekken keresztül.

– Jó, akkor csak adj egy pusztit, ha jössz.

– Oké. Egyáltalán mennek még űrhajók a Holdra?

– Persze, mindig jönnek új telepések a Zöld zónából. Nézz csak utána!

– Jó, pillanat.

A férfi a plafont nézve nyitott egy böngészőablakot, és rákeresett a Föld-Hold járatokra.

– Azt mondja, indul egy rakéta reggel nyolc harminckor. Pfff, érted, nem akkor megyek a Holdra, amikor én akarok, hanem amikor a járat indul.

– Valódi világ, mit vársz. Nem is értem, miért akarod ezt a butaságot.

– Csak a kíváncsiság. Látni akarlak.

– Jól van, nem szólok le, gyere csak. Mondjam a pontos címemet?

– Igen, az jó lenne, csak annyit tudok, hogy Szürke zóna.

– Igen, ezen belül pedig a Tranquility barlangok. Nemrég vastagították meg a mennyezetet, így jobban véd a sugárzástól.

– Jó-jó és ott hol?

– A négyes barlangban vagyok, a tizennyolcas fürt Delta leágazásánál, a hatvanhatos lakásban. Megjegyezted?

– Majd visszanézem ezt a felvételt.

– Jó.

– Oda kell majd mennem az űrkikötőbe. Jézusom, nem is tudom, hogy lehet manapság a földfelszínen utazni.

– Majd kideríted... – ásított. – Én most szeretnék aludni, ha nem baj.

– Jól van, szép álmokat, cicusom. Én még fent maradok egy kicsit.

Tovább nézte a plafont, és a Holdon járt az esze. Sokan átköltöztek oda a Zöld zónából, elsősorban a tehetősek, mert az alacsonyabb gravitációban kényelmesebb az élet. És ott időjárás sincs. Csak a csend és nyugalom mindörökké. Amikor megismerkedtek, gyorsan felismerte, hogy a lány Szürke zónás, mert volt egy két másodperces késlekedés a válaszaiban, amikor beszélgettek. Először azt hitte, hogy csak ilyen bölcs és megfontolt, de aztán rájött, hogy a frászt az, csupán a távolság miatt van ez: a fénysebességű adatfolyamnak is eltart két másodpercig, míg megteszi a Föld-Hold-Föld utat, így amikor egy Szürke zónással beszélgetsz, olyan, mintha gondolkozna minden válasza előtt. A Vörös zónások meg nem is keverednek a többi emberrel egyáltalán, hiszen náluk akár háromnegyedórás is lehet az eltérés: ők a saját marsi közösségeikbe tömörülnek csak. A férfi izgalommal gondolt arra, hogy a Holdra fog utazni, még-hozzá ténylegesen.

Reggel sas képében átrepült a saját lakásába. Mindenkinek van egy saját lakása, akkor is, ha összejön valakivel: mert mindenkinek kell egy biztos bázis, ahová visszajöhet, ha esetleg kilép valamiért. Egy lakáshoz csak egy *Kilépés* gomb tartozhat. A férfi bejutott a házba, átment a nappaliba, és ott egy festmény mögött megtalálta a széfet. Az ujji lenyomatával kinyitotta, és a hátsó falon meglátta a pirosan világító *Kilépés* gombot. Nagy levegőt vett, és megnyomta.

Csukott szemmel ébredt, és érezte, hogy hátradőlve ül egy széken. Hunyorogva kinyitotta a szemét és egy lapos monitor képe körvonalazódott előtte. Hunyorgott, de nem látott rendesen. Előre dőlve koncentrált, végül sikeresen elolvasta a monitoron világító szöveget.

Üdvözljük a valódi világban!

Pontos idő: 06:56

Dátum: 2122. június 12, péntek

Külső időjárás: viharos, kettes fokozatú

Külső hőmérséklet: 54 °C

Legutóbbi tornádó: 47 órával ezelőtt

Hely: Gébárti-6-os barlang, Zala megye, Balkán-Rusz

Államközösség

Barlang szerkezeti integritása: stabil

Levegő minősége: aktívan szűrt, megfelelő

*Közművek (elektromosság, internet, víz, tápoldat, levegő):
fizetve, OK.*

Haja az arcába lógott, ezért felnyúlt, hogy félrehúzza, de hosszú körmei beleakadtak az arcbőrébe. Maga elé emelte a kezét, majd a másikat is: hosszú körmei félkörívben hajoltak a tenyere felé. Szárazon egymásnak koccantak, ahogy behajlította az ujjait, amitől végigfutott a hátán a hideg. Szakállya is a hasáig ért, betakarta a fehér pólóját, amiben ült. Olyan nanorobotokat is ki kellene fejleszteni, amelyek belülről megakadályozzák a szőrnövekedést, gondolta. Majd felhossa az egyik meetingen.

Felnyúlt, és óvatosan kihúzta a feje oldalából az adatkábelt, amely az agyába ültetett chipet kötötte össze a külvilággal. Maga elé tartotta a jobb alkarját, és szemügyre vette a tápcsövet. Ezen keresztül jön a tápoldat, a gyógyszerek és a nanorobotok, amelyek karbantartják az ember testét belülről. A folyadék teljes mértékben felszívódik, így legalább a vizelettel és a széklettel nem kell foglalkozni. Volt a csövön egy pici csap, azt eltekerte, ügyetlenül, a bal keze két behajlított ujjával. Felszisszent. Valamit kell kezdenie a körmeivel, borzasztó, semmit sem tud megfogni így.

„Körömvágás”, gondolta mérgesen. Nem történt semmi. Persze basszus, ez a valódi világ. Hogyan vágták a körmüket

a régiek? Valami éles szerszám kellene. Biztos van egy csipez vagy olló a fürdőszobában, a fésűk meg efféle fizikai tárgyak mellett.

Először is kihúzta a tápcső vastag tűjét a karjából. Erre pitytyenés hallatszott, és a monitoron új szöveg jelent meg: *Figyelem: a tápvezeték kihúzásával kinyilvánítja, hogy a tápforrás megszakítása az Ön saját felelősségére történik, és a Vuniverz Inc. vállalat semmilyen módon nem tehető felelőssé semmiféle ebből fakadó káresemény bekövetkeztéért.*

Alatta volt egy zöld *Elfogadom* gomb. A férfi meg akarta nyomni a tudatával, de nem sikerült. Ja, valódi világ... Kinyúlt, és behajlított ujjával rákoppintott a gombra. Harmadszorra sikerült is, és az üzenet eltűnt.

Még egy dolog hátra van: az ondózacskó. Ez tárolja az összes eddigi ejakulátumát. Lehúzta a péniszéről, és elejtette. Tocszanva esett a padlóra.

Végre, szabadság. A férfi megragadta a két karfát, és felnyomta magát a széken, meztelen talpával lelépett a padlóra. A lábkörmei is megnőttek, koccantak a parkettán. A férfi a fogát szívtá undorában. És ez a bűz... Évtizedes izzadság, meg ki tudja még, mi. Fürdőszobát, most!

Balra volt az ajtó: a férfi remegő lábakkal megindult felé. Karjaival egyensúlyozott, ahogy lépkedett a hideg padlón. Szíve szaporán kalapált csontsovány testében: tudta, ha elesik, összetöri magát.

Végre odaért az ajtóhoz, és a kilincset lenyomva kitárta azt. A fürdőszobából is bűz csapott ki, csak másfajta bűz: a csempét és a zuhanyfülke üvegfalait fekete penész és zöld moha borította, mintha egymással versengenének a területért. Vastag szálakban lógtak a zuhanyrózsáról, mint a dzsungelben a liánok. A plafon és a fal találkozásánál pedig nagy, poros pókhálók feszültek.

Oda be kéne állnia, és megnyitnia a vizet, hogy... tiszta legyen. A férfi nagyot sóhajtott. Hát ez egy nagy, kövér NEM, cicusom. Sajnálom. Ez így nem fog menni.

Megfordult, és visszabotorkált a székhöz. Egy nyögéssel ledobta magát, és hátradőlt. Tényleg túl macerás: nem is tudja már, hogy juthatott az eszébe ilyen hülyeség. Megint a cicusnak volt igaza. Hogy csinálják ezt a nők, hogy mindig igazuk van? Hihetetlen. Visszadugta a karjába a tápcsövet, és megnyitotta a kis csapot. Az ondózacskót a földön hagyta. Mindegy, hogy fog kinézni a combja meg a szék egy idő után: nem oszt, nem szoroz ezen a helyen. Még hogy valódi világ... Még egyszer nem fog kilépni ide, az hétszentség. Nyomás haza, ahol kék az ég és virágillatú a levegő. És bálnák bömbölnék az égből. Az az igazi valóság.

Megfogta az adatkábelt, és az ujjaival ügyetlenül a megfelelő irányba fordította a csatlakozót. Egy pillanatig nézte az arany érintkezőket. A cicus valódi teste valahol ennek a kábelnek a másik végén van, nagyon-nagyon messzire innen. Elérhetetlen távolságban. *Csak adj egy puszit, ha jössz,* jutott eszébe a nő kérése. A férfi a szájához emelte a kábelvégét, puszit nyomott rá, majd a feje oldalába dugta.

Szabó L. Szilvia

Az új világ kezdete

A végtelen jégmezőről vakítóan verődött vissza a napsugár. Megigazítottam a napszemüvegem, az arcomból csupán ennyi látszott. Körülöttem a fenyőerdő hosszú törzsszel meredt az ég felé. Hideg volt, mínusz negyven fokot mutatott a hőmérő, amikor elindultam.

Egy fa mögé bújva íjamat, amilyen halkan csak tudtam, a vállamhoz emeltem és meghúztam, a kiszemelt, élelmet kereső rénszarvas holtan esett össze. Gyorsan hozzásiettem, letérdeltem mellé, és ahogyan anyától láttam kezemet a fejére tettem.

– Sajnálom és köszönöm, hogy életeddel az enyémet megmented. Lelked kövesse a fényt és térjen vissza közénk egy jobb világban – mondtam neki.

A szertartás elvégzése után ott helyben nekiálltam feldolgozni. A számomra értékes részeket kivágtam és hátizsákokba raktam. Az egyik hátizsákot a vállamra vettem, a többi rákötöttem a magammal hozott szánra. Gyorsan dolgoztam, de nem eléggé, a tisztás másik végén már gyülekeztek a farkasok. Óvatosan elindultam a másik irányba, az íjamat készenlétbe helyeztem. A sítalpakon hangtalanul siklottam a szánkót magam után húzva. Néhány farkas utánam iramodott, hallottam a lihegésüket. Gyorsabbra fogtam a tempóm, felhúztam az íjam és sikerült az egyik farkast kilőnöm, a többi lemaradt. Fellélegeztem.

Hat éves voltam, amikor elsötétedett az ég, hosszú ideig nem láttuk a Napot. Anya azt mondta, hogy kitört egy szupervulkán messze tőlünk és az okozta. Emlékszem a lázas készülődésre, mert a szüleim érezték és tudták, hogy mi fog következni. Rohamléptekben többszörösen szigetelték a házunkat, lezárták és leszigetelték az ablakokat, csak az ajtót és a kémény

nyílását hagyták nyitva. A konyhába költöztünk, mert ott volt a sparhelt, ami meleget is adott és főzni, sütni is lehetett rajta. Még a dédszüleimé volt, de nagyon vigyáztak rá. A szobákat telerakták annyi fával, amennyit csak be tudtak zsúfolni. Az én szobámban éléskamrát gyűjtöttek össze, bár nem tudták, hogy mennyi ideig fog tartani az ítéletidő, és ez a készlet meddig tart ki. Több karton konzervet gyűjtöttek össze, hosszú, hosszú évekre valót. Még van belőle, bár már nem sok. Lehet lejártak, de még eddig mindegyik ehető volt. Anya beszerzett néhány karton úrkaját is, ő hívta így, amihez csak víz kellett és fel kellett melegíteni. Havonta egyet bontottam ki, addig ettem, amíg az tartott. Anya mondogatta mindig, hogy jobban felszerelt az éléskamránk, mint régen az áruházak polcai voltak. Mára eléggé megcsappant a felhalmozott készlet, és én nem tudom meddig kell még kitartania. Jégcsákánnyal darabokat vágtunk ki a jégből, így lett vizünk a főzéshez és a mosakodáshoz. Az éléskamra átnézése közben csokoládét is találtam. Időnként ettünk anyával csokit, hogy megédesítsük vele a napunkat, ezek a napok általában a születésnapomra estek.

A mindent beborító sötétség következtében a termények nem értek be, minden elpusztult, a mi kertünk is odalett. Nem volt betakarítás, mert nem volt mit. A haszonállatok elhullottak, nem volt élelem, aki nem készült fel, az rövid időn belül éhen halt. A nagyvárosok lakói voltak a legrosszabb helyzetben, a toronyházakban nem lehetett a lakásokat fával fűteni, emberek milliói indultak el egy jobb élet reményében délre, de senki nem tudta, meddig húzódik a jégtakaró, volt, aki az otthonában maradt és megfagyott a saját falain belül.

Anya még a jég teljes térhódítása előtt kiásott két virágládányi földet, amit a szerény lakhelyünkül szolgáló konyhában helyezett el. Petrezselyemmagokat vetett el bennük, hogy legyen valami zöld növényünk, ami talán túlélheti velünk együtt. Néhányat hagytunk felmagozni, hogy újra

el tudjuk ültetni, így mindig volt friss zöltségünk. Nagyon vigyáztam rá.

Apám nyughatatlan lélek volt, még az első évben elment megnézni, hogy meddig tart a jégtakaró, vannak-e túlélők. Anya karjába kapaszkodva néztem, miközben távozott. Már nem is emlékszem rá. Sosem tért vissza. Néhány megsárgult fénykép árulkodik róla, hogy ő is volt valaha.

Anyával kettesben maradtunk. Az első időkben farkast tudtunk csak kilőni.

– Anya, megint farkas? Nem szeretem a farkast, rágós a húsa – mondtam a szájamat félrehúзва.

Anya válasza nem késett:

– Lili, az ember ilyenkor nem finnyás, nem válogat, megesszik mindent, amit el tud ejteni. Most farkast fogunk enni!

Ezzel a témát lezártak tekintette. Én pedig beletörődtem, hogy most napokig farkast fogunk enni. Később ügyesebbek lettünk. Anya engem is megtanított lőni és ketten már nagyobb vadakat is el tudtunk ejteni, medvét és jávorszarvast.

Már jócskán magam mögött hagytam a farkasokat, így megálltam és megnéztem az iránytűm, eléggé eltértem az útvonalamtól. Betájoltam magam és újra elindultam. Vadászat közben láttam romos házakat, a régi szomszédok házait, de emberrel nem találkoztam. Itt én voltam az egyetlen túlélő. Hosszú évek óta nem beszéltem senkivel, ezért, hogy néha halljak emberi hangot, hangosan olvasok a régi kissé már megsárgult papírlapokból álló könyvekből, a petróleumlámpa fénye mellett, amit a házban találtam. Anya mesélte, hogy ezek antik könyvek, mert az ő idejében már mindent okos eszközökön olvastak, vagy kivetítettek maguk elé, de ő szerette ezeket a régi könyveket. Mindig áhítattal simított végig a borítókon.

A távolban egy fekete halom rajzolódott ki a jégen. Ahogy közelebb értem, akkor láttam meg, hogy egy férfi hever mozdulatlanul. Kissé távolabb tőle volt egy hátizsák és sítalpak.

Leoldottam magamról a szánkót és közelebb léptem hozzá. Ő volt az első idegen, akivel találkoztam az elmúlt tizenhat évben. Azon morfondíroztam, hogy mit tegyek. Anya többször mondta, hogy ne bízzak senkiben, csak saját magamban. Nem tudhatjuk, hogyha egy idegen erre tévedne, az milyen szándékkal érkezik. Valami legbelül mégis azt súgta, hogy nem hagyhatom itt, mert halálra fagy. Éjjel mínusz hatvan is szokott lenni, azt nem élné túl. Felrángattam a szánkómra, rátettem a hátizsákját és a talpait, majd a szánra kötöttem. A haladásom kicsit nehezebbé vált e plusz teherrel. Hazaérve bevonszoltam az ismeretlent a konyhába és amennyire tudtam, lehámoztam róla a felső ruházatot. A férfinak sűrű barna haja volt és göndör bozontos szakáll. A kályhába bedobtam néhány tűzifát, hogy egy kicsit melegebb legyen. Behoztam a szánkót a hátizsákokkal, a húst egyenként kivettem és konyhakészre készítettem, felkockáztam vagy vékony szeletekre vágtam, majd több kisebb edénybe téve kivitem a ház mellett kialakított jégverembe, ami hűtőként szolgált, egy kisebb részét pedig felfűztem, besóztam és óvatosan a kéménybe akasztottam, hogy a füst tartósítsa. A vermet még anya vájta bele a jégbe.

Lehajoltam a férfi mellé, óvatosan néhány csepp vizet csöpögtettem az ajkai közé, ezt még néhányszor megismételtem, de nem tért magához.

Dobtam még néhány fát a tűzre, majd feltettem egy lábast vízzel, amibe beletettem az apróra vágott húst, a kamrából hoztam sót és vágtam bele kevés petrezselymet is. Ráér megfőni, nem sietek sehova.

Leültem a sparhelt elé és a tűzbe bámultam. Anyára gondoltam. Hiányzott. Már négy éve, hogy elaludt örökre. Vadászni voltunk. Megborzongtam, ahogy feltörtek az emlékek. Farkasok támadtak meg minket, és míg ő engem védett, az egyik farkas a vastag ruházatán keresztül belemart a karjába. Anya beteg lett és az elraktározott gyógynövények

sem segítettek megmenteni, az antibiotikum meg már régen elfogyott. Nagyon sokat szenvedett, mielőtt elment, nagyon fájt a hiánya. Ekkor lettem felnőtt. Többször gondoltam rá, hogy mennyivel egyszerűbb lenne, ha kimennék, lefeküdnék a jégre és csak egyszerűen elaludnék, nem lenne gondom semmire, de ilyenkor mindig láttam anyát magam előtt. Szigorúan nézett rám és azt mondta:

– Lili! Mi nem adunk fel semmit, nem olyan fából faragtak minket. Egyszer ennek is vége lesz, mert vége kell, hogy legyen és újra zöldbe borul a természet, virágok fognak nyílni a mezőn és a fákon. Nem lehet másképp. Sosem szabad semmit feladni. Minden rosszban van valami jó, mi is itt vagyunk egymásnak.

De ő már nincs itt. Fájdalmas szorítást éreztem a mellkasomban. Amikor nagyon egyedül érzem magam, előveszem a füzeteket, amibe a szüleim és az ő szüleik lejegyzetelték az őket akkor körülvevő világban történeteket. Mindent megpróbáltak, de végül a természet győzött. Hetven évvel ezelőtt az időjárás megbolondult, egyre melegebbek, elviselhetetlenül forrók lettek a nyarak, olyan tájakon esett hó, ahol addig nem. Áradások voltak, falvakat, városokat söpört el a víz, emberek milliói haltak meg rövid időn belül, más, forróbb éghajlatú területeket aszály sújtott. Az ott élők éhen és szomjan haltak. Az emberek egymás torkának mentek néhány csepp vízért. Recesz-szió, gazdasági válság lett az egész világon, ami magában hordozta a háborúk magját. A nagymama azt írta, hogy a viláégés után, kettőezerötvenben újra kivirágzott minden. Úgy tűnt, hogy a Föld is megnyugodott, és az a kevés megmaradt ember is élni akart. Sokan visszatértek a saját gazdálkodáshoz, ahogy a nagyszüleim is. Hatalmas erdőket telepítettek. Miközben a világ fejlődött, egyre jobb technikai vívmányok születtek, amik az embereket szolgálták. Úgy tűnt, minden rendben.

Gyakran gondolkodtam azon, hogy lehet, hogy a Földnek ez valamilyen öntisztulási folyamata. Időről-időre eltünteteti az élőlények nagy részét, hogy újaknak adja át a helyet.

A szüleim vidékre költöztek a nagyvárosból, mert ott nem találták a helyüket. Mind a ketten vidéken nőttek fel, visszahúzta a szívük. Anya tanárnő volt a városi iskolában, apa pedig állatorvos. Volt egy pónim, emlékszem a puha szőrére. Szerettem. Több füzetet is találtam, az egyikben a szüleim leírták, hogy a gazdaságban milyen szerszámokat használtak és melyiket mire, mintha érezték volna, hogy szóban már nem tudják átadni a tudásukat nekem. Ezeket a kéziszerszámokat láttam is a fáskamrában, és némi vetőmagot üvegekbe zárva, felcímkézve. Nem tudom, hogyha lesz hova elvetni a magokat, akkor kikelnek-e. Egy másik füzetben a dátumokat rögzítették, az éveket, a napokat, hogy ne felejtsük el, hogy mennyi idő telt el a vég óta. Beleírták, hogy ki mikor született. A jegyzetelést én is folytattam.

Az idegen újra megmozdult, halk nyöszörgést hallatott, de nem tért még magához. Kezemet a homlokára tettem, kicsit meleg volt. Arra gondoltam, hogy lehet, hogy melege van, mert még mindig több réteg ruha volt rajta. Néhány csepp vizet csepegtettem a szájába, majd elkezdtem kibontani a ruházatából. A karja vastagabb volt, mint az enyém és a csuklójánál volt egy vonalkód.

Elgondolkodva simítottam végig az enyémen. A vonalkódot még akkor kaptam, amikor megszülettem. Anyának is volt, azt mondta, hogy ezzel azonosította magát, és ezzel fizetett a boltokban és az orvosnál. Most semmire sem jó.

Anya színes fényképeket is mutatott nekem, hogy milyen volt a világ kettőezernyolcvanban, amikor ő volt fiatal. A digitalizációban nem bízott, ezért voltak papírképei és könyvei. A Föld lakosságának felét elvesztette, így a robotikát fejlesztették, és ahol csak lehetett, az embert helyettesítették.

Az autók nem a földön, az úton közlekedtek, hanem a levegőben szálltak, mint a repülőgépek.

Halványan emlékszem arra, amikor apám értem jött az iskolai előkészítőbe, beszálltam az autóba és hangtalanul felemelkedtünk. A fák felett repültünk, szinte úsztunk a levegőben. Nem sok ilyen emlékem maradt.

Az ismeretlen lassan magához tért, egy kicsit nehézkesen felült és kérdően rám nézett. Sötétbarna szeme titokzatosan csillogott.

– Hol vagyok? – kérdezte.

– Az úton találtam magára, és az otthonomba hoztam, különben halálra fagyott volna – feleltem neki hallkan.

– Benjamin vagyok – mutatkozott be –, hetek óta úton vagyok és egy emberrel sem találkoztam eddig, már kezdtem feladni, hogy nincs más túlélő. Üres házak pincéiben húztam meg magam éjszaka, ott nincs annyira hideg. – Megcsóválta a fejét. – Örülök, hogy más is él rajtam kívül. Megnyugtató, hogy nem vagyok egyedül. – Elmosolyodott. Mosolya számomra olyan volt, mintha a kunyhón belül kelt volna fel a Nap.

Benjamin jó embernek bizonyult, mindenben segített. Kedves volt, jó kedélyű és vicces. Amikor kicsit később rövidebbre vágta a szakállát, egészen jóképű férfi lett a kőkorszakiból. Nem bántam meg, hogy hazahoztam. Két év múlva egy új élet született erre a fagyos, kietlen tájra, Zoé a gyermekünk.

Ahogy anya tanított engem, úgy tanítottam én is Zoét írni, olvasni, számolni, mert a tudás hatalom. Anya így mondta mindig. Napközben régi társasjátékokkal játszottunk, vagy csak olvastunk, belemerülve egy álomvilágba.

Újabb hét év telt el, a napok vidámabban teltek így hármasban a kinti zord idő ellenére. Amikor felkelt a Nap és az ajtó résein bevilágított, Zoéval kimentünk a ház elé. Enyhe szellő lengedezett, és én úgy éreztem, mintha nem lenne olyan hideg. Ránéztem a hőmérőre, amit a fal külső

részén helyeztek el a szüleim, mínusz húsz fokot mutatott. Az elmúlt évek mínusz negyvenéhez képest olyan volt, mintha tavasz lenne.

Újabb hetek teltek el, minden nap kicsit melegebb lett. Zoé és Benjamin tűzifáért indultak már kora reggel. A Nap már magasan járt az égen, amikor Zoé beviharzott a házba.

– Anya, anya! Nézd mit hoztam neked! – kiabálta lelkesen és egy sárga virágot nyújtott felém. – Apával a völgyön túl találtuk – mondta büszkén. A virágot látva szívemben kicsírázott a remény. Jó lett volna ezt az élményt anyával is megosztani.

Tovább melegedett az idő, a jég elolvadt, a fű is kinőtt, és megjelentek az első virágok. Visszatértek a madarak, vidám csiripelés hangja hallatszott mindenhol. Ma kettőezeregyszázhuszonegy július tizennegyedik van. A születésnapom.

Benjamin egyre nyugtalanabb lett, majd néhány nap múlva közölte, hogy mennie kell, megnézni, hogy túlélte-e valaki a családjából. Nem marasztaltam. Néztam a hátát távozása közben. Éreztem, a sors ismétli önmagát.

Szász Klára

Sehereziáda

Vicces, de ez lett volna az utolsó, amiről el tudtam volna képzelni, hogy meghosszabbítja az életemet. Persze tisztában vagyok vele, csak haladékról lehet szó: szigetelő öltözékem ronggyá szakadt az úton, a vízcirkulátorra pedig már egy hónapja is ráfért volna a szerviz. Szemüvegem akkumulátora lemerülőben, a kapcsolatot pedig már régen elveszítettem a kolóniával, így nemcsak nekem, de nekik sem lehet halvány sejtelmük sem arról, hol lehetek. Mégis, ahogy itt ül előttem, keskeny, ragyogó mélybarna szemeit akkorára nyitva, amekkorára csak tudja, durva vonásai ellágyulnak – homloka kisimul, keskeny ajkai résnyire nyílnak látni engedik apró, tűhegyes fogait – újra reménykedni kezdek. Aranybarna haja borzasan hull homokszerű vállára, fejét oldalra billentve elmerülten hallgatja a sosem hallott hangokat.

Tudom, ostobaság volt részemről sötétedés után elindulni, de mindennél jobban vágytam az otthon hűvösére, a héten esedékes takarékos, de alapos tisztálkodásra, elalvás előtti üdítő, csalánlevelekből készített teámra. Mit tehettem, eltelt rajtam az idő... Miután gondosan elrakosgattam a szertehagyott papírfecniket és rádírdarabkákat, megtisztogattam az asznapi szennyes edényeket, feltakarítottam az ajtórésben szakadatlanul beszívargó apró szemű porréteget, és persze Petrat, a patkánykedvenc is megkapta vacsoráját (kíváncsi lennék, akkor is ilyen jó étvággal eszegetne, ha tudná: a saját fajtársaiból készített granulátumot rágcsálja ilyen jóízűen).

Talán akkor sem alakultak volna így a dolgok, ha Rob papa nem kel útra az unokájához a szomszédos kolóniára. Ma harmadik hete, hogy utoljára hírét hallottuk, így aztán dzsipem a sufnijában pihen szerelő híján. Hát ezért kellett ósdi

kerékpáromon elindulnom, kihalt vagy félig kihalt házak mellett végig döcögve az elhanyagolt, kátyúkkal tarkázott utcákon. Nem is történhetett volna másként.

– Ki vagy te? Mit akarsz? – nyögtem, amikor magamhoz térve feltápáskodtam, és sikerült annyira lazítanom a nyakamra tekeredő dróthurkon, hogy egy szusszanásnyi levegőhöz jussak.

– Jön!

Csak ennyit mondott, nagyot rántott a huzalon újra elzárva levegőm útját. Kicsi volt, vékony és aszott, testén rongycsomók, vagy azok sem: nem igazán lett volna mit takarniuk összeszáradt nőiességén. Fején gubancos hajcsomó. Mintha egy apró, gnóm törpeasszony tartana fogva egy gülüszemű, hozzá képest óriás marslakót.

Na persze, az óvintézkedések...

– Soha ne menjetek ki a szabadba védőruha nélkül! Ne feledjétek: odakint veszélyes!

– Uncsi! Uncsi! Uncsi! – skandálták a kölykök.

– Inkább játsszunk! Hányszor akarod még ezt elmondani?

Ki se tudnánk menni úgy!

– Na tessék, akkor mondd el, miért nem!

– A bőrünk felhólyagosodna, és ki is száradnánk. Nem lenne semmi köztünk és a Nap között, és innunk sem lenne mit a ruhába épített vízcirkulátor nélkül.

– Így viszont a pisidet iszod! Meg az izzadságodat! Pfuj! – fintonította el kis töpszli orrát Tobi.

– Mert te talán nem? Azt hiszed a tiéd virágillatú? – vágott vissza Bo, amire természetesen kitört a nevetés.

– A szemüveg nélkül pedig seperc alatt megvakulnánk – tette hozzá komolyan Len, szokás szerint sokadszorra elsimítva az ikrek közti vitát. – Ezerszer hallottuk már!

Nesztelenül lopakodott végig a kolónián, maga előtt vezetve engem, mint valami valaha volt vérebet. Ha vonakodtam

engedelmeskedni, vékony karjait meghazudtolva nagyot rántott a huzalon:

– Jön! – suttogta újra.

Végig osontunk a sötét utcákon. Fogalmam sincs, honnan tudta, merre járunk: védőszemüvegem nélkül én az orromig sem láttam volna. Halk, egyenletes zümmögés: most lopó-dzunk el a rovarház mellett. A zárható tetejű ciszternák, majd a csalán-, kaktusz- és homoktövisföldök következnek, elvétve egy-egy kút – az öreg szivattyúk most pihennek. Majd a napkollektormező: hatalmas táblák alatt araszolunk, mint apró hangyák.

– Hallgat!

Orrát ég felé tartva szimatol, hallgatózik. Osonunk tovább. Homokszín bőrén megcsillan a holdfény, meg sem borzong védőruha nélkül. Egyenletes tempóban halad, fáradhatatlanul. Ez itt már a kőfal. Vége, nincs tovább, itt úgyis meg kell állnia. Tapogat, keresgél, szimatol... Majd fogai közé véve huzalom végét, mint valami borzas gekkó, fenn terem a kőfal tetején!

– Jön! Jön! – rángatja a drótot.

Hogyan? Csak nem gondolja, hogy én is tudok falon kúszni! Sodronykötél ereszkedik alá a magasból. Talán egy kidobott, ósdi páragyújtó háló elnyűtt darabja? Szorítása a nyakamon egyre fojtóbb. Végre megértem, mit akar: mászni kezdek.

– Gyerünk, gyerünk! Jól fönny fogd meg a kötelet! A lábaiddal kulcsold át! Ez az! Most húzd magad fölfelé!

Kailnak ez volt a kedvenc programja. Mint valami óriási pók a fonálán, fürgén kapaszkodott feljebb, feljebb, s a kötél tetején csimaspaszkodva kajánul vigyorgott.

– Mit nyámnyiláskodtok? Így kell ezt!

Persze a kis Miu csak nyafogott:

– Minek ez? Én tuti nem fogom egyedül elhagyni a kolóniát!

– Sosem tudhatod, mikor lesz szükség rá. Bármikor betörhet valami banda, vagy megkergethet Ien kutyája!

Erre persze mindannyian nevettek, de Miu továbbra sem volt hajlandó felmászni sem a kötélre, sem a mászófalra.

Tényleg, Ien kutyája... Hol lehet? A faluban csak az örök tarthatták meg a kutyáikat, mondván, hogy túl sokat esznek. A rovar- és patkányfarmnak épp elég az embereket ellátania, a szomszéd farmokról drónok által szállított strucc- vagy szurikáta hússal és a városból érkező szintetikus fehérjével pedig takarékoskodnunk kell. A születésszabályozás sajnos könyörtelen...

Lihegve kapaszkodom fölfelé a sötétben: a falu köré telepített óriási árnyékolók egyike – kijátszva a biztonsági kamerákat – most inkább fogva tartómnak tesz jó szolgálatot. A fal peremén kezét lenyújtva segít; pici keze kétszer elfér a mancsomban, mégis biztosan tart. Lenézek. Ien kutyája közben vígan falatozik valamin, odalenn a kerítés tövében – nem szeretném tudni, mi lehet az...

A lefele út ehhez képest már gyerekjáték. Fáradhatatlanul haladunk tovább, most már futólépésben. Tudom, hol vagyunk: észak felé tartunk, nagy ívben elkerülve Xeolót, a szomszéd falut.

– Hallgat!

Megáll, hallgatózik, szimatol, hirtelen lehasal, s a huzalt meg-rántva a földre ránt. Én is látom már, szemüvegem kijelzőjén apró pontok: portyázó banda! Fosztogatnak – amíg van kit... A pöttyök most hatolnak át a Xeoló védőfalát jelző vonalon. „Ennyit Rob papáról és a dzsipemről” – gondolom cinikusan.

Írányt változtatunk. Hajnalodik már, mire vezetőm megálljt parancsol.

– Marad! Elbúj! Ás!

Egy bucka tövében a vissza-visszaguruló homokszemekkel dacolva gazdám felügyelete alatt tíz körmömmel kaparni kezdek.

– Ha mégis mennetek kell valahová, inkább az éjszakai órákat válasszátok! Meg tudod mondani, miért?

– Hagyjál már! A Nap miatt, mi másért!

– Nappal meg elbújunk valami lyukba, mint egy bogár, tudjuk...

Utálnak lyukat ásni, mint egy varacskos disznó. Sziszifuszi munka, a vissza-visszaguruló homokszemek próbára teszik türelmüket. Mégis jól be kell gyakorolni, az életük múlhat rajta.

– Én nem akarok bogarat enni! Az olyan gusztustalan! Nyersen... még mozog... pfuj! – ez persze megint Tobi.

– Harapd le a fejét előbb, akkor majd nem mozog! – torolja le szokás szerint a testvére.

– A múltkor még azt mondtad, nem szabad játszani az étellel! – vág vissza amaz, amire persze megint kitör a nevetés.

– És ha elfogynak az energiakapszuláid? Valamit odakinn is kell enni... különben is, mit gondolsz, azok miből készültek?

– Jól van, de azokat gyorsan lenyelem, és kész!

Vagy két napig maradtunk a lyukban, amit ásatott velem. Közben a mélyedésben lapulva vészeltünk át egy homokvihart, amely alaposan próbára tette védőruhám szűrőbetétét. Bezzeg ő csak lezárta az orrlyukait, és kész – probléma letudva... Igaz, eközben sem kerültünk egymáshoz közelebb, de legalább sikerült alaposan megfigyelnem: kicsi volt, aszott, de szívós és erős. Haja, bőre teljesen egybeolvadt a homok színével, ha mozdulatlanul lapult, csak mélybarna, pupillátlan szemei árulták volna el, de behunyva őket inkább éles hallására és szaglására hagyatkoztam. Inni a két nap alatt egyszer sem láttam. Igaz, pisilni, de még csak izzadni sem. Ruhámnak hála ő sem engem. Enni is alig-alig evett: zamoculkas-gumó, egy-egy elfogott bogár, kígyó. Egyszer valami madarat is sikerült elcsípnie...

– Esz! – kínálta.

Nekem már csak néhány energiakapszulám maradt, lopva kaptam be egyet-egyét. Persze fölöslegesen, úgysem kellett volna neki!

Vajon mit akarhat velem? Minek cipel végig a sivatagon, megosztva amúgy is szűkös fejadagját? Nem tudtam elképzelni. Vagy nem mertem...

Már tudom. Persze. Hiszen teljesen kézenfekvő.

Nem is emlékszem, hogyan maradtak rajtam: „Mint számaron a fül” – mondanák a régiek. Láttam egy ősi felvételt az archívumban: maroknyi kölyökkajmán csapat kétségbe esve tolong egymáson egy apró, kiszáradásra ítélt tócsa fenekén. A tűző nap sugaraitól halálra ítélve dagasztották a ragacsos sarat. Egy felnőtt kajmán jött arra, nem tudni, honnan, nem tudni, miért. Vagy hogy miért éppen ő.

Semmi köze sem volt a kicsikhez, mégis képtelen volt elmenni mellettük. Mígnem élükre állva, csipogva vezetni kezdte az árva társaságot, árkokon, buckákon át. Hosszasan és kitartóan vezette őket, a lemaradókat csipogva hívogatta, vissza-visszanézve türelmesen megvárta őket, egészen a legközelebbi tóig, amelyben ott csillogott az éltető víz.

Érthetetlenül és megmagyarázhatatlanul egy lélektelen állattól, amely számára ismeretlen fogalmak a szánalom, a kötelesség vagy a felelősségtudat.

Talán a rám maradt kölykök számára én vagyok ez a kajmán? Ma már nem keresem az okokat. Kellene?

Két nap után útra keltünk újra. A portyázók addigra tovább álltak, tudtuk mindketten, bár szenzoraink más-más elveken működtek. Végeérhetetlenül róttuk az úttalan utakat, többnyire éjszaka, akár a sivatag többi lakója.

– Meddig megyünk még?

– Jön! Jön! Barlang közel!

Talán csak ezt a szót ismerte, vagy talán az otthon iránti elfogódottság hívatta vele barlangnak a kis üreget, amely felé közeledtünk.

– Mama! – éles, örömteli hang, mint bárhol máshol a világon.

Mint egy játékbaba... Mint fogva tartóm apró tükörképe. Éjbarna szemeit anyjára veti, orrukat összeérintik, majd rám néz, áhítattal. Orrcimpái kitágulnak, gégeje mozdul, ahogy nyel.

– Nesze!

Keskeny ajka mosolyra húzódik, közelebb jön, szimatol. Hegyes fogain nyál serken...

Ösztönös volt a mozdulat, ahogy kezem váratlanul védekezőn a magasba lendült, magam sem számítottam rá. A gyermek apró teste, mint egy kesztyű, egy üres báb huppant alá egy szikla mellett, majd tompa, nyüsztő sírás hangzott... vékony karja élettelenül csüngött, felfedve az előbukkanó fehér, hegyes csontdarabot.

„Volt egyszer egy kisoroszlán, a sivatag szélén lakott az anyjával, egy bozótban. Az egyik nap egy zebrát hozott neki az édesanyja vacsorára.

– Ha ezt megeszed, úgy jóllaksz, hogy holnap estig föl sem ébredsz! – mondta az anyja büszkén.

A kisoroszlán meg ott maradt a zebrával egyedül. Még sosem evett ilyen csíkos valamit. „Ez jó falat lesz” – gondolta, mikor a zebra hirtelen fölemelte a fejét, és reszketve fölugrott.

– Jaj, ne bántsál, ne egyél meg! – könyörgött szívet tépő hangon.

– Hát te élsz? – csodálkozott a kisoroszlán.

– Élek bizony! – mondta a zebra. – Csak ijedtemben ájultam el, mikor egy nagy oroszlán rám tette a mancsát. És most itt vagyok.

– Hát, ha már így történt, éntőlem nem kell félned – mondta a kisoroszlán. – Úgyis unatkoztam egyedül, ezentúl te leszel a barátom.

Azzal összelelkeztek, és nyomban játszani kezdtek, csak úgy zengett a környék a nagy hancúrozástól. Már éppen sötétedni kezdett, mikor az öreg oroszlán hazaérkezett. A kisoroszlán mindent elmondott neki, hogy mi hogyan történt, de bizony az anyja szívét nem tudta megpuhítani.

– Ki hallott már olyat, hogy egy oroszlán egy zebrával barátkozzék? – bömbölte. – Ha reggelig meg nem eszed ezt a csíkos bőrűt, többet ne kerülj a szemem elé! Én nem szégyenkezem miattad! Éntőlem többé nem kapsz ennivalót!

Mit tehetett a szegény kisoroszlán: megvárta, míg leszáll az éjszaka, aztán csöndben kilopózott a zebrával a bozótosból, és nekivágtak együtt a nagy pusztaságnak. Három nap, három éjjel vándorolt a két jó barát, s egy falást nem ettek, egy kortyot nem ittak közben. Végre a harmadik nap egy füves folyópartra értek. A zebra azonnal legelni kezdett jó étvággyal, de a kisoroszlánnak sehogy se ízlett a harmatos fű, hiába próbálkozott vele. Csak a hasa fájdult meg tőle. Szomorúan lefeküdt a víz partjára, és lehunyta a szemét. S akkor a zebra odalépett melléje, és így szólt:

– Tudom, hogy mi bajod van. Ha megennél most engem, biztos erős lennél megint.

– Soha! – kiáltotta a kisoroszlán. – Soha! A mi barátságunknál nem lehet semmi erősebb!

Azzal egymás nyakába borultak és sírtak. S így esteledett rájuk: már a Hold, a csillagok is fönt voltak az égen, de ők csak még szomorúbbak lettek. A Hold nem hitt a szemének, mikor megpillantotta őket.

– Nézd csak! – szólt oda a Vadlegeltető csillagnak. – Ilyet se láttam még: együtt sír az oroszlán a zebrával!

Hogy ezután mi történt, azt a Vadlegeltető csillagtól kell megkérdezni: ő varázsolta el a két jó barátot kicsi játékoroszlánná és zebrává, hogy soha többé ne legyenek éhesek, és mindig jó barátok maradhassanak.” (kenyai mese)

– Rendben van, azt köszönjük, hogy vigyázol rájuk, amíg mi a dolgunkat tesszük, de nem kellene ostobaságokkal tömni a fejüket!

– Hiszen mi is ezeken nőtünk fel. Szükségük van mesékre. A dalok pedig vigaszt nyújtanak számukra. Miu még csak négyéves!

– Semmi hasznuk belőle! Inkább arra tanítsd őket, hogyan javítsanak meg egy dzsipet, vagy tartsák karban a szélerőművek turbináit, amíg Gelluk visszatér a városi technikumból. Ha visszatér!

– Azt csak mutassa meg nekik Jos! Nem tudom, hogyan taníthatnék nekik olyasmit, amihez nem értek.

Erre Jos végeérhetetlen monológba kezdett, amire talán neki magának is nehezebb esett odafigyelnie, miszerint ő megpróbálta, de eddig egyszer sem sikerült olyan tanítványt találnia, akit érdekelt volna a dolog, és hogy különben is neki sok a dolga és nincs ideje arra, hogy gyerekeket pesztrálgasson, vagy órák hosszat tök egyszerű dolgokat gyömöszölgjön ostoba kölykök értetlen fejébe, és hogy ezek a kölykök igazán neveletlenek és érdektelenek, és hogy el sem tudja képzelni, mi lesz a kolóniával, ha ilyen felelőtlen felnőttek kezébe kerül, amilyen ez a mostani nemzedék...

Végül aztán persze Guri apó tette fel a pontot az i-re.

– Tanulják meg: itt kell boldogulniuk! Ez itt már egy másik világ, a túlélésük a tét.

– Kinek a túlélése? Az emberség megőrzése nélkül valami más fog túlélni, valami, ami már nem emberi.

– Minket jelenleg nem érdekel az emberiség túlélése, a gyermekeinké viszont igen!

A mozdulat, amivel azután magamhoz húztam, a dal, ami az ajkaimon termett, szintén ösztönös volt. Csak felszínre tört, ami az évek alatt belém ivódott... És most itt ülünk ketten. Tudom, életem csak rajta áll. Karomon fogainak helye,

apró, véres gyöngyszemek. Karja sínben két ágacska között. Bőrét nem égeti a Nap, szemét nem vakítja a fény, éhség, szomjúság csak elvétve gyötri.

...És tágra nyílt szemmel hallgatja a rég elfeledett dallamokat.

Ő a jövő gyermeke.

Szilasi Katalin

A domb mögött

A felhőtlen égen szinte tüzelt az óriási, fényes napkarika. A feltámadt szél nem enyhítette a forróságot, csak felkapta a vörössárga homokot, és beterített vele mindent, ami az útjába került.

A vén Farkas bánatosan üldögélt. Sem ereje, sem kedve nem volt vadászni a perzselő melegben. Az az egy-két fa, ami még megmaradt, nem adott árnyékot. Lefelé lógtak az ágaik, néhány sárga levél fityegett rajtuk.

Farkas egyetlen barátja, a nálánál is vénebb Varjú esténként rátelepedett az egyik kinyúló gallyra és mesélt:

– Tudod Farkas komám, valamikor itt sűrű bozót volt. A fákon meg annyi tarka-barka madár, mintha virágok nyíltak volna az ágakon. És az az énekszó! Meg sem mertem mukkanni. Azok a ficseriek kinevettek volna a hangom miatt. De ott volt a domboldal, bevetve mindenféle jóval. Degeszre tömte a hasát az egész varjú família. Mert akkor nem ilyen magányosan éltem – és egyik szárnyával egy borsónyi könnyet törölt ki a szeméből. Kicsit közelebb tipegett öreg barátjához, de aztán eszébe jutott, hogy Farkas mégiscsak farkas, jobb a kellő távolság, az ördög nem alszik.

– És azt tudod-e – folytatta –, hogy a domb túloldalára idegen lények érkeztek?

– Mifélénk? – kérdezte Farkas.

– Majdnem teljesen csupaszok. Se tolluk, se szőrük, éppen csak a fejükön nő valami. Két lábuk van, mint nekem, de szárnyuk nincs, nem tudnak repülni. Kicsit Makira hasonlítanak, de az legalább át tud ugrani egyik fáról a másikra.

– Gyerekkoromban a falkavezér is mesélt ilyen kétlábúakról, de azt is mondta, hogy jobb kerülni őket, mert a dörrenő botjukkal messziről levadásszák még az oroszlánt is.

– Ezek nem vadásznak. Valami növényt kotyvasztanak egy nagy edényben. Olyan fölé teszik, amit a villám csinál, ha belecsap egy fába. Este, mikor csillapodik a hőség, körbeülnek, és úgy esznek együtt.

Aztán a vén Varjú elkészönt, és hazarepült a fészkére.

Farkasban feltámadt a kíváncsiság. Jó lenne megnézni, kik is azok a furcsa jövevények. Arrafelé van egy vékony erecske, valamikor Dunának hívták. Ha még nem temette be azt is a forró homok, egyúttal iszik belőle egy jót. Megvárta, amíg a nap sugarai végképp eltűntek a domb mögött, majd kissé öregesen, de azért nesztelenül felkapaszkodott a magaslatra. Onnan jól lehetett látni az idegeneket. Ahogy nézte őket, furcsa érzés fogta el. Mintha már találkozott volna velük, ha nem ő, akkor az apja vagy a nagyapja. Fölszimatolt a levegőbe, ismerősnek tűnt a füst szaga, a bográcsban fővő étel illata. Valami vonzotta ezekhez a lényekhez, akaratlanul is közelíteni kezdett hozzájuk. Az egyik közülük, a legkisebb, észrevette.

– Nézd, apa! Egy kutya! – kiáltotta vékonyka hangon.

– Hát ez, szegény, hogy tudott életben maradni? – csodálkozott a magasabb termetű, mélyebb hangú idegen. Majd füttyentett egyet, és Farkas nem tudta, mi történik vele. Csak azt érezte, hogy oda kell loholnia ahhoz, aki hívta.

A vékony hangú megsimogatta a hátát. Az öröm szikrái csak úgy pattogtak Farkas szőréről a forró, esti levegőben.

Szöllösi Kristóf Vihargazda

A viharegda munkája egy életre szól. Zétény nagyapja mindig így válaszolt, amikor valaki megkérdezte tőle, hogy nyugdíjas kora ellenére mit keres még mindig a szélturbinákon, a férfi pedig újra és újra felidézte magában ezt az egyszerű, de velős bölcsességet, valahányszor a családi birtokot járta a hidrogénhajtású UAZ-zal. Ő maga sosem győzött hálát adni a sorsnak, amiért az alföldi viharfarmok egyikére született, és bár többször is lehetősége lett volna maga mögött hagyni az apró, önfenntartó passzívházat és a Kiskunság homokja fölé magasodó negyvenöt szélturbinát, végül mindig a maradás mellett döntött.

Pedig a viharegda szakmája egyáltalán nem volt könnyű. A szélturbinák és az akkumulátortelepek karbantartása lekötötte Zétény minden idejét, arról nem is beszélve, hogy a DÉMÁSZ aktakukacai is folyton a nyakára jártak, mindenféle kitöltendő űrlapokkal meg évről-évre változó szabályzatokkal nyaggatva. És persze ott voltak a viharok is. Ő már csak a nagyszülei meséiből ismerte az '50-es és '60-as évek hírhedt Vörös Aszályát meg a városromboló szupercellákat, de azért neki is kijutott bőven az ítéletidőből, mikor feketébe borult az ég és özvíz zúdult a környékre, a szél pedig röhögve tépte szét a silányabb minőségű turbinákat.

De mindez nem számított. Minden nehézség eltörpült ahhoz a gyönyörű és utánozhatatlan érzéshez képest, ami akkor járta át, mikor este kiült a tornácra egy sörrel a kezében, és csak bámulta Félegyháza fényeit a távolban, jól tudva, hogy a város lámpái az ő viharfarmján megtermelt megújuló energiával működnek.

Egyedül azt bánta, hogy a fia nem osztozott a szakma iránti elhivatottságában. Pedig Ormos nemrég töltötte be

a tizenhatalmat, és Zétény úgy gondolta, ilyen korban már igenis érdeklődnie kellene a családi mesterség iránt. Ehhez képest a fiú ugyan szó nélkül segített neki mindenben, de sosem dolgozott többet annál, mint amennyit feltétlen muszáj volt, és arra se vette a fáradságot, hogy a közönyt eltüntesse az arcáról, valahányszor a férfi a viharfarm dolgairól próbált mesélni neki. Most is egykedvűen bökdösött valamit az AR-ben, üvegesen meredve az UAZ műszerfalára.

Zétény az indulás óta folyamatosan kutatott valami téma után, amivel kikökhentethné Ormost az egykedvű bambulásból, és tekintete végül a birtok határától nem messze magasodó, acélból és betonból gyúrt épületen állapodott meg, amelyet a környező mikroközösségekből érkező idénymunkások pár napja kezdtek el módszeresen szétverni.

– Úgy látszik, Kovácsék lebontják a széndioxid megkötőjüket – jelentette be jó hangosan, hogy az AR-be temetkező Ormos tuti meghallja. – Nem fizethet már olyan jól a klímakötvény, mi, fiam?

– Dehogya. Csak kukoricát akarnak termesztetni a helyén. Olyan aszálytűrő fajtát. – Ormos még csak fel se emelte a tekintetét, továbbra is a műszerfalat bámulta. – Edmund mondta, mikor legutóbb dumáltunk.

– Akkor elment az eszük! – horkantott fel Zétény. – Errefelé nem terem meg semmi, csak a homok.

– Edmund szerint hamarosan újra feltöltik a Péteri-tavat meg a környező csatornákat. Úgy már lesz víz a kukoricának.

– Ezt a baromságot! Mégis honnan vesz ilyen képtelen ötleteket az a kölyök?

– Kisanna bátyjától hallotta, hogy északon már eléggé kiszámíthatóak az esőzések, ezért el tudják kezdeni a Tisza déli szakaszának rendberakását is. Az a csávó a Vízügynek dolgozik, szóval csak tud valamit.

A fiú hangjában a fásultság helyét komor dac vette át, ezért Zétény inkább megtartotta magának, hogy szerinte mit

tudnak és mit nem az állami tisztségviselők. Ha Ormos hinni akar a Vízügy kincstári optimizmusában, akkor hadd higgyen! Ő aztán nem fogja összetörni az illúzióit. Majd rájön magától, hogy a klímakatasztrófa legyűréséhez még rengeteg idő szükséges, ahogy azt a Zöld Paktumban is megmondták az ENSZ legjobb kutatói.

Így inkább csak hümmögött egy sort arról, hogy senki sem tudhatja, mit hoz a jövő, utána pedig a fékbe taposott, keményen megállítva az UAZ-t az egyik homokdűnén. A pick-up előtt ott magasodott a huszonhármas szélturbina, aminek a teljesítménye az utóbbi napokban elfogadhatatlannul visszaesett a termelést felügyelő MI szerint.

Zétény nem tudta megállni, egyszerűen muszáj volt elmosolyodnia a kétszáz méter magas, matt szürke szörnyeteg látán. Annak idején egyedül az ő dédapjának volt annyi esze, hogy egyből viharálló szélturbinákat telepítsen a birtokára, az előrelátása pedig százszorosan megtérült az azóta eltelt évtizedekben. Igaz, a viharálló modellek jóval drágábbak voltak, mint a hagyományos testvéreik, de cserébe a legpusztítóbb szupercella kellős közepén is megbízhatóan működtek, folyamatosan termelve az áramot, míg mindenki más rég vészleállásra kényszerült.

Azóta viszont változtak az idők. Bármennyire is nevetségesnek tartotta Ormos kijelentését, miszerint hamarosan újra lesz folyóvíz a környéken, Zéténynek azt el kellett ismernie, hogy a keményebb szupercellák jelentősen megritkultak az Alföldön. A gyengébb viharokkal pedig legnagyobb sajnálatára a rivális gazdák szélturbinái is meg tudtak birkózni, így az előnye egyre csökkent a Szeged és Kecskemét ellátásáért folyó kegyetlen küzdelemben. Régebben még megengedhette volna magának, hogy csak a viharszezon utáni nyugodtabb időszakban nézzen rá a hibás turbinára, most viszont nem lehetett ilyen kényelmes. Úgy sejtette, a DÉMÁSZ helyette inkább azokkal a semmirekellő Vargáékcal szeretne üzletelni

a továbbiakban, így muszáj volt a lehető legnagyobb hatékonysággal üzemeltetnie a viharfarmját.

Ormossal az oldalán kikászálódott az UAZ-ból, lekapta a szerszámosládáját a platóról, és megindult a szélturbina felé. Miközben megközelítették a hatalmas építményt, magában végig azért imádkozott, hogy csak ne a gondolában legyen a baj forrása. Bár az egésznapos robot nem hagyta elpuhulni, a kétszáz méteres létramászás gondolata negyvenkét évesen már egyáltalán nem vonzotta. Épp ezért először rutinosan a turbina aljához lépett, és nekiállt kimérni a transzformátorhoz haladó vezetékeket.

– És azt hallottad, hogy félmillióra fogják emelni a lakókvótát Budapesten? – szólalt meg hirtelen Ormos a háta mögül.

– Hiszem, ha látom. Az a város már évtizedek óta kétszáz-ezerre van korlátozva, és így is az élıhetőség határát súrolja.

– A zöldek mást gondolnak. Szerintük az csak ilyen vasikalapos nézet, hogy nem létezik karbonsemleges település kétszázezer lakó fölött. Azt mondják, ha nem hisszük, nézzük csak meg Berlint vagy Rómát.

– A zöldek össze-vissza beszélnek, mert rájöttek, hogy csak ilyen felelıtlen ígéretekkal tudják megelőzni a radikálisokat a választásokon – vonta meg a vállat Zétény. – De mondok én neked valamit, fiam! Gondolj bele, mi történik errefelé! Bővül bármelyik város a környéken? Dehogya! Szerencsétlen Armand bácsikád is vagy tíz éve várja, hogy összeköltözhessen a menyasszonyával, de a világ minden kincséért se engednék be őket Szegedre, mindig csak a szentesi meg a csongrádi mikroközöségekkal próbálják kiszúrni a szemüket. Nem lesz itt semmilyen kvótaemelés, bármit hadováljanak is a zöldek.

Ormos erre már csak morgott valamit, aztán visszatért az AR-be. Nem figyelt, nem érdeklődött, még csak azt sem kérdezte meg, hogy segíthet-e bármiben. Jelen volt, de csak testben.

Zétény befejezte a vizsgálatot, és lemondóan sóhajtott, mikor látta, hogy a vezetékeknek semmi bajuk. De azért még

nem volt minden veszve. Akkurátusan összepakolta a szerszámain, majd megindult lefelé a homokdűnéről egy apró, jelöletlen fészert irányába. Itt tartották a viharfarmot felügyelő MI egyik adatmagját, és a férfi azt remélte, hogy kiderül, az egész teljesítménycsökkenést csak ennek az adatmagnak egy hibás mérése okozta.

Kedélyesen füttyörészett, miközben megközelítette a fészert, de az agya közben újra és újra visszatért ahhoz, amit Ormos mondott az elmúlt percekben. Mégis honnan veszi a fiú ezt a sok optimista baromságot? Még hogy újra feltöltött Péteri-tó, meg megemelt budapesti lakókvóta! Kitől hallhatott ilyesmit? Tuti, hogy a Szabóék lesznek azok. Ők már évek óta hangoztatják, hogy a globális felmelegedésnek vége, a klímatastaztrófa el lett hárítva. A különadóval nem törődve két kocsi tartanak, van egy díszkertjük, amit naponta öntöznek az északról hozatott vízzel, ráadásul havonta egyszer még sütiögetnek is, valódi hússal. Micsoda pazarlás! Micsoda felelıtlenség!

Ez így nem mehet tovább, de nem ám! Ő majd beszél a fejükkel, még a mai napon! Elmondja, hogy otthon, a négy fal között olyan dekadensen viselkednek, ahogy csak akarnak, de azt nem fogja tűrni, hogy Ormos agyát is megfertőzzék az önző és veszélyes gondolataikkal. Igen! Pontosan ezt fogja csinálni. De csak a turbina megszerelése után.

Feltépte a fészert ajtaját, felvette az AR-szemüvegét, és pár gyors mozdulattal elindította az adatmag diagnosztikáját.

– Tudod, apa, néha azért jó lenne, ha nem a múltban élnél – jegyezte meg Ormos, miközben a férfi a homokbuckára kivetített adatokat tanulmányozta. – A globális felmelegedésnek vége. Legyőztük. Most már a lehűlés jön, meg a visszatérés a normális élethez.

– Nagyapád idejében is pont ezt mondták az ostobák, valahányszor az átlaghőmérséklet csökkent egy kicsit. Aztán nézd meg, hogyan élünk most! Pont ugyanúgy, mint negyven évvel ezelőtt, meg ahogy negyven év múlva is fogunk.

– Azért ez nem teljesen igaz. Kovácsék például már bontják a szén-dioxid megkötőjüket.

A diagnosztikai program egy halk pittyenéssel jelezte, hogy lefutott, de nem talált semmi hibát. Zétény lemondóan sóhajtott. Ebből mászás lesz, a fenébe is!

– Mert Kovácsék hülyék, azért! – jelentette ki, miközben levette az AR-szemüveget. – Ők elhitték az állam dumáját a globális lehűlésről, de mi nem fogjuk. Mi vihargazdák maradunk, amíg világ a világ.

– Vagy nem – motyogta Ormos. Halkan beszélt, mintha nem akarná, hogy apja meghallja, de Zétény figyelmét így se kerülte el a félős mondat.

– Hogy mit mondtál?

– Azt, hogy nem akarok vihargazda lenni, apa. – Ormos hangja remegett a félelemtől és a feszültségtől, de nem állt le, dacosan felszegte a fejét, és folytatta. – Te mindig azt hajtogatod, hogy ez a szakma az életünk, a jelenünk és a jövőnk, de szerintem ez már nem igaz. A világ sokat változott az évezred eleje óta. Nincs már Vörös Aszály, nincs már klímakatasztrófa, ezeknek mind vége! Jöhet végre az újakezadás, az az élet, amiért dédapa meg nagyapa a sajátjukat áldozták!

Zétény körül egy pillanat alatt szétesett a világ. Hallotta Ormos szavait, de értelmezni már nem tudta őket. Mert mi az, hogy a fiú nem akarja tovább vinni a családi szakmát? Ilyet nem tehet. Ehhez egész egyszerűen semmi joga!

– De hát vihargazdának születél – motyogta a sokktól kásás hangon. – Mégis mi mást csinálnál, ha nem ezt?

– Pestre megyek robotikát tanulni. Már be is adtam a jelentkezésem.

– Dehogy mész! – A sokk egy pillanat alatt átadta a helyét a haragnak. Zétény agyát elöntötte a vörös köd, keze akaratlanul is ökölbe szorult a teste mellett. – Mégis mit gondolsz, be fognak egyáltalán engedni? Az a város rég megtelt, Ormos!

– Most még igen, de ha megemelik a kvótát, akkor majd lesz hely.

– Persze, meg több millió ember, akik évekkel ezelőtt megpályázták a letelepedési engedélyt. Azt a sort sose tudod majd kívárni!

– Akkor jó, hogy nem is kell kívárnom, mert egy vihargazda gyereke vagyok. A Zöld Paktum prioritást biztosít nekem.

A francba is, igaza van! – döbönt rá Zétény. Ugyanis a vihargazdákat stratégiailag kiemelt vállalkozóknak minősítették még a Vörös Aszály alatt, és a státuszuk azóta se változott. Sűrűbben kapták a vízjegyet, gyorsítva bíralták el a gyermekvállalási igényeiket, és akkor is elsőbbséget élveztek, ha városban akartak letelepedni. Igaz, a Zöld Paktum megfogalmazásakor az ENSZ fejesei alighanem a mikroközösségekre gondoltak, de a törvény nem tiltotta, hogy egy vihargazda gyermeke Budapesten, vagy más, hasonló kaliberű világvárosban kezdjen új életet.

– És mi lesz a farmmal? Erre gondoltál egyáltalán, vagy csak magaddal törödtél? – kiabálta Zétény. – Ha elmész, ki segít majd működtetni a turbinákat? Nyakunkon a viharszezon, az ég szerelmére!

– Fogadj fel időszakos munkásokat Félegyházáról – vont vállat Ormos. – Vagy hívd ide Armand bácsit. Az öregnek mindig kell a meló, plusz részmunkaidős vihargazdaként Szegedre is könnyebben bekerülhet.

– Nem fizetek – nyögte ki az utolsó fenyegetését Zétény. – Felköltözhetsz, ha akarsz, de tőlem aztán egy eurót sem fogsz kapni!

– Majd dolgozok a megastruktúrák bontásán – vágott vissza Ormos. – A Gozsdut, a Bazárt meg a Puskást is kijelölték újrahasznosításra, szóval lesz munka bőven!

– És ha mégse lesz? És ha nem emelik meg a kvótát? És ha ez csak egy átmeneti lehűlés egy újabb Vörös Aszály előtt? – Zétény szíve elszorult a pániktól, ahogy lassan tudatosult benne, hogy Ormost nem fogja tudni meggyőzni. Mondhat, amit akar,

kiabálhat, amíg szét nem szakadnak a hangszálai, de a fiú már elszánta magát a cselekvésre.

– Látod, apa, ez a te bajod. Egyszerűen nem tudod elfogadni, hogy a világ változik. Javul. És pont ez akadályozza meg, hogy valaha is több lehessél egy alföldi vihargazdánál. De tudod mit? Én ebből nem kérek!

– Pont úgy beszélsz, mint a régiek! – Zétény nem gondolta végig, mit mond, egyszerűen csak kicsúszott a száján a sértés, szerencsére azonban Ormos már nem hallotta ezt. A fiú dacos képpel elcsörtetett Szabóék birtoka felé, alighanem azért, hogy még több optimista hülyeséggel tömhessék tele egymás fejét a haverjaival.

Még hogy pesti lakhatás! Még hogy robotika! Holnap meg már azzal fog jönni, hogy jövő évtől vége a Zöld Paktumnak, és mindannyian olyan pazarlóan és fényűzően élhetnek majd, ahogy a régiek tették a Vörös Aszály előtt. Na persze! Zétény megvetően kiköpött a gondolatra, aztán újra a fölé magasodó szélturbinát kezdte vizslatni, és érezte, ahogy testébe lassan visszakúszik a csitító nyugalom. Persze, még mindig dühös volt, amiért Ormos el akart költözni, és az se tetszett neki, hogy a fiú milyen hangnemet használt vele szemben, de belátta, hogy ezek ellen nem tehet semmit. Ha teljesen őszinte akart lenni magával, már évek óta sejtette, hogy valami ilyesmi fog történni. Hiszen Ormos még csak rá se nézett a szélturbinákra, ha nem volt kötelező. Mégis milyen vihargazda az, aki így viselkedik? Épp ezért most engedékenynek kell lennie, hagyni, hogy a fiú menjen a saját feje után. Hadd tanuljon a hibáiból, hadd ismerje meg a nehezebb utat! Majd meglátja, hogy nincs kvótaemelés. Majd meglátja, hogy a megaszerkezetek bontása mellett nem lehet tanulni. Majd rájön, hogy a világ egyáltalán nem olyan idilli hely, mint amilyennek a homokbuckák nyugalmaiból látszik. Amikor pedig eleget csalódott és eleget tanult az életről, akkor vissza fog jönni, ez tuti.

Hiszen a vihargazda munkája egy életre szól.

Tóth Kata Laura

Városnézés a 22. században

Ma nincsen iskola. Tulajdonképpen ez nem olyan meglepő, az elmúlt két hónapban jó, ha tíz alkalommal lehetett órát venni. Ami azonban megdöbbenő, hogy munka sincsen. Apám legalábbis ezt mondta. Elküldött játszani azzal a felkiáltással, hogy bármit csinálhatok, csak ne kerüljek bajba. A játék azonban nem vonz, igazából nem is nagyon tudom, hogyan kell játszani. Úgy döntöttem, hogy inkább kihasználom a teljes napot és felfedezem otthonom azon részeit, amit még soha nem láttam. Meg akarom nézni a kerítést. Majd megpróbálom elkerülni a bajt. Komolyan mondom, apa, megpróbálom, de többet nem ígérhetek.

Kilépek a házunk ajtaján. A ház kifejezés elég nagyvonalú, én inkább sáornak nevezném. A nyomornegyed belső részében lakunk, itt nagyjából mindenki ilyenben él. Elindulok egy poros úton a sátrak között. Körülöttem gyerekek merednek maguk elé tehetetlenül. Úgy látszik, nem csak nekem akadt problémám a játékkal. A gyerekek többnyire nagyon fiatalok, nyolc év alattinak tűnik az összes. Ezek szerint ma a kisebbek mindenhol szabadnapot kaptak. Ritka az ilyen, nekik is ki kellene használniuk.

Lassan kiérek a lakósátrak közül, és egy téren lyukadok ki. Itt körben kisebb boltok állnak, meg nyilvános toalették és közfürdők. A legtöbbről mállik a festék és néhány épület olyan hatást kelt, mintha épp össze akarna omlani. Továbbmegyek. A boltok mögött műhelyek helyezkednek el. Ezekben számos felnőtt és nem kevés gyerek dolgozik fáradhatatlanul. A fáradhatatlan nem is jó kifejezés. Fáradtak ők, a nyomortelepen mindenki állandóan fáradt, de valamiért mégis dolgoznak tovább.

A műhelyeken túl már csak termőföldek vannak. Elterülnek a messzeségbe amerre csak a szem ellát. Kizárt dolog,

hogy én gyalog ezeknek a végére érjek. Azonban eltökélt vagyok, mindenáron látni akarom a kerítést egyszer, és valószínűleg soha többet nem lesz ennyi szabadidőm. A termőföldek első pár száz négyzetméterét kukoricával vetették be. Már jó magasra megnőttek, majdnem akkorák, mint amekkorá én lennék két másik gyerek hátára állva. Apa mindig azt mondja, hogy hálásnak kell lennünk a modern tudományoknak. Génmanipuláció nélkül már mind éhen haltunk volna.

Számtalan ember robotol ilyenkor a kukoricásban. Mind kézzel dolgoznak. Vannak már sokkal korszerűbb megoldások is, de apa szerint, ha gépekkel oldanánk meg a munkát, alig lenne szükség emberre. A munkanélküliek pedig vagy csak segélyből élnének, vagy inkább egyáltalán nem élnének. Nem fenntartható gépekkel a gazdaság.

A kukorica első soraiban haladok előre, igyekszem elvegyülni. Elméletileg nem lenne semmi baj, ha meglátnának, de nem akarom, hogy az apám véletlenül tudomást szerezzen a kalandomról. És amúgy is sokkal izgalmasabb bujkálni és a hatalmas kukoricák között lopkodni, mint az úton sétálni.

Az idő igen meleg, de a kukoricák hűvös árnyékot vetnek. Érdeklődve figyelem a dolgozó nőket, férfiakat és gyerekeket. Soha nem jártam még itt, de ez senkinek nem tűnik fel, rám se hederítenek, talán észre sem vesznek, annyira lefoglalja őket a munka. Kosarakba szedik a kukoricafejeket. Egy növényen akár harminc-negyven fej is megtalálható. Egészen lenyűgöznek az óriási növények. Ugyan ettem már kukoricát, de az aratás folyamatát még nem láttam. Apám a valamivel jövedelmezőbb fémiparban dolgozik. Rendszerint én is segédkezem a műhelyben sok más gyerekkel együtt. A munka ott nem annyira kimerítő, mint itt, de a hőség a műhelyben gyakran elviselhetetlen.

A kukoricákat hirtelen búzamezők váltják fel. Ezek a növények is legalább akkorák, mint az előzőek, de itt még nem munkálkodik senki. A génmanipulációnak köszönhetően

mind a négy évszakban arathatóak a növények, de így is kell egy kis idő az éréshez.

Kezd fáradni a lábam. Már elég régóta gyalogolok és a búzák közötti egyenetlen talajon kifejezetten nehéz haladni. Emiatt inkább úgy döntök, hogy a rendes úton folytatom túrámat.

Ahogy kiérek az útra, arcul csap a perzselő nap sugara. Már tizenegy fele járhat az idő és én még a kerítés közelébe se jutottam. El vagyok keseredve, de azért haladok tovább.

Hirtelen az út jobb oldalán egy kis kocsmát pillantok meg. Egy szekér áll előtte, tele kukoricával és búzával. Rögtön tudom, hogy ez az utolsó reményem. Ha szerencsém van, akkor a rakományt a városba viszik a kerítésen keresztül. Ha a kerítéshez érve sikerülne leugranom, végre szemügyre vehetném a híres határvonalat.

A szekér mögé lopakodom. Óvatosan körülnézek, de senkit nem látok, a jármű tulajdonosa tehát még a kocsmában van. Sietve felszállok a gabonák közé, és megpróbálok a lehető legjobban elrejtőzni. A szívem a torkomban dobog, még soha nem tettem semmi rosszat, soha nem voltam engedetlen. Azonban anyám amíg élt folyton azt mondogatta, hogy a gyerek attól gyerek, hogy rosszkodik. Tetszik a gondolat, hogy mostani tettemmel, csak anyám szavait igazolom. Remélem tényleg csak egyszerű rosszkodás, amit csinálok. Nem valami sokkal rosszabb.

Jó fél órája fekszem izgatottan a szekéren. Már a kocszi elé befogott ló is türelmetlenkedik. Ekkor azonban kivágódik a kocsmá ajtaja és egy vékony, kalapos férfi ül fel a szekérre. Nagyon félek, de szerencsére nem vesz észre.

A szekér zötykölődve megindul. Az út elején még próbálom számolni a percek, de gyorsan elvesztem a fonalat. Idegőrlő a várakozás. Végül a gazda lelassítja lovát, és a kocszi megáll. Kilesek a szekér pereme fölé. Egy őrház és egy egyenruhás férfit pillantok meg, aki a gazdával beszél. Nem tudom teljesen kivenni, hogy mit beszélnek. Átnézek az őr feje felett

és ekkor látom meg a kerítést. Hatalmas, hatalmasabb, mint képzeltem. Jó húsz méter magas, vasból készült, a teteje szúrós drót. A gigantikus méretű építményen túl egy város terül el. Elegáns, de feltűnően színes felhőkarcolókat látok.

Teljesen lenyűgöz a város nagysága, modernitása és furcsán vonzó eleganciája. Miközben bámulom egészen megfedlekzem magamról. Az őr hirtelen rám kiált, én pedig összerezzenek. A gazdával együtt futni kezdenek felém. Szerencsémre mindketten a szekér bal oldalán közelednek, így én a jobb oldalon leugorva elmenekülhetek. Levetem magam a szekér pereméről, és lélekszakadva rohanok a kerítés felé. Azonban amint elérem, rájövök, hogy rossz irányt választottam. Ezen a hatalmas vasgáton nem tudok átkelni, mivel nem látok rajta semmilyen ajtót. Az pedig kizárt, hogy megpróbáljak felmászni rá. Jobb ötlet híján elkezdek a kerítéssel párhuzamosan egy földúton futni. Hátrapillantok. A gazda az oldalát fogva lemaradva liheg, az őr azonban a nyakamban lohol. Minden maradék erőmet összeszedve próbálok gyorsítani, de a helyzet reménytelennek látszik.

Az egyenruhás majdnem elkap. Kezeivel utánam nyúl, azonban ujjai csak a levegőt markolásszák. Még nem tudott megfogni, de már teljesen ki vagyok fulladva. Ekkor azonban egy másik, üres szekeret pillantok meg, amint kifelé tart a kerítésen keresztül a városból. Kell, hogy legyen ott valamiféle kapu.

Még egy utolsó lendületet veszek és gyorsan a kapu mellett termek. Éppen csukódik befelé. Az új szekér kocsisa döbrent pillantást vet rám, de én nem foglalkozom vele. Még be tudok surranni egy kis résen, mielőtt a kapu bezárul. Az őr szitkozódik mögöttem, de már nem tehet semmit. Úgy látszik, neki nincs jogosultsága kinyitni a kaput.

Hátat fordítok a kerítésnek. Elöttem egy betonozott út, amely bevezet a rendkívül szokatlan, mégis csodásan szép városba. Könny szökik a szemembe. Nem a meghatottságtól

vagy a boldogságtól, hiszen eddig sosem akartam eljönni. Egyszerűen szomorú vagyok és kétségbeesett, mert nem tudom, hogy jutok majd haza.

Mivel elég gyorsan világossá válik számomra, hogy a kaput nem tudom magamtól kinyitni, elindulok az úton. Pár lépés után azonban egy újabb őrházat pillantok meg. Igyekszem nagy ívben elkerülni. Kicsit izgulok, de senkit nem látok, amíg a város közvetlen közelébe nem érek. Úgy látszik nem veszik túl szigorúan a határvédelmet. Biztosan nem szokott probléma lenni.

Azonban amint a város határába érek, számos védelmi funkciót betöltő épületet és személyt látok meg. Az épületek során túl pedig egy óriási táblát. A tábla arról informálja az érkezőket, hogy mennyi a város lélekszáma jelenleg, és hány ember befogadására képes összesen. Most mindkét szám ugyanannyi, egészen pontosan ötvenkétezer fő. Úgy tudom, a nyomornegyedben sosem volt népszámlálás, de ennél jóval többen lehetünk ott. A „negyed” kifejezés amúgy is tökéletesen értelmetlen, mivel a telep majdnem hatszor akkora, mint maga a város. Amúgy is sokkal találóbbr lenne egyszerűen „nyomornak” hívni. Az van ott bőven.

A koromhoz és legfőképpen a korombeliekhez képest nagyon sokat tudok a város történelméről, jelenlegi helyzetéről és gazdaságáról. Apám fontosnak tartotta, hogy mindent elmondjon nekem. Amikor a történeteket mesélte, fel voltam háborodva. Úgy gondoltam, a világ szörnyű és elnyomó hely. Apám azonban gyorsan lecsillapított. Felvilágosított, hogy a rendszer nagyon jól van kitalálva, úgy, hogy mindenki azt kapja, amit érdemel és ami a legjobb neki. Különböző sem vagyunk hátrányos helyzetben, a világ minden pontján így élnek az emberek, a mi városunk és nyomornegyedünk csak egy a sok közül. A szegények helyzete az átlag, és inkább az a különleges, ha valaki jól él. A rendszer működik, és ez a lényeg. A rendszer nélkül nem tudnánk élni.

Nem telt el sok idő és beláttam, hogy igaza van. Annyi embernek lehetne oka háborogni, és mégsem teszik. Ez csak azt jelentheti, hogy egyetértenek a helyzetükkel, hát miért pont én lennék az, aki panaszkodik. A mostani utamon is csak a kíváncsiság vezérelt. Bár nincs jogom úgy élni, mint a városiak, néztem csak szabad.

Lassan megközelítem az épületeket. Kizárt, hogy le tudnám futni az öröket, maximum rejtőzködéssel tudok túljutni rajtuk. A méreteim a segítségemre vannak. Egyértelműen nem készülnek ilyen kicsi ember érkezésére. Az egyik őrház oldalához lapulva elosonok az örök között, majd amikor kiérek, a ház mellől a közeli bokrok közé vetem magam. Csodával határos módon senki nem vesz észre.

A bokrokból kikecmeregve elindulok a város belseje felé. Hatalmas házak között, színes utcákon bandukolok. Az elhaladó emberek nem is vesznek rólam tudomást, olyan, mintha mindenki sietne valahová. Az egyik utcasarkon élenkpiros busz parkol. Apám azt mesélte, hogy a városban semmiért nem kell fizetni, így felpattanok a járműre. Néhány felnőtt kérdő pillantást vet rám, talán furcsállják, hogy sohasem láttak még, de nem firtatják a dolgot. Apám szerint a városban mindenkinek megvan a maga szerepköre, és ezen a szerepen kívül mással nem is foglalkoznak.

A busz halkán megindul a sima úton. Én az orromat az ablaküvegnek nyomva nézelődöm. Az egész várost varázslatosnak tartom. Parkok, lakóházak és rendelők váltják egymást és mind rikítóan színes. Néhány megálló után leszálok, épp egy cukrászda mellett tesz le a busz. Beszaladok és kiválasztom a legnagyobb szelet süteményt. A nagy része csokoládés, de ezen kívül még négy másik ízt vélek felfedezni, azonban nem ismerem fel őket. Soha nem kóstoltam még ehhez foghatót. Ínycsiklandó, egy szelettől már teljesen jól lakom.

Miután belakmározom, visszatérek az utcákra. Céltalanul csavargok össze-vissza fő- és mellékutakon, sikátorokban

és parkokban. Lenyűgöző a város. Nem akarom elhagyni és visszatérni a nyomorba.

Addig andalgok, mígnem egy fehér erődtítményhez nem érek. A többi épülethez képest nagyon unalmas és szigorú. Duplaszárnyú ajtaja fölött a „Lakosság Nyilvántartási Intézet” felirat áll. Mellette tábla jelzi az aktuális minimum IQ-számot, amely jelenleg százharmincnégy.

Összeszorul a torkom. Eddig is tisztában voltam azzal, hogy az IQ-szintünk határozza meg, hogy ki élhet a városokban, de a valóság letaglóz. Tudtam azt is, hogy mindenki a városban születik, és csak másfél éves korában rúgják ki a jólétből. Már ha átlagos. Ha szerencsés és magas intelligenciahányadossal születik, akkor természetesen marad. Mert ez nem több, mint szerencse. Sejttem, hogy az igazi szüleim nem anya és apa, hanem azok, akik engem létrehoztak, még itt élhetnek valahol. Csak a városban születetteknek lehet gyermekük. Ezt mind tudtam. És mégis egy csupasz, visszataszító, ellenségesen tiszta és fehér épület miatt kérdőjelezem meg, hogy ez így helyes-e.

Némán bámulom az intézményt és ominózus számot. Százharmincnégy. Hirtelen egy nő ragadja meg a karom. Annyira erősen szorít, hogy felszisszenek. Egyetlen szó nélkül kísér be az épületbe. Egy tágas csarnokon és számtalan folyosón vezet keresztül. Az elején még igyekszem észben tartani a kanyarokat, de hamar elvesztem a fonalat. Körülöttünk emberek jönnek-mennek, mind megbámulnak, de egy szót sem szólnak. Erre a városra, úgy látszik, nem jellemző a felhőtlen, vidám csevegés, de még a köszönés se nagyon. Most döbbenek rá, hogy a nap folyamán alig hallottam bármiféle beszélgetést.

A hölgy végül egy rendelőszervi helyiségbe kísér be. Rám parancsol, hogy üljek le a szobában található fehér székre és maradjak is ott. Majd sarkon fordul és kisiet.

Felpattanok és az ajtóra tapasztom a fülem. Hallom, ahogy a nő valakihez beszél. Azt mondja, hogy néhány városlakó

jelentett be engem, mivel különösnek találták a ruházatomat és a viselkedésemet. Csak szerencséje volt, hogy épp itt talált rám. Még mást is mond, de azt már nem tudom kivenni. Könnyek szöknek a szemembe. Visszaülök a székbe és csendesen sírok.

A nő rövidesen visszatér egy biztonsági őr társaságában. Felvesz egy apró, pisztolynak kinéző tárgyat és rám céloz vele. Megkér, hogy tartsam nyitva a szemem. Már zokogok, de azért eleget teszek a kérésének.

A nő lenyomja a pisztolyon található gombot, mire a készülék röviden lézersugarat bocsájt a szemembe. Egy pillanatra elsötétül a világ, de ezt leszámítva nem tapasztalok semmi kellemetlenséget. A gép gyors, ismétlődő, éles hangot ad ki.

A nő fájdalmas arckifejezéssel néz rám. Megmondja, hogy tudják, hogy nem vagyok városi, mivel a retinám nincs az adatbázisukban. Ezután megkér, hogy meséljem el, miképp jutottam be a városba. Keservesen zokogok és semmit nem vagyok képes kinyögni. Még próbálkozik egy darabig, de mikor rájön, hogy belőlem nem lesz képes kihúzni a történetem, int az őrnek. Az őr megragad és kivezet a folyosóra.

Egy közeli ajtóhoz lép, egyik kezével engem tart, a másikkal pedig kinyitja a bejáratot. Az kitárul, ő pedig belök engem, majd rám zárja az ajtót. Körbenézek. Egy nagyon apró szobában vagyok, csupán egy ágy, egy asztal, egy szék és egy rácsosított ablak fért el benne. Ez egy börtön. Sírva vetem magam az ágyra, az arcom a párnába temetem.

Most biztos azt hiszik, hogy lázadó vagyok, hogy meg akartam szökni. Pedig engem tényleg csak a kíváncsiság vezérelt. Én elfogadom a rendszert, sőt szeretem is. Mit bánom én, hogy nyomorban élek, vagy hogy sohasem ismerhettem a szüleimet. Nem zavar sem az éhínség, sem az állandó munka. De azt nem tudnám elviselni, ha nem engednék vissza apához.

Turzó Liliána

A szabadság rabjai

Fényes, meleg áprilisi nap volt, a hologramos órák éppen tizenhármát ütöttek. Aspen jókedvűen lépett ki a légvonat ajtaján, majd a némán tovasuhanó, csillogóan fehér jármű után nézett. Az állomásra érkezve nyüzsgő embertömegbe csöppent, a legtöbben az alattuk lévő, tíz emeletet is magába foglaló bevásárlóközpontba tartottak, vagy éppen onnan jöttek táskákkal megpakolva. Napsárga hajú gyerekek futottak el mellette, egy apró AR-rókat kergetve, és a nagy sietségben majdnem fellökték. Két férfi, valószínűleg a szüleik lehettek, bocsánatkérően pillantottak Aspenre, majd a gyerekeik után siettek. Az emelet közepén egy tágas lyukon keresztül vízesés zubogott alá az alsóbb emeletekre, a lyukat pedig egy mágneses híd szelte át, ezen közlekedtek az épületbe érkező vonatok. Köré fákat és virágokat ültettek, és az emberek kényelmes padokon ülve figyelhették az ide-oda repkedő, egzotikus robotmadarakat. A magas falakon óriási hologramreklámok virítottak, mintegy versengve az emberek figyelméért, a tekinteteket mégis egy hatalmas, büszke felirat ragadta meg leginkább: „Isten halott, az ember szabad.”

Odakint, az üvegfalakon túl terült el a város, az elegánsan modern felhőkarcolóival, zöld, élettel teli ligeteivel, repülő ökojárműveivel és valódinak látszó robotállataival. Ez volt Neopolis, amit úgy is emlegettek: a szabadság városa. Valaha New Yorknak hívták a történelemkönyvek szerint. A sötétség, az önzés, az elnyomás bűzös városa volt még alig száz évvel ezelőtt is, de aztán a világot, ahol az emberek boldogtalanul, saját ítéleteik és rögeszméik rabjaiként éltek, végül utolérte a végzete. A városokat elöntötte a tenger, majd jöttek a bombák, és az emberek éhen és szomjan haltak, míg

körülöttük a vízben fertőzött tetemek úszkáltak. De a sok szenvedés után végül eljött a béke, és a romok fölé egy új várost emeltek, egy új és boldog időszak kezdeteként.

Egy kéz érintette meg Aspen vállát.

– Julia! – fordult mosolyogva a lányhoz. Szokatlan név, egy olyan korban, amikor a neveknek, sőt az emberek nagy részének nem volt neve. Julia magának választotta, amikor tizenhat éves lett, emlékeztetőül, hogy volt idő, amikor az emberek élete tragédiával végződött. Aspen ezt baljósnek találta, de mégis el kellett ismernie, hogy tökéletesen illik a lányhoz, akinek afrofonatokba font, fekete haja volt és átlátszó kontaktlencsét hordott, ezért a rengeteg arany, és neon színű szempár között fájón mélynek tűnt a tekintete.

– Jól nézel ki – dicsérte meg a lányt, a fényes fehér latex-ruhájára pillantva, amely kiemelte vonzó alakját és tökéletes, barna bőrét.

– Te is egész jól festesz – felelte Julia már-már félszeg örömmel, és arcon csókolta.

Egy pillanatig némán álltak egymással szemben, és Aspen tudta, hogy a lány valódi csókot vár tőle, de nem akarta bátorítani, hiszen ő nem tudta úgy szeretni, ahogy Julia szeretne volna. Sose mondta ki, de Aspen érezte, hogy többet akar, mint barátságot extrákkal, abból, ahogy a lány ránézett és abból, hogy szinte sohasem feküdt le másokkal.

– Menjünk! – törte meg a csendet sóhajtván Julia. – Sonánál már javában tarthat a buli.

Aspen bólintott, és együtt szálltak be a liftbe, amely felvitte őket Sona lakásához, aki mindig nagyszabású, egész napon át tartó, vad partikat rendezett.

Aspen a felvonó csillogó tükrében ellenőrizte a külsejét. Rövid göndör haja a homlokába hullott, beletúrt, hogy megigazítsa, elektromoskék szeme köré színes geometriai mintákat rajzolt anyja legújabb sminkrobotja. Mesteri munka

lett, meg kell hagyni, és mégis Aspen jobban örült volna, ha az anyja másra költi azt a rengeteg pénzt.

Rajtuk kívül még ketten álltak a liftben. Egy harmincnek tűnő sötét bőrű ember, rózsaszín hajjal és hosszú körmökkel, de a fiatalító eljárás miatt lehetetlen volt megállapítani a valódi korát. A másik Trinity volt, aki hozzájuk hasonlóan a buliba tartott. Apró topja alól kivillant a melle és mikor észrevette, hogy Aspen őt nézi, kihívóan rámosolygott.

Sona házába érve a partizó fiatalok színesen örvénylő kavalkádja fogadta őket. A falba épített hangszórókból üvöltött a zene, amire a vendégek jó része a terem méretű nagyszobában táncolt, a többiek az étkezőben felszolgált deszsertekből csipegettek vagy a széles kanapékon elterülve smároltak. Aspen elvett két élénklila Nectarite koktélt az arra járó robot tálcájáról, és az egyiket Julia kezébe adta, majd leültek egy kissé félreeső, szürke kanapéra. Mellettük a fiú, akinek az arcát úgy festették ki, hogy robotnak tűnjön, egy kis fiolából Csillagport szórt a szájába.

– Kértek? – fordult hozzájuk kedélyes mosollyal, látszott rajta, hogy nem ez az első adag, amit magába önt. Julia bólintott és a fioláért nyúlt, a keze alig észrevehetően remegett. Az ajkán csillámló nyomot hagyott a por alapú drog, ezért Aspen odanyúlt, hogy az ujjával letörölje. A lány nem húzódott el, de utána nagy kortyokban itta meg a koktélját és felállt, hogy szerezzen magának egy másikat.

– Jól vagy? – Aspen megragadta a csuklóját, hogy visszatartsa.

– Persze! Csak kiélvezem a bulit – nézett rá a lány, de a szégyenlős félmosolya valahogy szomorúnak tűnt.

– Nahát, megérkeztetek végre! – a következő pillanatban Sona vetette le magát Aspen ölébe és szájon csókolta. Sona vékony volt és kismellű, a legutóbbi hormonkezelése még meglátszott rajta, a mozdulataiban volt valami merev,

alig észrevehető bizonytalanság. Hosszú, fekete haja Aspen vállára lógott, ahogy visszacsókolta.

– Nem tűnsz valami felszabadultnak – fintorgott Sona.
– Nyújtsd ki a nyelved! – parancsolta és egy kis szívecske formájú tablettát helyezett a nyelvére, amikor Aspen engedelmeskedett.

A hatás pedig nem maradt el. Lelkes öröm áradt szét Aspen ereiben, a világ kitágult és Sona éles vonásai gyönyörűvé változtak. Aspen újra meg akarta csókolni, egy kicsit hevesebben, de ő nevetve felpattant az öléből.

– Gyere táncolni! – húzta maga után, erősen fogva a kezét, és Aspen készségesen követte. Gyorsan beszippantotta a hangulat, a vibráló zene, a sötétített üvegen átszűrődő napfény. A világ millió színben ragyogott, ahogy Sona hozzádörgölözött miközben Csillagport szórtak egymás szájába, hogy aztán a csókjaikkal keverjék össze a csillámló ízeket. Végül már nem érzékelt mást csak az együtt vonagló tömeget, ajkaik közt elfolyt az idő, és maradt a szabadság, hogy egyenek, igyanak és szeressenek bárkit, édes mámorban összekapcsolódva. A Mennysország olyan formája volt ez, amelyről régen a vallásos emberek álmodni sem merhettek. Aspennek egy pillanatra eszébe jutott a felirat, amit korábban látott – ha Isten halott, nincs senki, aki meggátolhatná az embert a szabadságban –, és valami különös elégedettséggel töltötte el ez a gondolat.

Vékony karok ölelték át hátulról, lágyan végig simítva a mellkasát.

– Julia? – fordult hátra megérezve a lány jelenlétét.

– Szeretlek – mondta a lány, szemében színes szikrák robbantak, ahogyan vágyakozva bámult rá. Aspen válaszul megcsókolta, hevesen, elfelejtve, hogy nem akarja hitegetni a lányt. Julia ajka telt volt, édes és még mindig ragyogott a Csillagportól. Szinte öntudatlanul összefonódva húzták be egymást egy csendes szobába. Aspen, ha egy kicsit is

józanabb lett volna, nem teszi ezt, de a drogok és a vágy nagyobb volt nála. Julia barna teste az övé köré fonódott és az ablakon beszűrődő éjszaka villódzó fényeiben fürödve szeretkeztek.

– Mi a baj, Julia? – kérdezte Aspen, amikor később egymás mellett fekvé bámultak a semmibe. Érezte, hogy valami nincs rendben, és tartott tőle, hogy ez az ő hibája. A lány válaszul kék füstöt fújt, mire az áfonya élmélyítően édes illata töltötte be a szobát, majd újra az ajkához emelte az elektromos cigarettát. Koruk igazán nagyszerű találmánya volt a cigaretta, amelynek a használata sem az emberi szervezetre, sem a környezetre nem volt negatív hatással.

– Te nem érzed úgy néha, mintha valami megkötözne és lehúzna a mélybe? Nem is tudom... Mintha fuldokolnál – kérdezte Julia, miután Aspen már azt hitte, hogy a kérdését felelet nélkül hagyja.

– Fuldokolnék? Nem tudom. Nem hiszem. A tanácsadód nem ad gyógyszereket hangulatingadozás ellen?

Mindenkinek volt egy tanácsadója már gyerekkorától fogva, akihez ajánlatos volt legalább hetente egyszer ellátogatni, mert segített az embereknek, hogy boldogabb és kiegyensúlyozottabb életet élhessenek. Gyógyszereket is adtak, a túl erős negatív érzelmek ellen, amit persze nem volt kötelező szedni, de hát ki akarna haraggal és depresszióval küzdeni. Régen az emberek bántották egymást, tönkretették a házastársuk, a gyerekeik életét, és a mentális betegségeiket évszázadokon át örököltették tovább generációról generációra. Magas volt az erőszakos bűncselekmények és az öngyilkosságok száma, de mára ezeket sikerült minimalisra csökkenteni, a tanácsadásoknak és hangulatjavító gyógyszereknek köszönhetően. Az emberek már gyerekkorukban elkezdhették egy terapeuta segítségével kezelni a kisebb-nagyobb problémáikat, így később magabiztos, egészséges felnőttek válhattak belőlük.

– Nem mindig, mert... Tudni akartam, milyen nélküle, és rájöttem, sokkal valóságosabb és sokkal rosszabb is, és sokszor fáj a fejem, de...

– Akkor meg mi a fenéért nem szeded a gyógyszereket – vágott közbe Aspen –, hiszen a saját bőrödnön tapasztaltad, hogy ez így nem jó?!

Julia felsóhajtott.

– Azért, mert mi van akkor, ha az, amit boldogságnak hiszünk, csak egy illúzió? Vegyük például Sonát. Szerinted boldog? Állandóan vidámnak tűnik, kedves és flörtöl mindenkiel, de már az ötödik hormonkezelésén vett részt, mert nem tud rájönni, hogy milyen nemüként akarja leélni az életét.

– Na, és? Minden joga meg van hozzá, hogy keresse önmagát. És ha soha nem állapodik meg az is rendben van, ha ő így érzi jól magát.

Julia nem felelt. Múltak a percek, és ők némán feküdtek egymás mellett, a békés félhomályban. Az ajtó mögül beszűrődött a zene, és valaki megpróbált benyitni, de mikor észrevette, hogy zárva van az ajtó, továbbállt. Aspennek hirtelen az a kellemetlen érzése támadt, hogy figyelik. Felkönyökölt, és valóban; a fal mellett álló terráriumból egy megtermett kígyó bámult rá. A színpompás állat nem lehetett más, csak Sona kiráлыпitonja, amelyre annyira büszke volt. Hogy valójában milyen gazdag családban élt, azt ez a kígyó bizonyította leginkább, mert igazi állatokat szinte lehetetlen volt beszerezni. Persze a tudósok rájöttek, hogyan regenerálhatják a kihalt állatok sejtjeit, de mióta az ember majdnem elpusztította a fajok nagy részét, már sokkal jobban figyeltek a természet túlélésére, és az állatokhoz nem férhetett hozzá akárki. Helyette kifejlesztették az úgynevezett android fajokat, amelyekkel sokkal kevesebb gond volt, hiszen nem kellett etetni őket vagy takarítani utánuk, mégis minden másban tökéletes másai voltak lélegző társaiknak.

– Szerintem jobb lenne, ha megint rendesen szednéd a gyógyszereidet – szólalt meg végül Aspen, elszakítva tekintetét a mozdulatlanul figyelő kígyóról – a te érdekedben adják őket.

– Nem tudom van-e értelme élni. Vagy, hogy megérem-e az életet. – Julia mintha meg sem hallotta volna, amit Aspen mondott. – Egyszerűen csak semmi nem tűnik valódinak.

– Lehet, hogy volt idő, amikor az ember nem érdemelte ki az életét, de most már mások vagyunk, Julia. Gondolj bele! Fiatalon és boldogan élhetsz úgy, hogy közben azt szeretsz, akit szeretnél és úgy, ahogy szeretnéd. Nincsen többé különbség a nemek és a rasszok között, mindenki egyenlő, nem éhezünk és nem öregsünk meg, a kezeléseknak hála. Bárki lehetsz, bármit elérhetsz, csak szedned kell a gyógyszereket.

– De én csak egy embert akarok szeretni és azt szeretném, hogy egy ember szeressen – felelte Julia csendes bánattal a hangjában.

– Biztosan megtalálod majd, aki szintén így érez – mondta Aspen, és megfogta a kezét, mert nem tudta, hogyan segíthetne a lánynak.

– Csak gondolkozz azon, amit mondtam, kérlek! – Julia Aspen szökített hajába túrt, futó csókot nyomott az ajkára, majd kisétált a szobából, egyedül hagyva őt a még mindig bámuló kiráлыпitonnal.

Az éjszaka többi része mámoros feledésbe merült, de bármennyit ivott, bármennyi Csillagport vett be, és akárhány embert csókolt meg Aspen, a beszélgetésük Juliával ott motoszkált a tudata peremén, nem hagyva, hogy újra teljesen felszabadultnak érezze magát.

És másnap, mikor hazaindult, Sona túl vidáman búcsúzott tőle, élénken nevetve, mintha az áttombolt éjszaka meg se kottyant volna neki, míg Aspen álmosan szédelegve észlelte csak a felébredő világot. Julia nem volt sehol, valaki azt

mondta, hazament, és Aspen kontaktlencséjére érkező üzenet is ezt igazolta. „Ne haragudj, hogy nem köszöntem el, túlságosan kimerült voltam!” – írta a lány.

Amikor Aspen kilépett a liftből, ugyanaz a nyüzsgő, boldog világ fogadta, ami előző nap, de valami mégis másnak tűnt. Az emberek szemében hamisan csillogtak a különleges színű kontaktlencsék, a köröskörül repkedő robotpapagájok halottnak tűntek és az üvegfalak mögött túl fényes volt a város, amely egy szánalmas világ romjaira épült.

Aspen tekintete újból megakadt a hatalmas és büszke hologramfeliraton, és eltűnődött, mi van akkor, ha Isten mégsem halt meg, és az emberek még mindig rabok. Mi van, ha ez a gazdag világ hazugság, és az emberek mélyen belül, a lelkük aranyrácsai mögött továbbra is szenvednek. Aztán a nevetséges gondolatot elhessegetve bekapott egy színes tablettát, és jókedvűen mosolyogva felszállt az éppen beérkező légvonatra.

Ujj Béla Megosztó

Az emberek életének nagy része saját állapotuk, idejük és terük kezelésével telik. A vitathatatlan technológiai fejlődés ellenére az életfolyamatok még ma is döntő mértékben az ösztönök algoritmusai által uraltak. Bár eszmélésem óta változatlan igényem a tudatosságra törekvés, ezen a területen még mindig eszköztelennek érzem magam. Már szinte minden ismeretet összeszedtem, amit a mentális működésről ma tudni lehet, mégsem vagyok képes elképzelésem szerint befolyásolni magam. Egyébként semmi okom nincs az elégedetlenségre, éppen ellenkezőleg, várakozás van bennem, mert hamarosan találkozni fogok vele.

Nagyon régen nem láttam, bár folyamatosan kapcsolatban vagyunk a gondolatmegosztón. Valahogy megmaradt bennem az érzés, hogy a személyes találkozás mégiscsak más, annak ellenére, hogy a fizikailag egy térben zajló összejövetelek, mára nagyon ritkává váltak. A megosztó, amitől annak sok évtizeddel ezelőtti bevezetésekor hosszú évekig nagyon idegenkedtem, feleslegessé tette, hogy valakivel egy helyszínen legyek. Másokkal kapcsolatot létesíteni közvetlenül annak gondolataiba bekapcsolva jóval több lehetőséget nyújt, mint egy szemtől-szemben folytatott élő, nyelvet használó beszélgetés. Megosztáskor a kommunikáló felek térben akárhol lehetnek, mivel az összeköttetést a Földet teljesen lefedő „háló” bárhol, bármikor lehetővé teszi.

A megosztóról akkor változott meg a véleményem, amikor megteremtődött a lehetőség, hogy magam szabályozzam, mit osztok meg gondolataimból és mit nem. Korábban, mikor a megosztás még szabályozatlan volt, az összecsatlakozók nem tudták kezelni, ki mit „láthat” gondolataik közül. Akkoriban a megosztáspártiak azzal próbálták nyugtatni

a kételkedőket, hogy nincs félnivalója annak, akinek tiszta a feje és nincsenek titkolnivalói. A szkeptikusabbak inkább azt hangsúlyozták, hogy úgysem lehetséges minden gondolatot felügyelni, mert egyrészt olyan mennyiségekről van szó, ami feldolgozhatatlan, másrészt ahány fej, annyiféle rendszer, ezért a totális értelmezés nehéz, ha egyáltalán lehetséges lesz valaha. Az, hogy a megosztó végül olyan lett, mint korábbi életben a beszéd vagy az írás volt, vagyis csak a kijelölt gondolatok, meghatározott módon kerülnek bele a közös térbe, önmagában nem lett volna elegendő, hogy megváltoztassam elhatározásomat, hogy én nem osztok meg. Sokáig úgy döntöttem, inkább megtartom magamnak, ami a fejemben van, még annak árán is, hogy így nem férek hozzá mások gondolataihoz. Úgy véltem, hogy éppen elég a saját világom, nincs szükségem a másokéval való kibővítésére. Általában a tudással kapcsolatban is volt bennem egyfajta csömör.

Már akkor sem akartam mindent tudni, amikor a világban még volt lehetőség az elkülönülésre és az emberek többé-kevésbé szeparáltan éltek önálló lakásaikban, házaikban, településeiken és országaikban. Ha nem is könnyen, de még lehetséges volt a másoktól leválasztott saját élet. Már voltak ugyan úgynevezett kommunikációs eszközök és virtuális közösségi terek, de azokat kellő elszántsággal, aki akarta, mint én is, ki tudta zárni a mindennapjaiból. Én akkor még nem csatlakoztam. Ami a viszonyulásomat megváltoztatta, az leginkább ő volt. Amikor vele találkoztam, először csak kíváncsivá tett. Azután azt vettem észre magamon, hogy egyre gyakrabban akarok vele lenni. Végül már mindig érezni akartam jelenlétét. Ezért döntöttem úgy, hogy mégis bekapcsolódok a megosztásba, lényegesen megkönnyítve ezzel a kettőnk folyamatos együttlétét.

Amikor találkoztam vele, hamar kiderült, hogy ő az a másik, aki nem egyszerűen egészszé tett engem, hanem több lettem tőle. Korábban azt gondoltam, hogy a „társ”

belőlem hiányzó rész, akit megtalálva lehetek csak egész. Ma már tudom, hogy a teljesség személyes lehetőség. A hiányt magamnak kell kitöltenem vagy még inkább megszüntetnem, nem várhatom mástól. A „nem énnel” való együttlét jelentősége az, hogy olyan terekbe terjedek ki általa, ami csak belőlem nem elérhető. Hamar felismertem, hogy amit ő ad, az olyan valami, ami számomra nélküle nem létezhetne, ezért igazából korábban nem is hiányozhatott. Eszmélésemtől kezdve izgatott, mit jelent valójában a sokat emlegetett szeretet, mi az igazi tartalma. A vágy a lényegének megértésére folyamatosan bennem élt, de minél többet foglalkoztam a dologgal, annál kevésbé voltam képes megragadni a lényegét.

Benne nincs semmi olyan, amit feltűnőnek lehet nevezni. Úgy tud lenni, hogy az már az a fajta létezés, amiről korábban sokat elmélkedtem. Mikor megtaláltam őt, valahogy megszűntek a kétségeim. Az igény, hogy velem legyen minden pillanatban, megmagyarázatlanul keletkezett bennem, és sokáig nem kapcsolódott össze a szeretet lényegét megérteni akarásommal. Ma visszagondolva, jellemző akkori magamra, hogy a szeretetet meg akartam érteni, mert azt gondoltam, ha megértem, jobban tudom majd gyakorolni. Elkeserített, hogy minél jobban akartam szeretni, annál kevésbé ment. És bár – ugyancsak tudatosan – törekedtem magának az akarásnak az elengedésére is, nem voltam képes rá, hogy megszabaduljak tőle. Kevés nyugtalanítóbb érzés van, mint a szeretni akarás reménytelensége. Sokat forgott akkoriban a fejemben az ősi mondás, hogy „boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa”. A hit szerepét az életben talán éppen akkor kezdtem megérteni, amikor tudatosan próbálkoztam a „lelki szegénységgel”. A fogalom olyan értelmezése, hogy ők azok, akik önmagukban semmit nem találnak, amire támaszkodhatnak, elfogadhatatlan magyarázat volt számomra.

Egyik pillanatról a másikra láttam meg benne a társamat. A vonzalmat, amiről gyorsan kiderült, hogy kölcsönös, nem beteljesülésként, hanem sokkal inkább kibontakozásként éltem meg. A vele való együttlétet nem extázisnak, inkább újfajta biztonságérzetnek azonosítottam, ami jelenlétnek is nevezhető. Az ő létezése nyilvánvalóan önmagáért való. Önállósága pedig teljes. Amikor bármilyen módon velem van, végtelenné válik a tér és megszűnik az idő múlása. Az ő létezése olyan magától értetődő, hogy a nemléte teljesen elképzelhetetlen. Minden bizonytalanságom megszűnt általa. Nem nekem van, nem neki vagyok, nekünk vagyunk. Már csak nehezen tudom megkülönböztetni magamtól. Közös megosztón létezésünk folytonos, holisztikus érintés, ki-be fordítható közös létezés.

Már nem is emlékszem, milyen volt akkor, amikor még nem kerültünk teljes megosztásba. Mára kapcsolatunk lefedi minden társaság iránti igényemet. Testi vágyaim is maradéktalanul kielégülnek, mert bár fizikailag külön élünk, kölcsönös intimitás igénye esetén azonnal totálisan érzékeljük egymást. Fizikailag közös sétáink és egyéb programjaink idővel egyre ritkábbá váltak, sőt már jó ideje megszűntek, mert a megosztón keresztül teljesen átélhetjük a másik létének élményét. A hosszú ideje fennálló megosztás által megalapozott bizalom kialakította azt a szokásunkat, hogy időnként már lekapcsolódunk egymásról. Ez a fajta egyedüllét nagyon pihentető tud lenni. De a „share”, ahogy néha maguk között szoktuk nevezni, egyre jobban fárasztja őt, és be kell vallanom, hogy engem is. Mivel a megosztásban a gondolatközlés szinte tökéletes, a dolgok nyelvi megfogalmazása egyfajta édeskés, avitt nosztalgiázás lett, arra a korra emlékeztetve, amikor még nem éltünk területileg és kommunikációsan egyesített és egységesített világban. Mióta a megosztásos gondolati kommunikáció eltüntette a nyelvi elkülönültséget, a nyelvek használata egyfajta gurmanság lett. A beszédet

sajnálatos intellektuális játékként használjuk arra, hogy felidézük a fogalmak különböző általunk korábban ismert nyelveken történő megnevezéseit.

A tárgyi szükségletekkel hasonló a helyzet, mint a nyelvvel. Már csak olyan dolgokat és akkor állítunk elő, amikor valakinek közvetlen szüksége van rá, és a feleslegessé vált dolgokat azonnal nyersanyaggá alakítjuk vissza. A nem fizikai szükségletek szerepe is alapjaiban átalakult. Az emberi fantázia igényeinek kielégítésére továbbra is készülnek – túlnyomórészt virtuálisan – olyan dolgok, amelyek az anyagi, biológiai létezés szempontjából feleslegesek. Ezek – a tulajdonképpen műalkotások – valójában csak a szellemi létezés játékszerei. Mikor még szerepe volt az országoknak, s a nyelvek elválasztották az embereket, és én még sokat utaztam, gyakran gondolkodtam azon, hogy miért hasonlítanak egymásra a „nemzeti galériák” műtárgyai. Mi az, amitől az azonos korban élő alkotók művei szinte kicserélhetők? Végül meglehetősen egyszerű következtetésre jutottam. Az alkotók ember volta sokkal jobban meghatározó, mint nemzetiségük vagy akár a nyelvük. Azok az ábrázolási kísérletek, amelyeket népiesnek neveztek, a leginkább spekulatívak. Igazából csak azok képesek hatni, amelyek mélyebbre tudtak hatolni, mint a megkülönböztető folklorisztikus felszín. Talán nem véletlen, hogy a zenében voltak leginkább eredményes népies próbálkozások. Kiderült, hogy tudatunk alatt nincsenek nemzeti színek, annál inkább vannak közös emberi mozgatóerők. Az is lelepleződött, hogy a felszínen megmutatkozó törzsi elkülönülés nem alapállapot, hanem csak egy a létért folytatott küzdelem manipulatív eszközei közül.

A mások gondolataiban osztozás segítségével felismert lényegi mentális hasonlóság egyfelől megnyugtató, mert sok előítélet alapját szünteti meg, másfelől illúzióromboló az így feltáruló uniformitás. Jó érzés volt, amikor

rájöttem, hogy a megosztó nem nyomja agyon az embert azzal, amit feltár másokból. Egy idő után, amikor már magabiztosan tudtam használni, képes lettem a többiekkel való kommunikációban az eltérésekre koncentrálni, felhasználva a magam által a partnerről alkotott képet. Mára a kétoldalú „agytartalom felkínálásaim” rendszerint úgy alakulnak, hogy közös gyakorlással megfelelően tudjuk „érezni” egymást. De az ilyen ráhangolódás után rövidesen bekövetkezik a kölcsönösen elfogadott elválás is. Nekem ugyan csak erőfeszítések árán megy, de vannak olyanok, akik három, sőt több oldalú kapcsolatokat is tudnak kezelni. Azért a többség hozzám hasonlóan inkább a kétoldaliaknál marad. Ez nem meglepő, hiszen a sokszereplős „értekezletek” korábban sem voltak mindenki számára hatékony formái az eszmecserének. A szóbeli kommunikációban igen elterjedt „szónoklás” a megosztón eleve lehetetlen, mert a befogadásban érdektelenek azonnal lekapcsolódnak, ha valaki belekezd. Ennek következtében az „észt osztó” legtöbbször magára marad.

Egy ideje a megosztón cserélt gondolatok rögzítése is megoldódott. A hétköznapien csak közösségi tudatnak nevezett „univerzális gondolattár” rögzít minden olyan kommunikációt, ami az összekapcsolt tudatok között történik. Ilyen értelemben azt lehet mondani, hogy a megosztott gondolatok halhatatlanná váltak. De ez nem jelenti az érintettek kiszolgáltatottságát, mert minden egyéni tudat egyfajta dekódoló eszközként működik, ami azt jelenti, hogy a rögzített tartalmak, a kommunikálók egyedi „kulcsai” nélkül teljesen nem értelmezhetők. Az egyetemes gondolattár azonban – hasonlóan a korábbi könyvtárakhoz és hangtárakhoz – arra is nagyon jó, hogy a felek később egyedül vagy közösen fel tudják idézni a szeánszaikat, amikor megosztották azokat. Jó tudni, hogy ma már nemcsak a szavak, hanem a gondolatok sem szállnak el a semmibe nyomtalanul.

Mielőtt a megosztó lehetővé tette volna, hogy mások gondolataiba belelássak, elég gyakran volt téves az „első benyomásom”. Amikor utólag elemeztem kapcsolataimat, feltűnt nekem, hogy milyen gyakran hibásak első megítéléseim. Elkezdttem jobban figyelni magamat. Próbáltam rögzíteni, hogy mit gondolok valakiről, amikor meglátom és mit később, amikor már megismertem. Elemzéseim azt mutatták, hogy korai vélekedéseim szinte teljesen véletlenszerűek voltak. Ez a dolog elgondolkodtatott az általam átélt testi vonzalmak jellegével kapcsolatban is. Gyanús lettem magamnak. Nem voltam boldog a felismeréstől, hogy szinte teljesen az ösztöneim által vezérelt vagyok. A dolgot nehezen szoktam meg, mert sokáig sokkal több tudatosságot feltételeztem magamról, mint amennyivel valójában bírtam.

Mióta használom a megosztót a legfontosabb tapasztalatom az, hogy mennyire nem különböznek egymástól az emberek. Bár az összekapcsolódás előtt mindenki, vagy legalábbis a nagy többség, nagyon egyedinek gondolta magát, számomra mindig többé-kevésbé evidens volt az emberek alapvető mentális azonossága és az is, hogy éppen a különbözni vágyás az egyik legjobban homogenizáló tényező. Az egyes életek egyszerre hasonlóak és különbözőek. A hasonlóság okai belsők és külsők. A különbözőség oka legfőképp az egyedi személyesség. Az embereket nagyon hasonló testi és tudatos mechanizmusok, algoritmusok „működtetik”, amelyek – ezt szomorúan kellett belátnom – nagyon determináltak. A természeti és mesterséges környezet a társadalmi viszonyokkal együtt meghatározó, és korlátokat állít az egyének és közösségeik kiválása, elkülönülése elé. Ezt az objektív körülményt hívták globalizációnak, ami maga is az emberi faj evolúciójának elkerülhetetlen következményeként jött létre. De az is kiderült, hogy a párhuzamosan mégis erősödő individualizáció szerepe éppen az, hogy a sokféleséggel lehetőségeket teremtsen a külső változásokhoz való alkalmazkodásban. Ez

még ma sem mindenkinek evidens. Ahogy az sem, hogy mi emberek egy faj vagyunk. A tény, hogy az evolúció azonos hajtóerőket alakított ki bennünk, vitathatatlan. De nagyon fontos az egyediség megőrzése, aminek sokáig nem tulajdonítottunk kellő jelentőséget. A különözésnek nem a vérségi, családi, törzsi és nemzeti elkülönülésben van igazi szerepe, hanem az alkalmazkodásában. Néhányan az én-azonosságot, ami személyes fejlődés fontos része, arra próbálták használni, hogy szembeállítsák egymással az emberek kisebb-nagyobb közösségeit. Ha az utolsó pillanatban is, de megszületett a felismerés, hogy az egyéni sokféleség védelme a legfontosabb, s nem a lokális törzsi, nemzeti különözés hangsúlyozása, mert csak az képes az entrópia okozta fékezhetetlen uniformizáló hatásokat ellensúlyozni, megőrizni az emberi faj életképességét.

Csak néhány napot töltöttünk fizikailag együtt. Attól kezdve, hogy megöleltük egymást, kikapcsoltuk a megosztót, csak testünk érintkezett, befogadtuk egymás illatát és szavait. A közvetlen testi kontaktus nagyon más volt, mint a gondolati együttlét. Úgy alakult, hogy mindketten hamar belefáradtunk a szokatlan közelségbe és a sok beszédbe. Búcsúzáskor már a visszakapcsolt megosztón kerestünk magyarázatokat arra, miért nem maradunk tovább személyesen együtt. Azt vettem észre magamon, hogy a fizikai együttlétünk megerősítette önazonosságomat. Már újra egyedül – teljesen lekapcsolódva mindenről – fedeztem fel, hogy valahol legbelül rejtőzik bennem egy titokzatos mag, ami örökre megkülönböztet, és el is választ másoktól és a világtól. Egyértelműen a vele való kapcsolatomnak köszönhetem, hogy már nem zavar, hogy ezt a valamit, bár egész életemben törekedtem rá, nemcsak megnevezni nem vagyok képes, hanem elgondolni sem igazán tudom.

Emma ZR

Negyedik

A fiatal fiú ujjai közé feszültek az aranyszín, durva sörtéjű szálak, keményen markolta a vágató ló sörényét. Arcát a szél cirógatta, szőke tincsei rakoncátlanul úsztak mögötte. Elszántan fürkészte a természet által beburkolt utat, amelyről a törzs öregjei azt mesélték, a régi időkben autók gurultak rajta, gyorsabban, mint száz ló.

Hajnal patái doboltak az agyagos talajon, szelte a kilométereket a virradó tájban, csak néha törte meg a hangot egy-egy koppanás, ahogy a szürke, kitüremkedő kövezethez ért. Feszese teste kinyúlt, mint egy húr, majd összehúzódott, hullámzó izmain nedvesség csillan a nap fenséges tűzében.

Elhaladtak egy elhajlott fémoszlop mellett, a kék táblán egy fehér nyíl jobbra hirdette a haladást. Nem kanyarodtak el, állhatatosan haladtak előre – a közeledő domb mögött már látszottak is az égbolthoz nyúló platánfák, utat törtek a magasba, mintha meg akarnák karcolni a felhőket.

A fiú élesen beszívta a levegőt megülő édes párát, melybe belevegyült a színes virágok kábító zamata. Előrehajolt, arcát a ló sörényéhez simította, a belőle áradó meleg hő felolvasztotta átfagyott tagjait. Az állat nagyot prüszkölt, majd engedelmesen lehajtotta a fejét. Ő is látta már a csörgedező patakot, amin át kell ugratniuk, ha be akarnak jutni a pagonyba.

A víz zubogása egyre hangosabban hallatszódott, megtörte a bogarak éles zümmögését és a madarak lágy énekét. Ujjai-val még erősebben mart Hajnal sörényébe, combjaival rászorított kemény marjára. Nyurga alakja egybeolvadt az állatával, szívük egy ritmusra galoppolt.

A sziklás parthoz értek, a ló átvitte testsúlyát a hátsó lábaira, patája belemerült a fellazult földbe. Elrugaszkodott, mellső két lába elhagyta a talajt, átsuhan a felcsapódó

tajtékok felett, hogy aztán egy halk dobbantással a túlsó lankára érkezzen.

Nem álltak meg. Az állat felnyargalt a dombon, ahol az alacsony cserjék között itt-ott éles fémrudak meredtek ki a földből. A fiú arcán egy vigyor terült szét, megpaskolta az állat markos nyakát, aztán kedveskedve megsimogatta bársonyos, barna szőrét. Szerette ujjbegyei alatt érezni a selymes puhaságot. Minden éjszaka Hajnal hasára téve a fejét szenderült álomba, miközben belélegezte az illatát.

Felértek a magaslat tetejére, a patás megállt. A fiú kiegyenesedett, a tájat szemlélte. A fákon levelek rügyeztek, a bokrok pedig annak ellenére élénk zölden ragyogtak, hogy alig egy hónapja ért véget a tél. Az avar már nemcsak fehér szirmú hóvirágok tarkították, hanem nehézfejú élénk lila jácintok és büszkén az ég felé mutató tulipánok. Megtörték a felolvadt hó alatt megindult barna rothadás egyhangúságát.

A komótos lejtő után várta őket az „Elfeledett erdő”.

Az ifjú nem szólalt meg, még csak a végtagjait sem mozdította meg, csak gondolnia kellett arra, hogy induljanak el, s Hajnal engedelmeskedett. Rögtön vágta ugrott, kemény patái felverték a földet, por és talajdarabok repültek mögöttük.

Az ágas-bogas fákhoz érve a ló lassított, aztán megállt. A gyerek lepattant róla, meztelen talpa belesüppedt a sötétbarna komposztba. Egy cuppanás kíséretében kiszabadította a lábát, aztán eltökélten felszívta magát. Az állat elé sétált, aki az orrán keresztül felingerelve eregette ki forró teste hevületét. Belenézett a hatalmas, gesztenyeszín szemekbe, keze közé fogta a fejét.

Hajnal értette a néma kérést. Lehajtott fejjel fújtatott, majd a farkát lóbálva eloldalgott a domb irányába. A gyerek poroszkálva indult el, kezével megérintette a közelében lévő fák szúrós kergét.

A látóterének szélén kiszúrt egy szemcsényi villanást. Lehajolt, az avarból fél tenyérnyi méretű apróságot halászott ki. Letörölte róla a ráragadt piszkot, aztán megpróbálta megpörgetni az egyik kereket. A ragadós felszínű darab nem engedett, nehézkesen mozdult el a nyomástól.

Pár éve, amikor kicsi volt, itt jártak a törzsével, és akkor is furcsa apróságokat találtak. A vezető azt mondta, ilyen romokkal teli erdőkben találták a fém evőeszközöket is, a késeket, a különös, tenyérnyi szerkezeteket, amelyeknek szilánkosra tört az eleje. Azok a hasztalan tárgyak még gyújtósnek sem voltak jók, mikor a tűzre dobták őket, nyúlós masszává olvadtak, s maró bűzt árasztottak.

De a könyveket is ilyen helyekről gyűjtötték be. A törzsük öregjei kincsként őrizték a köteteket, a faládáik mélyén tartották a szakadt darabokat, csak ők nyúlhattak hozzájuk. Esténként a tűz mellett elővettek egyet-egyet, majd felolvas-tak belőlük.

Azt mesélték, ezek az elfeledett világ szilánkjai. Azt is mesélték, hogy a fekete halmok régen akkora épületek voltak, mint az égbenyúló fenyők. Emberek laktak bennük, a tenyérnyi szerkezeteket pedig arra használták, hogy felfoghatatlan messzeségből tudjanak egymással beszélni. Ilyenkor maga elé képzelte a sok tolongó embert, ahogy csivitelve mondják az eszközbe mondandójukat, amiket a világ másik felén más emberek meghallanak.

Az idősök szerint külsőre nem is különböznek annyira az elfeledett világ lakóitól. Csak a szívük más, de az nagyon. Bár mit tudhatnak? Azt mondják, nem éltek abban a korban, csak első kézből hallottak róla.

A megtisztított kék színű apróságot talizmánként megszorította, erőt merített belőle, majd a bőrnadrágjába rejtette.

Meggörnyedt, ahogy egyre beljebb nyomult a rengetegbe. Zajtalanul masírozott, csak a szíve vette fel a patak háborgását. Száját izgatottan megtörölte a vászon ingje szárába.

Az egyik szúró s tuskéjú bokor mögött megpillantott egy sötétzöld borostyánnal benőtt omladékot. A sűrű növény nem fedte el teljesen, látni lehetett a feketére színeződött kövezetet. A gyomra úgy összeszűkül, mint amikor nem evett hét napig. De most nem az éhség kínozza.

Fától-fáig ólálkodott a kőomláshoz, amelyet a gyér koronákon át a nap élesen megsütött. Hallgatózott: ismeretlen zaj után kutatott, azonban csak a madarak csicsergését és a méhek dongását hallotta.

Odaugrott a halom oldalához, vállával és a karjával hozzálapult. A fekete korom befogta a barna bőrzekéjét, a felsőjén pedig egy árny lenyomatát hagyta. Nyelt egyet. Még mindig semmi hangot nem hallott.

Kitekintett a rejtekéből. Az erdő mozdulatlanul bámult rá vissza: sem egy levél nem mozdult, sem egy faág. Viszont újabb buckákat látott, pár lépésnyire tőle már kettő nőtt ki a platánok közül, míg távolabb már hat darab olvadt össze a természettel.

Bukfencet vetett a gyomra, izmai megfeszültek, a következő rejtekhez lopakodott, lépéseinek nesze elveszett az erdő halk életében. Zakatoló szívvel lapult a következő falnak, tenyerét ráfektette az élő vakolatra.

Hallgatózott. Semmi. A madarak elcsendesedtek, a rovarok elhallgattak, mintha valaki zavarná őket. Kitekintett. Csak masszívabb búvóhelyeket látott egymás hegyén-hátán. A kövek közül növények szökkentek szárba, s fák ölelték őket körbe. Elnyomták a feketeségüket, egyik-másikból nem is látott semmit, csak a formájukból sejtette valódiságukat.

A szél halk emberi hangokat fújt felé. Összezárta az ajkait, lovagolt a légzésén, nehogy egy ilyen ártatlan dolog elárulja a jelenlétét. Lábujjaival beletúrt a hideg földbe, ezzel csillapítva kimelegedett testét.

Kiválasztotta a következő célpontját, az utat osonva tette meg, mozgását egy kőszag hang sem jelezte. Biztonságban elérte a célt, háta a harmattól nedves növényekhez simult.

A beszélgetésből már elkapott pár csipetnyi foszlányt, érezte a kikészített bőr bűzét is. Kitekintett: egy nagy omlás mögött lesznek, jó pár lépésnyire. Visszahúzódott a búvóhelyére, majd beleharapott a mutatójába oldalába.

Ismét kihajolt a kúszónövény takarásában, s mikor a világ nem mozdult körülötte, előrerohant a következő fedezékhez.

– Mit... szer... ham... – hallotta meg a szótöredékeket.

Kínézett a rakás széléből kinövő vastag törzsű gyümölcsfa mögül. Egy sor, a hideg pirkadattal küzdő áfonyabokrok biztosították az utolsó szakaszt. Mögöttük már látta is a felnőtt embermagasságú határoló falat. A futónövények már annyira birtokba vették, hogy zöld színük elnyomta a rajta található fekete kormot.

Beletúrt a hajába, hosszan, hangtalanul beszívta a levegőt, aztán az előtte lévő virágba borult orgonához szaladt. Útközben a lábába éles kavics vágott: egy nyikkanás sem hagyta el a torkát, nem foglalkozott vele. Leguggolt a leshelyén, majd nagyon óvatosan elhajtotta a szeme előtt lévő ágakat.

Feltárult előtte a másik törzs tábor. Vagyis nem is csak a másik törzsé: három különbözőé. Összeszorította a fogorát, tágra nyílt szemmel figyelte őket: félmeztelen férfiak kallantyús fémvödrökbe kavicsokat pakoltak, mellettük nyílak sorakoztak, bőrből készült tokokban pedig hegyes végű veszők várakoztak.

Legalább kétszázan vannak... vagy sokkal többen.

– Tüzet is gyújtunk este? – kérdezte az egyik befönt hajú harcos.

– Nem – válaszolta az egyik férfi, akinek egy vörös köves nyaklánc lógott a nyakában. – Vigyáznunk kell a földekre.

Nem vett levegőt. Sietnie kell.

Az előző halomra nézett, settenkedve vágott neki az útnak. A talpán lévő mély seb lüktetett, vércseppek pettyezték az avart. Egy fecske felröppent a közeli bokorból, éles rikácsolása betöltötte a terepet.

– Ott! – hallotta meg a háta mögül az elszánt üvöltést.

Nem vesztegette arra az idejét, hogy hátra pillantson. Settenkedése futásra váltott, hangosan füttyentett. Nehezen lépett rá a jobb lábára, akaratlanul sántított a belehasító fájdalomtól.

Hallotta, ahogy a férfiak döngő léptekkel a nyomába erednek. Egymásnak üvöltöztek, mellette egy nyílvevő suhant el. Kikerekedett szemmel nézett utána, centiken múlt, hogy nem találta el... vádlija zsibbadt a megerőltetéstől, a lábikrái begörcsöltek. Kezével segítette a mozgását, azonban a sérült lába egyre csak visszahúzta.

A marcangoló kétségbeesés utolérte. Egy kinyúló kéz majdnem elkapta – érezte a melegét a hátánál, hallotta a férfi zaklatott szuszogását is.

Aztán egy ismerős hang verte fel a hajsza zaját: dobogás. Ismerős üteme az egybeolvadt testüket idézte.

Hajnal barna szőrével kiviláglott a szürke törzsű fák közül, lehajtott fejjel csörtetett, nyerítése elnyomta a barbár ordításokat. A fiúban zabolátlan erő áradt szét, már nincs sok hátra...

Egy férfi utána vetette magát, elkapta a bokáját. Kis híján a földre rántotta őt, de sikerült kiugrania az izzadt tenyér léha szorításából.

Egymás mellé értek a lóval, fél métert haladt mellette, mikor egy kavics a hátába vágódott. Az ütés erejétől előredőlt, tüdejéből elszökött a levegő. Mielőtt elesett volna, kinyúlt, elkapta az állat sörényét. A teste megszokásból reagált a lehetőségre, felugrott a hátára. Előredőlt az állatra, mellkasában dübörgő szíve együtt ügetett a lóval.

Nem nézett hátra. Nem akarta látni, ahogy nyilakat húznak ki, célra tartják őket, aztán kilövik... egy újabb hasított el mellette. Hajnalt nem érdekelte. Szelte a tájat a magas fák között, a nagyobb bokrokat könnyedén átugrotta. Fáradhatatlanul taposta a métereket, ősi ereje visszhangot vert az erdőben.

Kiérték a dombhoz. Lábát rászorította a ló oldalára, arcát a nyakához simította. Mélyen magába szívta az ismerős illatot, a zihálása csillapodott. Átugrottak a patakon, már nem hallotta az üldözőik heves kiáltásait, és nyílvevők sem törtek az életére. Felvágattak a meredeken, utána lefelé tartottak a törzsükhöz.

Csípőjét nyomta a különös apróság, ezért kivette és izzadt tenyerébe zárta. A nap egyre erősebben melegítette a bőrét, mégis, a benne eluralkodó érzések miatt fázott, reszketett. Eszébe jutott az egyik este, mikor a törzs öregjei háborúról meséltek, háborúról, mely majdnem mindent elpusztított. Villanások söpörtek végig a Földön, amiket mindent beborító fekete füst követett, fülsüketítő durranás, s aztán halál...

Az állat eszeveszett módon tört előre, lábai falták a kilométereket, izmai virtus táncot jártak, együtt hullámszórt a lovasával. A fiú arcába belecsapott a szellő, hűvössége csípte a bőrét.

A rét után következett egy erdő, aminek sudár fái méterekre nőttek egymástól, ezért könnyedén átjutottak közöttük. A gyermek tüdeje összepréselődött, levegő után kapott. Nem lehetnek elég gyorsak...

Kiérték a ligetből, következett a kukoricás, amit más esetben kikerülne, hiszen a törzs tagjai rengeteget dolgoztak rajta, de most nem tehetette meg, ez a legrövidebb út, ami visszaviszi a táborukba.

A növekvő szárazság után már látta is a nádfedeles faházakat és a tüzet rakó asszonyokat.

– Támadnak! – üvöltötte már messziről.

Az emberek felnéztek a mindennapos elfoglaltságukból. A törzsük vezetője ledobott egy nagy halom gallyat a földre. Szakállas arcával felé fordult, meztelen mellkasa kidüledt a hírtől.

A gyermek leugrott Hajnalról a tábor szélén.

– A keletiek igazat mondtak! Összefogtak! Felrúgták az egyezséget! – hadarta megállva a törzsfőnök előtt.

A magas férfi összeszorította az állkapcsát, sötét szemével elnézett az Elfeledett erdő irányába.

– Szóljatok a két törzsfőnöknek – utasította a mögötte állókat, hátra sem nézve. – Készítsétek a fegyvereket, a köveket és a botokat.

Arra nézett, amerről a fiú érkezett.

– Elkezdődött.

A gyermek megszorította a tenyerében lévő kincset. Észrevette az emberek között az egyik öreget, aki oly' sok éjszakán át mesélt nekik...

2072
– ötven év
múlva

Bús Anna

A modern kor alkonyán

Amanda tizennégy évesen nem tudott semmit a korábbi világról, csupán édesanyja és néhai nagymamája történetein keresztül értesült arról a világról, amelyben a modern technológia még csak kialakulóban volt. Ezt a korszakot, amiben korábban a családja élt, Előkornak nevezték, mert ekkor kezdték kifejleszteni a koronavírus ellenszerét. Napjainkra nagyon sokat fejlődött a technológia, amit a szülők, nagyszülők félve, izgatottan, gyanakodva fogadtak. A gyerekeknek azonban természetes volt ez a technikai világ, hisz ők már ebbe születtek. Az idősebb generáció megpróbálta megőrizni a régi világ emlékeit, különleges eseményekről készült fényképek, családi fotóalbumok által. Azonban a kormány nem nézte jó szemmel az ilyen jellegű emlékeket; féltek tőle, hogy az emberek szeretnék visszaállítani a korábbi rendszert, ahol nem a technológia irányította az emberek életét, s nem követték őket mindenhol kamerákkal. Ezért sürgető lépéseket tettek, s elkobozták a családok kézzel fogható emlékeit arra hivatkozva, hogy a jelenben kell élni, illetve a jövő felé gondolkodni, nem szabad a múltba visszarévedni. Sokan ellenálltak ennek a rendszernek, védték különleges értékeiket: fotóikat, montázsait, naplóikat. Azonban senkit nem kíméltek, elvették az utolsó megmaradt kézzel írt leveleket, tollal írt munkákat. Ha szükségesnek vélték zsarolással, fizikai és lelki terrorral oldották meg a hasonló helyzeteket. Az emberek nem értették, miért fosztják meg őket relikviáiktól.

Amanda az Internatív Modern Gimnáziumba járt, ahol első napján egy robot várta és drónok figyelték az egész iskolát. A robot odament hozzá és így köszöntötte:

– Üdvözöllek, az A0237811 számú robot vagyok, én foglak körbevezetni, elmondani a tantervet, valamint digitális

eszközödet szolgálatodra bocsájtani, amelyen az órarended, osztálytársaid, tanáraid nevét találod meg. Kérlek, nézd át az oktatási szabályzatot, és ujjlenyomatoddal, digitális írással fogadd el a meglévő protokollt!

– Hát... Köszönöm, ez kicsit így sok egyszerre, kedves robot. Hogy hívhatlak, ha szabad megkérdezni?

– Ahogy szeretnél, kedves Kemencés Amanda. Én azért vagyok, hogy a diákokat szolgáljam, megkönnyítsem életüket. Az elektronikus büfét az étkező mellett találod, az osztálytermed előtt ujjlenyomat-leolvasó segítségével megtalálod a számodra kijelölt ülőhelyet. További szép napot kívánok!

Amanda tanácstalan volt, az Informatikus Képző Általános Iskolában még nem voltak robotok, eddig kizárólag háztartási robotokkal találkozott. Egyedül érezte magát, de hát nem volt mit tenni, elment az osztálytermébe, ahol Kovács Emma mellé került, akivel könnyen megértették egymást.

– Szia! Kemencés Amanda vagyok – kezdte a bemutatkozást Amanda.

– Szia! Én meg Kovács Emma vagyok – válaszolt az osztálytársa.

– Nagyon fura nekem az iskola, ez a sok robot, meg hogy nem ismerek senkit.

– Igen, nekem is, az órarendünkben is egy csomó ismeretlen tantárgy van tudományos nevekkal. Most komolyan, mi az az IKPH?

– Micsoda? Még nem néztem az órarendet, de várj megnézem! Információs és Kommunikációs Protokoll Használata. Na jó, fogalmam sincs ez mit jelent, de valamilyen digitális óra lehet.

– Igen, szerintem is, itt szinte minden abból áll. Nagyon nem szeretem ezt a sok digitális eszközt, már nagyon unalmas. Képzeld, a szüleim mesélték, hogy régen ők még papírra írtak, papíralapú könyveket olvastak, kézzel írtak naplót, könyvtárba jártak.

– Bezzeg nekünk már csak a Digitális Könyvtár maradt, ahol elektronikusan vehetjük ki a könyveket, és egy csomó könyv tiltólistán van. Elgondolkodtató, hogy mi lehet ennek az oka – álmélkodott Amanda.

– Milyen jó lehetett! Annyira rossz, hogy nekünk ezeket a dolgokat betiltották, csoda, hogy sportolhatunk és iskolába járhatunk.

– Igen szerintem is. Örülök, hogy melléd kerültem.

– Én is örülök neki. Ha van kedved hozzá, hétvégén elmehetnénk valamerre.

– Igen, szívesen.

Emma és Amanda nagyon jó barátok lettek. Emma elhívta barát-nőjét egy közös nyaralásra Franciaországba. Amanda nagyon élvezte az odavezető utat és elcsodálkozott a gyönyörű tájon.

– De hisz ezek igazi fák, nem telepítettek, mint nálunk Magyarországon – mondta Amanda.

– Igen ez így van. Bevallom, azért is hívtalak el Párizsba, hogy nyugodtan tudjunk beszélni, vannak nagyon fontos dolgok, amelyeket muszáj elmondanom neked.

– Ezt nem nagyon értem, de rendben hallgatlak, bár kezdek kicsit félni.

– Ne aggódj, bízhatok bennem! Nagyon sok mindent titkol előlünk a kormány, Amanda. A szüleim születésem óta mesélik a történetet az Előkorról, amiben ők éltek, amikor mi még nem születtünk meg. Igazi fák voltak, nem telepítettek, mint most. De a felsőbb hatalom parancsára le kellett rombolni a környezetet, a fákat erdőtűzzel elégették, ezzel elvették az állatok táplálékát és élőhelyét. Ezért van az, hogy alig látunk emlősöket hazánkban.

– Jézusom, ez szörnyű, de miért csinálták ezt, a szüleid honnan tudják ezeket?

– A nagyszüleim a kormánynak dolgoztak, amikor a felsőbb vezetéstől megkapta mindenki a parancsot, hogy

digitális rendszerre kell átállni, és sok mindent be kell tiltani. Ők tiltakoztak ez ellen, de nem értek el vele sikert, így a továbbiakban illegálisan tevékenykedtek, megrendezték a halálukat, és azóta próbálják elérni a szüleim és más csoportok segítségével, hogy visszaállhasson a régi életük. A kormány a hatalom és pénz miatt tesz szörnyű dolgokat. Szerencsére ide, Franciaországba nem ér el a kezük, ezért is jöttünk ide. Nagyon sok mindent el kell neked mesélnem.

– Várj, ez túl sok! Nem értem, miért mondod ezt el nekem?

– Mert bízom benned, és ami a legfontosabb, hogy a te nagyszüleid azért veszítették el az életüket, hogy megakadályozzák a mostani rendszer kialakulását, de sajnos elkapták őket. Tudom, hogy ez így egyszerre nagyon sok, de tudnod kell az igazságot. Minden a koronavírussal kezdődött. Nagyon sok ember megbetegedett, sokan életüket veszítették. Ezért fogott hozzá az orvostudomány a vírus elleni oltások fejlesztéséhez. Miután visszaszorultak a halálesetek, még több gyógyszert és oltásokat kezdtek el létrehozni. A betegségek számát így sikeresen lecsökkentették, jelentősen fejlődött az egészségügy. Ezután rögeszmésen a technikát is fejleszteni kezdték. Sorra jelentek meg az új találmányok: robotok, drónok, elektromos eszközök.

– Várj csak! A nagyszüleid így haltak meg, biztos vagy benne?

– Igen, ezt onnan tudom, hogy a szüleim benne vannak egy programban, aminek célja a mostani rendszer lerombolása, a nagyszüleid is ennek a programnak a részesei voltak. A szervezet lényege, hogy megakadályozzák a további modern fejlesztéseket, mivel ezzel a hatalom az erejét akarja kiterjeszteni a technikai eszközök segítségével. Valójában a kormány az emberek adóiból finanszírozza a kutatásokat, amiket legtöbb esetben rossz célra használnak, például kamerák, elektromos jeladók beszerzésére. Az anyukám könyvtárosként dolgozott, de fel kellett adnia a munkáját, csak

a tudományhoz kötődő szakmák maradhattak meg és azok, amelyek a kormánynak dolgoztak. Borzasztó ez a rendszer, segítened kell benne, hogy lebuktassuk őket!

– Micsoda, segíteni, mégis mit csinálhatnék én?

– Ne aggódj, együtt csináljuk nagyon nehéz lesz, de muszáj tennünk valamit. Tudom, hogy sokként értek ezek a hírek, de itt egy levél, a nagymamád írta arra az esetre, ha bekövetkezne a haláluk.

– Jézusom! Nem elég, hogy meg kell emésztennem ezt az egész históriát, még egy levél is vár rám? Én azt hittem, hogy a nagyszüleid átlagos emberek voltak, erre kiderül, hogy a kormány ellen dolgoztak. Nagyon sok ez így egyszerre. Mindegy, add ide ezt a levelet, ennél rosszabb már úgyse lehet!

– Oké, magadra hagylak, hívj, ha kellenék!

„Drága, Amanda!

Ha ezt a levelet olvasod, akkor sajnos nagypapáddal már nem élünk. Sajnálom, hogy sohase meséltünk neked a régi világról, és most valószínűleg tanácstalannak érzed magad, mert a világ, amiben élsz, megváltozott számodra. Nem mesélhettem neked a régi világról, mert mindenhol figyelték bennünket, de most elmondom a történetemet.

Nagypapáddal a középiskolában ismerkedtünk meg, először csak barátok voltunk, majd egyre közelebb kerültünk egymáshoz, végül összeházasodtunk. Az egyetemen informatikát tanultam nagypapáddal együtt, majd megalakult egy csoport, amely a technológia fejlesztését tűzte ki célul. Mindketten csatlakoztunk a csoporthoz, vonzott minket az új technológia, a világ jobbra tétele, amit hirdettek. Nagyon naivak és szerelmesek voltunk, ezért rossz döntéseket is hoztunk, amiket már nagyon bánok. Kezdetben minden jó volt, lassan, de biztosan haladtak a fejlesztések, amiket sikerek követtek, s a digitális eszközöknek köszönhetően javult az emberek

élete, egyszerűbbé váltak a mindennapok, a régi ismerősökkel is könnyen tudták tartani a kapcsolatot. Azonban ahogyan a kormány látta a sikereinket, egyre nagyobb hasznot akart húzni, felesleges modern eszközök gyártásába kellett kezdenünk. Akkor vált tényleges problémává, amikor kamerákat kellett tennünk néhány házba. Először a vezetés azt mondta csak tesztelik őket, később egyre több helyre kellett kamerát elhelyezni. Hiába fejeztük ki ellenszenvünket a projekt iránt, nem érdekelte őket, megfenyegettek bennünket, a családjainkkal zsaroltak. Mivel két hónapos terhes voltam anyukáddal, nem tehettem mást, engedelmeskednem kellett. Nagyon gyötört a bűntudat, mivel mi kezdtük el fejleszteni a modern technológiát. Ezért több csoportot szerveztünk, hogy megfékezzük és megállítsuk az emberek megfigyelését. Sajnos sok társunkat elkapták, akik megpróbáltak eljutni a Központba, ahol a terveket gyártották. Múlt héten egyik csapattunk sikeresen megszerezte a Központ tervrajzát, ezért oda próbálunk eljutni. Nagyon veszélyes, mivel állandó menekülésben vagyunk nehogy elkapjanak minket. De muszáj tennünk valamit!

Az a célom, hogy visszanyerhessük a régi emlékeinket, a papíralapú írást, a szerzők és a könyvek visszanyerhessék megérdemelt helyüket a világirodalomban!

Ezenkívül meg kell fékeznünk a digitális eszközök rossz célra való felhasználását, amiben a te segítségedre is szükségünk lesz!

Ne aggódj bízatsz a körülötted lévő emberekben, segíteni fognak!

Nagyon büszke vagyok rád.

A te szerető nagymamád, Gréta.”

Amanda nagyon meghatódott a levél olvasása közben, rájött, hogy mindent meg fog tenni, amire kéri. Hiszen nem maradhat hiábavaló nagyszüleinek tevékenysége és halála.

Szerencséjére nagyon sok embert tudhat maga mellett: a szüleit, a legjobb barátnőjét, Emmát, a családját és még megannyi csoportot, akiket még nem ismert. Ezenfelül nagymamája emléke és büszkesége erőt adott, hogy felkészüljön a rá váró kihívásokra.

Mesterséges fénytengerre ébredtem, csakúgy, ahogy mindig. Ez a nap mégis más volt, mint a többi unalmas és vontatott napom ebben a gusztustalanul „tökéletessé” vált világban.

A szokásos „JÓ REGGELT HARMINCKETTES” felirat helyett a „BOLDOG 67. SZÜLETÉSNAPOT HARMINCKETTES” üzenet vetült a pontosan az ágyam felett elhelyezett ketyerére. Próbálom tartani régi, fiatalos tempómat a fejlődési zuhatagban, de őszintén megvallva, kezdem elveszteni a fonalat.

Az élet fogaskereke teljes mértékben alakot váltott. A nyugdíjas évek már nem olyanok, amilyeneket anno a nagyszüleim megéltek. Ennek pedig a hatalmas elhalálozási arány az oka.

Nagyon ritka, hogy valaki akár a hatvanadik életévét is megélje. Sokat gyötör a fájó gondolatmenet: Vajon mit csinált rosszul a generációm, hogy ilyen könnyen szinte kipusztul?

Talán az akkor létfontosságúnak tartott telefon által kibocsájtott sugárzás miatt, vagy a tartósítószerekkel és ki tudja még, milyen, emberre méregként ható anyagokkal ízesített ételek következtében. De gondoltam még a nagy fogyasztásban előforduló alkohol, cigaretta, esetleg tudatmódosító használatára. Lehet még a járművek által kibocsájtott füstöceán szervezetünkbe kerülése, vagy az óvó-védő erdők kiirtása és égetése is a kiváltó ok.

Tehát, aki valami isteni csoda folytán betölti a hatvanadik életévét, mint én, azt azonnali hatállyal állami otthonokba helyezik. Ez a szint a halálváró állapot. Egyes egyedül töltöm mindennapjaimat az egyébként makulátlanul rendezett szobámban.

Látogatók nem jöhetnek hozzám. Semmilyen úton-módon nem tarthatom a kapcsolatot senkivel, kizárólag személyi

asszisztensem LANA-val, a lámpaburába épített mesterseges intelligenciával. Ő irányítja további életem minden egyes pillanatát. Néha elég mogorva és érzéketlen szokott lenni, szóval csak akkor beszélek vele, ha már teljesen bekat-tanva érzem magam a végtelennek tűnő csend miatt.

Amikor valaki betölti a hatvanat, hatalmas búcsúztatót rendeznek neki. Ekkor beszélhetünk utoljára szeretteinkkel és barátainkkal. Ezután pedig megszűnünk létezni számukra. Folytatják a saját imádatukra épített életük rögzös útját.

Az én búcsúztatóm igazán szép emlék marad számomra. Úgy tartják, ez az az esemény, amiből ihletet és életerőt meríthetünk. Nekem azonban ez csak egy emlék a sok közül. Valamiért ilyenkor már mindenki elfelejt minden más lejátszódtat jelenetet az életéből és csak a búcsúra koncentrá-l. Ez is azt mutatja, mennyire csökkent az emberek érzelmi intelligenciája. Hiszen olyan sok varázslatos és csodával teli pillanatot élhettünk át gyermekként. Nem szabadna hagyni, hogy a régi világunkat szőnyeg alá seperje a jelen csúf ideálja.

A szobám oldalfala felől csak egy ablak választ el a külvilágtól. Én bentről mindent láthatok az ablakon keresztül, kintről viszont csak egy nagy, fekete üvegkockának tűnik az egész épület.

Az ablakon keresztül néha látni vélem a családom tagjait. A lányom teljesen felnőtté vált. Olyan lett, mint amilyen én voltam az ő korában. A férje egészen jóvágású emberré alakult. Az unokáim pedig egészen sokat nőttek a kinkeserves hét évem alatt. Egytől egyig keserűnek tűnnek. Pont, ahogy az összes többi járókelő.

Temérdek olyan apró titok ül a jelenlegi világ működési folyamatában, amiről senki nem tud semmit. Ilyen például az elhalálozás. Miután valaki meghal, percekkel később egy lebegő járgány jön érte. Magához veszi és elrepül vele a magasba. Sokan próbáltak már a járgányra kapaszkodva

felrepülni, de egyikük se tért vissza, hogy elmesélhesse, mi is történik ilyenkor.

Pontosan nyolc órakor érkezett a reggelim. A szokásos turmixként összedarált szendvicsek mellé egy apró fánkot is kaptam, égő gyertyával a tetején. Mosolyt csalt az arcomra még ez az apró gesztus is. Legalább a vezetőség figyelemmel van az ünnepeltekre.

Az ablakon kibámulva vettem nagy levegőt. Néztam, ahogy az utcán menetelő emberfattyak élnek még szabad életüket. Keserédes mosollyal fújtam el az ünnepi gyertyát.

Erdélyi Márk István

Lelkekért

Hajnali öt volt. Az iroda üres és kihalt, csak úgy kong a magánytól, mint mindig ebben az órában. Ablakain már derengett a Nap halvány fénye, mely még narancsos volt. Akár azt is hihette volna az ember, hogy egy vad erdőtűz emészti fel a természet egy újabb megismételhetetlen csodáját. De nem, ez meglepő módon most csak a Nap volt – konstataulta Karl. Már el is felejtette milyen, amikor felkel a Nap. Az utóbbi időkben csak a végeláthatatlan ködöt látta, mely a várost emésztette, s habár mindenki ködnek hívta, tudták, hogy nem az volt. Füst és gáz elegye, melyben az elégett természet hamuja és pernyéje szállingózott, ez volt.

Az irodában elhelyezett egyetlen számítógép monitorján fehér alapon fekete betűkkel – mintha ez is a gyász jele lenne vagy még inkább a halálé – üzenet díszelgett. Egy hivatalos dokumentum volt az elbocsátásáról. Hogy sajnálják, amiért meg kell válniuk öntől, mivel leépítés áldozata lett, remélik, boldogul majd a továbbiakban, és satöbbi, satöbbi, satöbbi.

Karl elolvasta már párszor e levelet és ahányszor elolvasta mind inkább a nagyapja szavai jutottak eszébe. Még élt előtte a kép, ahogy a nagyapja, aki még vidéken élt, szembe nézett vele és ezt mondta: „Fiacskám, becsomagolhatod a lótrágyát diszcsomagolásba, a szaga attól még nem változik.” A nagyapja pár évvel később szomjan halt, mivel akkorra már a falvakba nem jutott víz, de ő túl makacs volt, hogy költözzön.

Karl most értette igazán a szavakat, melyeket felmenője mondott neki, ám azt is tudta, hogy nem leépítés áldozata lett. Ő volt a legjobb író a cégnél, tudta jól, ő tudott a legélet-hűbben írni, neki választották ki a legtöbb életívét és mégis,

mégis elbocsátották, mert leépítés áldozata lett. Tudta, miért rúgták ki, tudta, hogy az „És Boldogan Éltek Míg Meg Nem...” írásáért küldték el. Hiszen mint író, a reális befejezésről kell gondoskodnia, hogy az ember élete hihető legyen, ami itt azt jelenti: tragikus, kíméletlen, kegyetlen, nehéz és fájdalmas. Ő nem ezt akarta, belefáradt abba, hogy állandóan olyan történeteket ír, melyekben minden második ember rákos lesz vagy éhen hal vagy épp szomjan.

De hogyan is kezdődött mindez az örület? Nos, a III. világháború és világégés után a károk leírhatatlanak voltak, a Föld fele négy milliárd emberrel együtt megsemmisült. Sokan csupán a hatalmasokat, az országok vezetőit, a teljhatalmú, despota diktátorokat okolták, voltak, akik teljes országokat tartottak felelősnek, ám az igazság az, hogy egyiküknek sem volt igaza, ugyanis a főkolomposok a nagyvállalatok voltak, akik mindent megtettek, hogy még nagyobb bevételük legyen, ha kellett, a konkurens vállalat országának felperzselése által is. Ám a megmaradt hatalmas vállalatok győztesként másokra hárították a felelősséget és létrehozták a LifeScript nevű vállalatot. Eleinte ide olyan közepszerű írókat kerestek, akik tragikus történetek írásához értettek és hatalmas fizetést kínáltak nekik. Nem volt más dolguk, mint megírni egy többé-kevésbé tragédiákkal teletűzdelt unalmas történetet néhol általuk életszerűnek nevezett csavarral, amit ők életnek neveztek. Ezt a „színvonalas” művet az újonnan született gyermek körülményeihez és hozzátartozóinak körülményeihez és állapotához viszonyítva hozták létre. Ám a munkakörük része volt az is, hogy ne a lehető legjobbat hozzák ki belőle. Ezzel az egyetlen húzással a cégek eltüntették a világból a szabad akaratot, a művészetet pedig elkorcsosították, meggyalázták.

Karl leült a számítógép elé, és írni kezdett:

Megkérdezhetnék hát tőlem, hogy mégis miért vagyok, helyesebben voltam eddig a pillanatig író. Erre több lehetséges

magyarázat is van. A legkézenfekvőbb az lenne, hogy nekem ezt az utat írta meg valamely másik istent mímelő ember, mint amilyen én is voltam, hisz pár évvel a szabad akarat halála után láttam meg a napvilágot. Így lehet, sőt egészen biztosan, hogy én is csupán egy jól megírt sztori vagyok, vagy pontosan megtervezett helyre elültetett fa, amelyet szépen gondoztak. Ez egészen kényelemes magyarázat, ám ha valaki engem kérdezne meg, én nem ezt felelném neki. Lehet, hogy meg van írva a sztorink, lehet, hogy minden egyes szelentésünk fel van jegyezve, de a lelket mint olyat nem uralják. Ha a lelkembe nézek, mindig is író akartam lenni. Attól a szent perctől, hogy a vidéki nagyapám rozoga házának padlásán megtaláltam a poros indiánkönyveket. Emlékszem a régi viharvert könyvlapok illatára, ahogy lágyan megcsapta az orromat az a bizonyos édeskés és savanykás illat, a tudás és élmény elegye, ami a sokáig használatlan könyvtől meg volt tagadva, s most, hogy végre rátaláltak, boldogan illatozik új gazdájának olyan illaton, melyet az ostoba, műveletlen emberek csak „régikönyvek szagának” neveznek. Napokon át csak a könyveknek éltem, hisz addig még soha nem láttam papíralapú könyvet, mivel ez a múlt egy nem túl környezetkímélő, elavult találmánya volt. Ahogy olvastam ezen műveket, magukkal ragadtak, majd az élmény után más komolyabb művek is a kezembe akadtak, s én együtt sirtam, együtt nevettem a papírlapokon megelevenedő hősökkel, s a megannyi régi gondolaton, eszmén. A lelkemmel éreztem, hogy én is meg akarom ezt az érzést ismertetni másokkal, hogy ők is átélhessék ezt. Ám amikor megpróbáltam könyvet írni, nem működött a dolog. A könyvek már senkit sem érdekeltek, a szórakoztatás ósdi formája volt ez. Ekkor válaszütem elé kerültem, s feltettem magamnak a kérdést, hol lehet a művészetem kamatoztatni ebben az információktól és lehetőségektől túláradó, ám mégis kies világban, hisz csak az ember kényelmének és fizikai, szellemi igényeinek

kiszolgálása tekintetében tartalmaz végtelen számú lehetőséget. Ami a lelki igényeket, a forradalmi eszméket, új gondolatokat, egyszerűen a lélek táplálékát illeti, a világ üresebbé vált, mint valaha. Rájöttem, hogy az egyetlen út arra, hogy műveim eljussanak a nyilvánosság elé az, ha én is a nyilvánosság alakítója leszek ezután. Amikor, mint oly sok korábbi neves és tehetséges író, engem is felvettek a LifeScript multinacionális nagyvállalat tervező- és alkotórészlegére, nagy reményekkel indultam. Persze lehetett hallani olyan pletykákat, hogy itt elnyomják az ember személyiségét és nem engedik, hogy kibontakozzon, de én mégis úgy éreztem, most valami új formabontó tendencia fejlődik ki a vállalaton belül általam. Ó, milyen naiv voltam!

Emlékszem az első munkámra, amely egy etióp koraszülött kislányról szólt. Emlékszem, hogy amikor elolvastam a környezetéből és családjából adódó lehetőségeket, összegrogytam. Tudtam, hogy ebből nem lehet semmi jót kihozni a kislány számára. Már akkoriban is élehetetlen hőség uralkodott Afrikában, mely népessége nagyját immár a tengeren túl tudhatta Európában. Sajnos a legjobb, amit tehettem a kislányért, az az volt, hogy gyors halált adok neki még mielőtt belekószolna abba a kegyetlen csupasz szikár égető valóságba, amit ott életnek hívtak. Azt mondtam magamnak, hogy feldolgozhassam ezt a traumát, hogy a következő majd jobb lesz. Meg is kaptam egy brit fiút, aki előkelő, gazdag családba került. Ez már egy olyan alapanyag volt, amivel sok mindent tudtam kezdeni, megvolt mindene és én csináltam neki egy olyan életvázlatot, aminek a segítségével késői természetes úton bekövetkező haláláig egy boldog életet tudhat maga mögött. Be is nyújtottam másokkal egyetemben a vezetőségnek az írásom, de ők nem engem választottak, mondván, hogy ez egy túl unalmas, túl boldog életváz.

Ekkor történt meg az, amit máig szégyellek: elkezdtem szürkülni, átlagossá válni. Az engem ért kritika hatására

felhagytam azzal, hogy a saját intuícióim és kreatív energiáimat kövessem. Immár nem érdekelt, hogy örömet okozzak a kapott embernek, csak az, hogy minél több elismerést kapjak fentről és minél többször válasszák az én életvázaimat. Az egész folyamat egészen 2072. január 31-ig zajlott így, ekkor ugyanis húsz év után először otthon bekapcsoltam a televíziót és megnéztem a híradót. A csomó celeb, sport- és politikai hír mellett pedig ott volt, hogy Harald Svensson izlandi állampolgár harmincnyolc évesen véget vetett életének az Eiffel-toronyról levetve magát. Egyetlen pillanatra megállt a szívverésem és bámultam magam elé. Nem véletlen, hogy az írók számára a vállalat egészségi okokból nem javasolta a tévénezést, de eddig pontosan nem értettem, hogy miért is nem. Tudtam, emlékeztem rá, hogy pontosan harmincnyolc évvel ezelőtt történt meg, hogy kezembe került az akta, mely megalapozta a hírnevem: Harald Svensson aktája. Mindenkinek le akartam nyűgözni, ezért egy olyan tragikomikus életet írtam Haraldnak, amit még magam sem hittem el, hogy képes vagyok rá. Ezzel robbantam be a vállalatvezetők tudatába, és innentől már a nagyok ligájában játszottam. Ám harmincnyolc év múlva a múlt eljött, hogy számonkérje hibáimat, s hogy elszámoljon lelkiismeretemmel, már ha a sikerorientált suttyó álarca mögött maradt még valami belőlem. Abban a percben feltettem magamnak a kérdést, ki is vagyok tulajdonképpen: egy hideg szívű istenkomplexusos, aki lélek nélkül dönt életéről és halálról, s jogtalanul ítélkezik az emberek felett, vagy még mindig az az alkotó vagyok, az a művész, akinek eddig éreztem magam. Habár akkor még nem tudtam, de a válasz az volt, hogy mindkettő.

Emellett felmerült bennem még két kérdés. Az első kérdés az volt, hogyha én hideg szívű vagyok, akkor kik a főnökeim, és vajon miért azokat az életvázakat választják, amelyeket. Vajon élvezik, ahogy mások szenvednek? Vajon az ő történetük is meg van írva? Miért keresnek morbid sztorikat,

mert hiába az állítás, hogy a világért, az emberekért küzdenek, mégis ők döntenek mindenről, és ezek szerint olykor csupán saját szórakoztatásukra szenvedtetik az embereket, nem pedig a nagyobb jó érdekében. A másik kérdés pedig az volt, hogy akkor mi értelme van az életnek és a többi író, irodalmár és művész életének, ha műveinket elcsúfítják és tehetségünket meggyalázzák. Mire hát a művészet, ha nem azért, hogy gyönyörködtessen és szórakoztasson, s nem csak egy szűk magukat istennek képzelő kört, akik nem is értik igazán, mi is az, ami szép és jó, hanem milliókat.

Ezen a napon, 2072. január 31-én a tévé előtt abban a szent pillanatban ez mind lepergett a szemem előtt, és döntésre jutottam. Eldöntöttem, hogy bosszút állok és jóváteszem a hibámat. Mivel immár elég nagy befolyással rendelkeztem a LifeScriptnél, eszembe jutott, hogy esetleg belepiszkálok valamelyik vezető vagy leendő vezető életvázlatába, ám ez inkább csak bosszú lett volna, és azt se tudtam, egyáltalán lehetséges-e. Ezért eldöntöttem, hogy a következő hónapokban az összes születési aktát magamhoz kérem, és mindenkinek a lehető legtöbb jót teszem, amit tudok. A terv sikerült is, ám ma 2072. augusztus 11-én több mint félévnyi szorgos munka után kiderült, mit tettem. Délelőtt – életemben először – a vezetőség felhivatott magához, és megpillanthattam őket. Azt hittem, pohos kövér vénembereket fogok találni, de tévedtem. Nem voltak kövérek, és nem voltak vének sem, egészséges férfiak és nők ültek egy asztal körül. Ám ahogy jobban megnéztem őket, láttam, hogy minden nőn látszott a plasztika, de nem csak úgy, ahogy általában, mert nem volt olyan testrész, ami egykor az övék lett volna, csak a szemük, és az mindent elárult, sugárzott belőle az irigység, a gonoszság, a gőg és a félelem is, hogy az emberek megismerik a valódi énünket a szemükön keresztül. És a férfiak közül is többen plasztikázva voltak, egyesek így fedték el égési sérüléseiket, másoknak pedig olyan kibernetikus

végtagjai voltak, melyek nem akartak annak tűnni, ám mégis kiütközött rajtuk. Emberi roncsok voltak egytől egyig, akik mások szenvedtetésével próbálták feledtetni éveik számát és hiányosságait. Megkérdeztek, miért csináltam, mintha nem is várnák, hogy megcáfoljam, hogy én voltam. Erre azt válaszoltam, hogy kárpótlásként a megnyomorított lelkekért és a művészet szabadságáért. Erre az egyik nő megkérdezte, hogy miért ne ölessenek meg engem azonnal; amire azt mondtam, hogy mert a feleségem elküldi az összes eddig összegyűjtött titkot és adatot arról, hogy valójában mit is csinálnak itt. Így mivel nem tehettek mást, elengedtek. Folytattam a munkát, majd elmentem vacsorázni, és másnap hajnalban találtam meg az elbocsátást tartalmazó üzenetet.

És itt vagyunk most, én munka nélkül maradtam és a világ pedig egy kis időre, de jobb lett. Most viszont nem tudom, mit kezdjek magammal; amikor azt mondtam, hogy van feleségem, nos hazudtam. Nincs senkim, de erre ők is rájöhettek volna, ha veszik arra a fáradságot, hogy az én életvázamat is elolvassák. Nincs senkim. De azt hiszem, ilyen a művész élete: magányos. Ám eddig csak azt hittem, hogy művész vagyok, de az igazi művészet csak most kezdődik, ugyanis én nem fogom abbahagyni a harcot, mert csak most jöttem rá, hogy a művészet szüntelen harc. Harc az életben maradásért, hogy emlékezzenek rád, és harc az emberek lelkéért is, mert amíg van művészet, csak addig van lélek.

Kardoss Hanga

Utópia vagy disztópia?

Civilekkel teli buszt lőttek ki Ukrajnában, tizenhárom ember vesztette életét és kilencen szenvedtek súlyos sérüléseket... Németországban újra bevezetik a maszkviselést a tömegközlekedésben és a boltokban, a hirtelen megnövekedett Covid-19-cel való fertőzöttszámnak köszönhetően. Egy huszonnégy éves fekete férfit agyonvert két fehér rendőr tegnap hajnalban...

Ilyen és ehhez hasonló lehangolóbbnál lehangolóbb híreket hallhatunk a rádióban iskolába menet vagy olvashatunk a közösségi média oldalain. De vajon mi jön ezután? Milyen nyomai lesznek ezeknek a történéseknek 2072-ben a társadalmunkban? Elképzelhető, hogy még csak a rossz dolgok cunamijának kezdeténél tartunk?

Ahogy mindenki más, úgy én is csak feltételezni és következtetni tudok a jövőnkkel kapcsolatos kilátásokra, mivel az időgépet még nem találta fel senki ezidáig.

Véleményem szerint habár most szörnyűséges dolgok történnek nap mint nap bolygónkon, a jövőben ennek érezhető pozitív hatásai is lesznek. A világjárvány sok dologra élesen rávilágított, számtalan addig ismeretlen helyzetet hozott létre. A karanténban való lét mindannyiunkat szembesített önmagával, hiszen egy jó ideig csak magunkkal, esetleg családunkkal tudtunk lenni. Megmutatta, mi az igazi szeretet, kikkel bír ki a kapcsolatunk ekkora megpróbáltatást is. Elkezdtünk olyan dolgokra figyelmet fordítani és beiktatni a napi rutinunkba, amiknek természetesnek kellett volna lenniük számunkra. Ilyen tevékenység volt például a rendszeres és alapos kézmosás vagy sokszor használt tárgyaink alkalmanként való fertőtlenítése, tisztítása. Továbbá észrevehetjük, hogy milyen fontos az egészségünk, és hogy igenis érdemes foglalkozunk vele.

A pandémia borzalmai után úgy gondoltuk, hogy a legrosszabb dolgokon már túl vagyunk, nincs már lejjebb. Egy kis idő múlva be kellett ismernünk, hogy elég erősen tévedtünk, hiszen kitört az Oroszország és Ukrajna közti háború. Ez a borzalmas helyzet megmutatta, mekkora ereje van a közös-ségnek, milyen egy közös cél érdekében tenni és segíteni. Megtapasztaltuk az adás és adományozás örömét, megláthat-tuk azt is, hogy mennyi jószándékú ember él még a Földön. Az országok ukrán menekülteket fogadtak be, akik legtöbbször nem tudtak jól angolul, ezért valódi kihívást jelentett kommunikálni velük. Ekkor megláttuk, hogy mekkora ereje van a nyelvnek, és azt is felfedezhettük: milyen érdekes, hogy szavak nélkül is képesek vagyunk interakcióba lépni egymással.

Habár számtalan keserű emléket fűzünk ehhez az utóbbi pár éves időszakhoz, mégis sok mindenre ezek az események segítettek minket rávezetni. A mi generációnk már pontosan tudja azt, milyen fontos az egészségünk és annak védelme. Azt is pontosan érzi és megtapasztalhatta, hogy milyen következményekkel járhat egy háború és mi hogyan tudunk segíteni.

Véleményem szerint ezek a történések nagyban befolyásol-ják a jövő világát és életszínvonalát.

A pandémia miatt szinte mindent rohamosan megpróbál-tunk digitalizálni és online formában elérhetővé tenni, majd rájöttünk, hogy tulajdonképpen a legtöbb dolog így is műkö-dik, otthonról, a számítógép segítségével. Ebből adódóan sze-rintem ötven év múlva a szakmák legalább ötven százaléka már otthonról végezhető lesz.

Emellett sok hivatás szinte vagy teljesen meg fog szűnni, mert vagy nem lesz már rá igény, vagy senki sem fogja azt választani. Ilyen foglalkozás lesz szerintem például a jegyel-lenőr, amit könnyen lehet helyettesíteni valamiféle elektro-mos leolvasórendszerrel. Metróvezetőre sem lesz szükség,

hiszen már most képesek vagyunk ezen járművek olyanfajta kivitelezésére, ami önműködő.

Ugyanakkor – meglátásom szerint – rengeteg új munka-kör fog megjelenni, mivel az emberiség folyamatosan válto-zik és újabb szükségletei és igényei lesznek, amiket ki kell elégíteni. Én közel biztos vagyok benne, hogy fél évszázad múlva az egyetemeken már lehet influenszer szakot válasz-tani és lesz „közösségi média egyetem”. A jelenlegi társada-lom nagy előszeretettel néz YouTube-videókat, vagy órákon keresztül pörgeti a TikTokot, úgyhogy előbb vagy utóbb ezek tanulható foglalkozásokká fognak válni.

A másik terület, amiben szerintem drasztikus változások fognak bekövetkezni, az az oktatás. Elvértve már sok ország-ban találkozhatunk egyedi tanítási stílusú iskolákkal, ahol maga a diák áll a középpontban és az intézmény épülete a tanulók igényeinek megfelelően van kialakítva. Ezeken a helyeken általában sokkal inkább a mindennapi életben fel-használható tudást szereznek az ott tanulók és nem konser-vatív módszerek alapján bővítik tudástárukat. Szerintem ez a típusú oktatási rendszer lesz a sztenderd ötven év múlva, mivel a világnak is az az érdeke, hogy minél több életképes felnőttet neveljen ki, akik utána tökéletesen el tudják végezni a rájuk bízott feladatokat. Ebből adódóan 2072 gyerekei már örömmel fognak iskolába menni és hasznos, alkalmazható tudással fogják befejezni tanulmányaikat.

Bár legtöbbször negatív kontextusban hallunk a globális felmelegedésről és ennek következményeiről, én mégis opti-mistán látom a jövőt ebből a szempontból. Egyre több ember lesz környezettudatos, és ma már a cégek is külön odafigyel-nek arra, hogy kerüljék a műanyag használatát, vagy bioló-giailag lebomló anyagokat alkalmazzanak termékeik előállí-tása során. Ez szerintem azért kiemelten fontos, mert ezáltal a fogyasztó képtelen lesz „nem környezettudatos” terméke-ket vásárolni az adott márkából, melyet a vállalat előállít.

Emellett fontos azt is megjegyezni, hogy a mai generáció már úgy nő fel, hogy a környezettudatos életmódot már óvodás korukban megismerik a különböző előadásoknak köszönhetően és nekik már szerves része az életüknek. Például az én hétéves testvéremnek természetes, hogy a szemetet szelektíven gyűjtjük és az is, hogy a lámpákat nem hagyjuk égve.

Ezekből én mind csak arra tudok következtetni, hogy ötven év múlva egy élhetőbb bolygón fogunk élni és mindenki tenni fog azért is, hogy a következő generációk számára is élhető legyen.

Úgy látom, hogy épített környezetünk is rohamosan meg fog változni, minden épület modernebb lesz. Az építészek egyre inkább törekedni fognak arra, hogy a környezetünk épületei megfelelően újszerűek legyenek, passzoljanak a digitális fejlődés korszakához. Ahogy a művészetben is a modern irányzatú alkotásokat legtöbbször az absztrakt kifejezéssel illetjük, ugyanúgy ez elmondható lesz az ilyen korszerű építményekre is. Meglátásom szerint halvány színek, különleges formák és letisztultság fogja jellemezni 2072-ben az épített környezetünk elemeit.

Ebből adódóan szerintem az egy komoly probléma lesz a jövőben, hogy a műemlékeket és a régi, gyönyörű antik épületeket megtartsuk olyannak, amilyenek valójában, és ne kezdjük el fejvesztve modernizálni mindent.

Utolsó pontként a társadalomra térnék ki. Én úgy képzelem el, hogy ötven év múlva brutális ellentétek lesznek az emberek között, több értelemben is.

Elsőként itt olyan dolgokra gondolok, mint a homoszexualitáshoz való viszonyulás. A társadalom egyik fele teljes mértékben elfogadó lesz velük szemben, míg a másik fele elutasítóan fog viselkedni az ilyen emberekkel. Ez egy óriási probléma, amivel érdemes lesz foglalkoznunk és sokan próbálnak most is tenni ezért.

De nemcsak a nemi identitással kapcsolatban lesznek ilyen megoszlások szerintem, hanem a feketékkel kapcsolatban is.

Az emberek ötven százaléka elfogadó lesz velük és küzdeni fog egyenlőségükért, míg a másik oldalon ugyanúgy lesznek fajgyűlölő emberek.

Ebből adódóan én úgy látom, hogy ötven év múlva fő célunknak a társadalmi egyenlőségek megvalósítását kell kitűznünk. Ez egy igazán nehezen elérhető cél, ugyanis általában ezek a negatív hozzáállások apáról fiúra szállnak, így a világ minden táján nehéz megállítani ezt a folyamatot.

Egy másik ilyen ellentmondásos terület lesz az emberek életmódja. Egyre több eszközt találnak fel, amelyek bizonyos teendőket megcsinálnak helyettük, vagy megkönnyítik azon dolgok elvégzését. Ennek köszönhetően a társadalom egy része el fog lustulni és bele fog kényelmesedni ebbe a helyzetbe, emiatt nem lesz meg a napi elegendő testmozgásuk, majd ez túlsúlyt fog okozni. Ugyanakkor a másik oldalon megláthatjuk, hogy a médiában egyre több szerepet kap a sport, online ingyenes edzéseket érhetünk el nappalinkból, és a sportesemények közvetítése is egyre látványosabb és hívogatóbb lesz a nézők számára, ez pedig azt fogja eredményezni, hogy egyre több ember fog kedvet kapni a sportoláshoz. Ilyen alapon nagyon érdekes lesz látnunk, hogy vajon mi fogja leginkább befolyásolni az embereket a médián keresztül.

Remélem, hogy 2072 sok jót fog tartogatni számunkra és rá fog cáfolni negatív jóslataimra, a pozitívakat pedig meg fogja erősíteni. Nagyon boldog lennék, ha a gyerekeim és unokáim már egy háború és járvány nélküli világban nőnének fel, és ha a rasszizmust, homofóbiát, szexizmust már csak az általam elmesélt régi történetekből ismernék. Hiszem, hogy képesek vagyunk a változásra, és hogy együtt megmutatjuk az egész világnak, hogy milyen klassz és tetterre kész emberek élnek kicsiny bolygónkon. Legyen ötven év múlva a jelszó az ELFOGADÁS!

Krabót Balázs **Sötét újkor**

Az égen, a sötét űrben lassan több élet bújik meg, mint ide-
lent. Nem tudjuk, mit terveznek, bármely pillanatban a föld-
del egyenlővé tehetnek mindent, amit mi otthonunkként
ismerünk. A végtelen sötétség már az úr. Itt hagytak minket.
Odafent civilizáció lehet, törvények, demokrácia, béke. Itt
lent a világ nagy részén anarchia uralkodik. Minden háború,
amelyet országok vívtak, eltűnt. Atomfegyverek bevetésére
sohasem került sor. Az összes, amelyet nem vittek maguk-
kal a világvezetők az égbe, valahol a régi Kína területén van.
Azóta az a terület az Elesett Kelet néven ismert.

Félmilliárd ember hagyta el a bolygónkat 2060-ban. Még
azóta is a Földtől függenek, körülötte álltak pályára és ott
élik az életüket. Minden nap a lentiek sorsáról dönthetnek.
Utazásuk előtt, 2050 és 2057 között kifejlesztették a mestersé-
ges gravitációt, az űrbéli növénytermesztést és állattenyésztést,
a bárki számára könnyen elérhető űrutazást, az űrbéli
sugárzás elleni abszolút védelmet és az energiaellátás egy
hatékony és egyszerű módját. Mindezzel együtt nem is volna
okuk az idelent folytatott életre. Így 2060-ban gondoltak
egyet és a legszerencsésebb, legtehetősebb felső félmilliárd
az űrbe utazott nagyjából két hét leforgása alatt. Hogy mi
a céljuk ezzel, azt nem tudjuk.

Így az összes technológia, amit hátrahagytak, az egyes
emberekbe már korábban beültetett NeuroContact rend-
szer (ami 2052 tájékán terjedt el a tehetősebbek körében),
illetve az atomfegyverek voltak. A NeuroContact egy a már
a 21. század elején fantáziaként élő kommunikációs rend-
szer, amelyben az üzenetek feladói és átvevői nem elekt-
ronikus eszközök, hanem emberi agyak. Segítségével
az agyi idegek által befogott jelek számítógépes kódsorokká

alakultak. Bármikor egy képet készíthetnek arról, amit szemük lát, vagy szöveges üzenetet alkothatnak a gondolataikkal, és pillanatokon belül elküldhetik egy másik NeuroContact felhasználónak. A rendszert sokáig ellenezték, de hamar lecsillapodtak a kedélyek az első tesztek hatására. Így, mire minden engedélyt megkaptak rá és biztonságossá lett nyilvánítva, a huszonöt éven felüliek egy jókora összegért operációs beavatkozással ültethették magukba ezt a technológiát. A mai világban rendkívül megbecsülik a NeuroContact rendszerrel rendelkező embereket, mivel a mostani körülmények között nem vagyunk képesek hasonló műtéti beavatkozásokra. Most a csatákban hatékony üzenetküldésre alkalmasak, de már minden felhasználó legalább negyvenöt éves. Mi lesz tehát még húsz év múlva, amikor, mint kiderült az agyuk nem bírja el a terhelést és elveszítik a NeuroContact felhasználókat?

2060. május – július

A leggazdagabb országokat és azok gazdaságát irányító vezetők elhagyták országaikat és az ürbe távoztak. Az arab tábla hanyatlása felerősödött egy olyan szintre, hogy hamar eltűnt minden a felhőkarcolókon és a sivatagokon kívül. Vándorlásnak indultak, és akik túléltek az éhezést, beleolvadtak az európai világba. Európát viszont hasonló módon elhagyta az elit. Néhol összetömörültek az emberek és földművelésből tartották fenn magukat. Máshol bandákba szerveződtek és megkezdődtek a fosztogatások. Észak-Amerikából hamar háborús övezet lett. Mindenki mindenkinek az ellenségévé vált. Dél-Amerikát, Ázsiához hasonlóan, nem sok vezető hagyta el, így több ország megmaradt a mai napig, és ezek az országok most is terjeszkednek, erősödnek. Ausztráliáról nem tudtunk és most sem tudunk semmit. Arról, hogy mik történtek Afrikában, szintén nincs információnk.

2060. július – 2062. szeptember

A világ ezalatt az időszak alatt teljesen átformálódott és kialakult az a rendszer, ami most is létezik. Eltűntek a biztos országhatárok. Csak fosztogató bandák lettek és védekező községek, faluk, egy-két város. Az emberek minden megmaradt lőszert ellopkodtak és középkori várakba, erődökbe, esetleg modernkori masszívabb épületekbe költöztek. Kialakult az Anarchikus Európa, Közép-Ázsia és az Elesett Kelet. Európa elméleti határa elért bőven az Urál-hegységen túlra, és a fennmaradt országok határáig terjeszkedett a fosztogató klánok segítségével. A határokon folyamatos háborúkat vívtak. Közép-Ázsia legkeletibb nyugati határa India egykori határa, legnyugatibb keleti határa pedig a két évvel korábbi Kína közepe lett. Ami attól keletre volt, azt keresztelték el Elesett Keletnek, mivel valóban elhagyta azt a vidéket minden, amit egy civilizált világról elmondhatunk. Természetesen ott is maradtak összetartó városkák, de ahogy Európában, Ázsiában jelentősen felerősödött a fosztogatók száma.

2062. szeptember – 2065. március

2062-ben a fosztogatók nagyobb klánokba rendeződtek, a korábbi kisebb törzseket összegyúrva. Szeptemberben ugyanis megkaptuk az első üzenetet az égből. Itt, Európában éjszaka volt, amikor minden lámpa és elektromos eszköz, amelyek már régen nem működtek hirtelen felvillantak. Minden képernyőn azonos üzenet íródott ki: „Látunk titeket! Kínában hagytuk az atomfegyvereket.” Ezután egy film játszódott le, jelenetek háborúkról a világ körül, amelyeket elrejtett kamerákkal rögzítettek. Megértettük, hogy rajtunk szórakoznak odafent. Minden háború, csata, harc csak szórakoztatásul szolgál az égbelieknek. De ez nem sokáig érdekelt minket. Elindultunk keletre.

2065. március – 2072. augusztus

A fosztogató klánok elindultak keletnek. Ehhez viszont át kellett vágniuk a Közép-Ázsiában fennmaradt országokon. Az pedig hatalmas háborúkkal és emberáldozatokkal járt. A lőszer szinte teljesen elfogyott. Megjelentek az acél fegyverek. Ázsiában kövekből várakat húztak fel, mintha viszontért volna a középkor. Sokáig nem értettük, miért nem hagyják ott az országaikat és mennek ők is az atomfegyverek után. Hiszen nekik még repülőik és képzett pilótáik is maradtak, így könnyedén használatba vehették volna azokat. Arra jutottunk, hogy nyilván nem kapták meg az üzenetet, amelyet mi igen.

Öt év háború után a fosztogató törzsek eljutottak az Elesett Kelet vidékére. Ott nem maradt sok ember néhány gyenge, lemészárolható falu lakosságán kívül. Nem találtak atomfegyvereket. Azt hitték, átverték őket. Majd, mint kiderült az összes fegyver amerikai kézre jutott, akik viszont képtelenek voltak elszállítani őket, és csak bujdosni tudtak velük. Hamar rájuk találtak, és ebben a pillanatban is üldözik őket. Acéllal, acélba öltözve, várról várva. Ahogyan ezer évvel ezelőtt. Az emberiség öt százalékanak kellett csupán eltűnnie ahhoz, hogy minden fejlettségünket elveszítve viszontérjünk abba a korba, amit a reneszánszban „Sötét Középkornak” neveztek el.

Így jutottunk hát el idáig. A fejlődés elhozta számunkra, hogy a bolygónkból gladiátorarénát csináljunk és olyan mértékű technológiai visszaesést szenvedjünk el, amelyet soha azelőtt. Az egykori lőfegyverek szinte haszontalanok, azok használatához a lőszer egyszerűen túl drága. A legeffektívebb felszerelés egy katona számára ismét a lovagi páncél, az íj és a kard lett. A védekezők, ahogyan a középkorban, várakat húznak fel és az atomfegyvereiket védik, amelyek bevetésére a légi járművek elavulása miatt talán sohasem kerülhet

sor. Az átlagos várható élettartam alig üti meg a hatvan évet. A gyermekhalandóság mértéke utoljára a 19. század körül volt ekkora. Oktatási rendszerekről tulajdonképpen nem is beszélhetünk, eluralkodott az írástudatlanság.

Nekem nem maradt sok szerepem a Földön. Európában maradtam és az itt maradt kis fosztogató csoportok ellen védekezünk. Közben néha felvillannak a képernyők. Üzeneteket küldenek, valahogy még kapcsolódnak az itteni eszközökhöz. Beszámolnak arról, éppen mi történik keleten és filmeket nézetnek velünk a középkorba illő véres csatákról. Csakhogy ezek valóságosak. Ez lett a jövő.

A hajnali fényben hazaérve kinyitottam a kertkaput, majd boldogan kaptam kézbe az elém szaladó fiamat. Tiszta csoki volt a szája, a ruháján pedig itt-ott rizsszemek éktenkedtek, ebből tudtam, hogy már vacsoraidő van. Mosolyogva léptem be a házba karomban a kis szőke herceggel, majd levéve a cipőmet a konyhába mentem. Mivel Beni már nagyon szabadulni akart, letettem hát, és vigyorogva köszöntöttem a férjemet.

Ez volt a mi közös megállapodásunk. Egyik este én megyek dolgozni, másik este ő, vasárnap pedig mindannyian itthon vagyunk. Nem csak Beni miatt kellett így alakítanunk az életünket. Az az éktelen hőség, ami a mindennapjaink részévé vált, kibírhatatlan volt mindenki számára, így abban egyeztünk meg, hogy energiatakarékoság szempontjából jobb megoldás, ha csak egy autónk van. Azzal megyek én dolgozni egyik nap, ő a másik nap, Benit pedig megvárja a külvilág.

A lányunk, Lori már nagyobbacska, iskoláskorú. Azért vagyok kénytelen így fogalmazni, mert iskolába, a szó szoros értelmében, nem jár. Itthon tanul, csakúgy, mint minden más gyerek. Furcsa világ lett ez – én még óvodába is jártam, együtt játszottam a többi gyerekekkel, és a nyár is elviselhetőbb emlékként él a fejemben.

Mondjuk, nem véletlenül.

Anya rengeteget utazott, és még annál is többet mesélt. Arról, hogy miképp nőtt fel még a kétezres évek elején Budapesten, és hogy mennyit tanult az iskolában. Irodalmat, történelmet, rajzot és éneket – én pedig csak ámulva hallgattam őt. Elmondása szerint rengeteg évszámot kellett megjegyeznie csatákról, békékről, uralkodókról,

és egyeseket olyannyira számon kértek, hogy a mai napig tudja őket. Csakúgy, mint a verseket. Híres költők műveit szavalta nekem, majd megosztotta velem egyre több saját írását is. Rajongtam érte.

Mesélt az iskolaudvarról, a gyerekkori veszekedéseiről, a barátairól, a középiskolai felvételi rendszeréről, az osztályáról, a szerelméről. És arról is, hogyan jutott hozzá egy olyan lehetőséghez, amelynek hála alig tizennyolc évesen Olaszországban fejezhette be a gimnáziumot.

Azután pedig, az ő szavaival élve, „kinyílt előtte a világ”. Dániában végezte el az egyetemet, majd a laptopjával, a fényképezőgépével és az apukámmal együtt rengeteg országba elutaztak. Anya és apa munkájához is csak egy-egy laptopra volt szükség, így szabadon mozoghattak szerte a világban. Anya pedig mindenhol fotózott. Tájakat, embereket, házakat, életeket, sorsokat örökített meg egy-egy képkockában. Így, bár nagyon sikeres volt a munkájában és sok pénzt keresett vele, fotósként vált híressé.

Jártak a dél-amerikai esőerdőben, sétáltak Mexikó utcáin, és megcsodálták az Amerikai Egyesült Államok természeti és építészeti értékeit is. Elutaztak Afrikába, láttak oroszlanokat és zsiráfokat, sőt, a piramisokat is. Anya nagy álmát teljesítve jártak sivatagokban, és Közel-Keleten is.

Szerintem a leggyönyörűbb képeket Japánban készítette – ott születtem én is. Így egy ideig letáboroztak, majd már hármasban fedezték fel Ausztráliát és Óceánia szigeteit.

Mikor óvodás korú lettem, visszajöttünk Európába, és a különféle nagyvárosok nyüzsgésében cseperedtem fel. Az óvodám még hasonlított az anya által elmeséltre, de az iskola már egészen más volt. Nem tanultunk sem irodalmat, sem történelmet, sem művészetet – csakis matekot, fizikát, kémiát és biológiát, hogy mi legyünk a jövő megmentői.

Ez nem csak az én iskolámban volt így, hanem a világon mindenhol. Megtanultuk az üvegházhatást, a különféle

kemikáliák összetételét, az ember működését és környezetbarát technológiákat terveztünk. Eleinte még csak játékból, majd egyre komolyabban.

Egyedüli gyerek voltam, hiába szerettek volna nekem apáék testvért. A világ megtiltotta. Vagy legalábbis úgy mozgatták a szálakat, hogy a többgyerekesek jelentős hátrányba kerüljenek az élet minden területén. Például, csak háromszemélyes autókat gyártottak. És bár a szüleim sosem voltak az „autó nélkül ki sem mozdulok” emberek, a növekvő hőmérséklet miatt elengedhetetlen volt egy hűvös doboz, ami háztól házig szállítja az embert.

Ráadásul a többgyerekesek nem utazhattak. Nem kaptak repülőjegyet, és nem engedték át őket a határon sem. A szüleimet pedig világ életükben az utazás hajtotta, így velem egy időben megszületett a döntésük is.

Utólag teljesen megértem őket. Lehet, hogy gyerekként szükségem lett volna egy játszótársra, de mivel a legtöbb osztálytársam is egyke volt, hamar megtaláltuk a közös hangot. És végül a sok taníttatás beért, ugyanis egyre több olyan generáció nőtt fel, aki kereste a megoldást a problémákra, aki tervezett, épített, környezettudatosan.

Belőlem építész lett. Folyamatosan új, még jobb anyagokat kerestem az ügyfelek házához, ami minél tovább megtartja az éjszaka elviselhetőbb hőmérsékletét.

Az emberek életritmusa pedig teljesen átalakult. Napal aludtunk és éjjel éltünk. Nekem pedig állandóan olyan környezetbarát energiaforrásokat kellett találnom, ami nem rombolja tovább a Föld állapotát, de mégsem hagyja sötétben a családokat.

Én is utaztam, no, nem annyit, mint a szüleim, de a világ legnevesebb öko-építészeihez mentem gyakorlatra, és ott ismertem meg egy későbbi kollégámat, aki nagyon jó barátnőm is lett. Kiara olyan függönyöket tervezett, amelyeknek az utcára néző fele nappal beszívta a fényt, éjszaka

pedig a másik oldala beeresztette a szobába. Így tulajdonképpen nappalt csináltunk az éjszakából, fényt a sötétségből, anélkül, hogy beengedtük volna vele a hőséget is.

Számos hasonlóan innovatív megoldással találkoztam a gyakorlatom során. Az én munkám pedig az lett, hogy ezekkel az ötletekkel napról napra még fenntarthatóbb otthonokat teremtsék.

A férjemmel akkor találkoztunk, amikor az egyik ügyfelem a házavatóján bemutatta nekem, mint régés-régi jó barátját. Elmondása szerint mi pont összeillénk – és igaza volt.

Ő is állandóan kutatja az új lehetőségeket, csak éppen nem a házakra, hanem a különféle közlekedési eszközökre. Élete legboldogabb pillanata volt, amikor megalkotta a komposztal és más, már nem kellő hulladékokkal hajtott autót. Igaz, hogy akkor még a hatótávolsága igencsak kicsi volt, de azóta, egy csapat feltalálóval együtt dolgozva feltornászták a számot egészen száz kilométerre.

Neki is, akárcsak nekem, olvastak esti mesét a szülei. Szavaltak verseket, beszéltek a történelemről, és megmutatták a zene és a művészetek adta örömet. Így tulajdonképpen egészen hasonlítunk egymásra, és ezzel egy időben különbözünk a többi embertől. Dúdolunk, játszunk a szüleink régi hangszerein, és rajongunk a táncért. Mindketten előnyben részesítjük az esztétikát is a tervező munkáinknál, nemcsak a praktikusságot és a környezettudatosságot. Olyan kis „csodabogár-párnak” tartanak minket az ismerőseink.

Ilyen szellemiségben neveltük a gyerekeinket is. Beszéltünk nekik a régi világról, a csatákról, a régi feltalálókról, a családjuk történetéről. Megmutattam nekik anya képeit, és amikor Lori már nagyobb lett, odaültettem a zongorához is. Nálunk sosem maradt el az esti mese, és a nagymamám hagyományait folytatva minden adventkor közösen énekeltünk.

Lori generációját is csak matekra, fizikára, kémiára és biológiára oktatják, csak éppen nem személyesen. Neki már nem ismerős az a klasszikus iskola, mint anyának, amikor beülnek az iskolapadba, és magyaráz nekik a tanár. Sőt, neki az én iskolám sem ismerős, amikor az osztálytársakkal és a tanárral közösen összeülve törjük a fejünket valami innovatív ötleten.

Ők már csak virtuálisan vannak együtt. De nem hibáztatok érte senkit, elvégre ebben a hőségben életveszélyes lenne nappal elhagyni a házat. És bár az ötleteink nagyon jók, és borzasztóan hasznosak, a folyamatot nem tudjuk visszafordítani.

Ezt mindenki tudja. És mégis, nagyon szeretnénk elérni, hogy ne csak a lassításán dolgozzunk.

Borzasztóan sokáig anya tartotta bennem a lelket azzal, hogy azt taglalta, mennyi mindent tettem már így is azért, hogy egy élhetőbb hely legyen ez a bolygó. Elmondása szerint, ő negyedennyit sem járult hozzá ehhez azzal, hogy utazgatott és fotókat készített, sőt.

Én nem értek vele egyet. Mert neki köszönhetően ismertem meg azt a letűnt világot. Azt, amelyikben az emberek szerették a nyarat, strandra mentek és fürödtek a tavakban. Amelyikben bicikliztek és rollereztek, amelyikben rajzoltak az aszfaltra, amelyikben bulizni jártak, táncoltak és énekeltek hajnalig. Amelyikben kiültek az erkélyre napozni, vagy csak egyszerűen a Nap felé fordították az arcukat. Amelyikben a gyerekek iskola után a napfényben hazasétáltak.

Amikor kirepültem a családi fészekből, apáék is elköltöztek a hegyekbe. Elmondásuk szerint, egész életükben keresték az izgalmakat és a történeteket, most szeretnének végre egy hűvös helyen, nyugalomban éldegélni. Úgyhogy így tettek. Vettek egy házat, a kertben apa növényeket termesztett, anya pedig visszatért régi nagy szenvedélyéhez, a jógához. Ezzel nemcsak fiatalon tartotta magát, hanem

vendégeket is fogadott, amiből pedig lett elég pénzük arra, hogy újabb magokat vegyenek.

Idilli életet teremtettek maguknak, és nekem is. Úgyhogy az én dolgom, hogy ezt az örökséget továbbadjam, és létrehozzam ugyanezt a biztonságot és boldogságot a saját családomban is. Még akkor is, ha időközben a világ a feje tetejére állt.

TARTALOM

Előszó (Farkas Zsolt)	5
22. század	
András K. Zoltán: Három dimenzió	11
Barta Cintia: A teremtés vágya	25
Greg Bean: Régen minden jobb volt	29
Bene Panni: Száz év múlva	39
Blake Abigale: Hé, Algo!	41
Ferenczik Edit: 22. század	49
Fodor Bernadett: A Felszín alatt	53
Frey Domonkos: Út a következő századba	63
R. Harbinger: Halál részletekben	67
Horváth Viktória: Szépapám emlékei	75
Hungler Erika: Jövőkutató hallgatói jegyzet	83
Józsa Edina: A tombola	89
Józsa Ferencné: A gyűrű	99
Kazai Ágnes: Mokányok	107
Kékesi Tamás: Mesterséges inkompetencia	115
Keresztes Ádám: Vívódásunk vívmányai	119
Kovács Barna Bálint: Kivetítés	129
László Bettina: Belélegzők	137
Nagy Miklós: Név nélküli	145
Radnóti Katalin: A magyar űrhajó története	153
Révész Márton: 2111	161
S. Varga Zoltán: Száz évvel később	167
Szabó L. Szilvia: Az új világ kezdete	177
Szász Klára: Sehereziáda	185
Szilasi Katalin: A domb mögött	195

Szöllösi Kristóf: Vihargazda	197
Tóth Kata Laura: Városnézés a 22. században	205
Turzó Liliána: A szabadság rabjai	213
Ujj Béla: Megosztó	221
Emma ZR: Negyedik	229

2072 – ötven év múlva

Bús Anna: A modern kor alkonyán	241
Canjavec Panna: 2072	249
Erdélyi Márk István: Lelkekért	253
Kardoss Hanga: Utópia vagy disztópia?	261
Krabót Balázs: Sötét újkor	267
Peresztegi Hanna: Mi	273

Az Albertfalvi Községi Ház 2022 tavaszán hirdette meg a future.world esszé- és novellairó pályázatot. A pályázati kiírás arra kérte a résztvevőket, hogy gondolkodjanak el a jövőn.

Milyen lesz a világ ötven vagy száz év múlva? Merre halad tovább, s hová jut el az emberiség a 22. századra? Tudomány, technika, egészségügy, társadalom, életforma...

Ebben a kötetben a beérkezett pályaművekből válogatva nyújtunk át egy csokorra valót az olvasóknak. Az összes pályamunka pedig az ujbudaidekameron.blog.hu oldalon olvasható.

